శ్రీ

ప్రేమచంద్రయోగి లేక అస్పృశ్యవిజయము

గ్రంథకర్త

ధర్మవరము గోపాలాచార్యులు

వకీలు, బళ్ళారి.

మహాత్ములకు

అంకితము.

మొదటి కూర్పు

బళ్ళారి
నారాయణ పవర్ ముద్రాక్షరశాలయందు ముద్రితమై
గ్రంథకర్తచే ప్రకటితమైనది.

1933.

 [వెల 1-0.
1-50

నాటక కథాసంగ్రహము

అస్తగిరి-వేదగిరి-యనునవి రెండు గొప్ప రాజ్యములు. అరవిందపుర మొక గౌరవసంస్థానము. అస్తగిరి రాజునకేక పుత్రుండగు మదనచంద్రుడు, విషయలంపటుండు. అస్తగిరిరాజ గురువు హరిజనవిరోధి. నాస్తికుండు, రాజ్యాధికార లాలసుండు. వేదగిరిరాణి. వీరధన్వి - బ్రహ్మచారిణి. ఈయమ మంత్రి విశారదుండు. హరిజనమిత్రుండు-జ్ఞాని. మహాత్ముండు. ఇతడే ప్రేమచంద్రయోగి. శారదా కుమారి యరవిందపురము రాజు యొక్క పుత్రి-రూపవతి. ఈయమ తండ్రి బ్రాహ్మణస్త్రీని వివాహము చేసుకొన్న శూద్ర ప్రభువున జన్మించినవాడు.

అస్తగిరి రాజ గురువు భోగచంద్రుని దీర్ఘ కాలయాత్రకు పోవునట్లు ప్రేరేపించిపంపి మదనచంద్రుని రాజ్యాభిషిక్తుని జేయుటకును-అస్తగిరియందు బ్రాహ్మణాధికార ప్రభుత్వము స్థాపించుటకును కుట్రలు పన్నును. మదనచంద్రుడు వేదగిరిని సులభముగ నాక్రమింప గోరి. యందలి రాజపుత్ర సేనాధికారి వసుపాలుని లంచములతో తనవశము చేసుకొనగ నీవార్తను విశారదుండెరింగి, వేదగిరిని రక్షించుటకై యస్తగిరియందు హరిజనులను యుద్ధసిపాయిలుగ చేయుటకుద్దేశించి, భిక్షుకుని వేషముతో, ప్రేమచంద్రనామంబున నస్తగిరి మాలపల్లెలలో నివసించి, వేదగిరి రాజ భండారద్రవ్యబలంబున హరిజనులనుద్ధరించి, యిరువదివేల హరిజనసైనికులను సిద్ధపఱచి వేదగిరి కాపుదలకు పంపియుంచును. రాజగురువు, శారదా మదనచంద్రుల వివాహమును రహస్యముగ చేయించి వెంటనే భార్యాభర్తలిరువురును చండాలులనియు నస్పృశ్యులనియు శాస్త్రనిర్ణయము చేసి, మదనచంద్రుడు రాజ్యాధికారభ్రష్టుడాయెనని గురునాజ్ఞాపత్రికను తండ్రి కుమారులకు పంపును. మదనచంద్రుడు శారదను రాణివాసమునందుంచక దుఃఖముపాలు చేసి, యామెకన్నులయెదుట నామెచెలియగు విప్రసతి భారతిని పరిభవింప నెంచి, భంగమొందు సత్యవతిని నామె రాజ్యముతో పాటు తనవశము చేసుకొను యత్నము గావించును.- భారతీశారదలకు ప్రేమచంద్రుని యొక్క ప్రాపులభించి, నారు వేదగిరి చేరుదురు. యాత్రనుండి భోగచంద్రుడేతెంచి. యస్పృశ్యవిచారణసభ జరుపునట్లు రాజాజ్ఞను ప్రేమచంద్రుడు సాధించును. మదనచంద్రుండు వేదగిరపై దండెత్తిపోవగ, నతని రాజపుత్ర సైనికులు, హరిజనసైన్యముతోపోరి పరాజితులగుదురు. మదనచంద్రుడు, రాజగురువు బోధనవల్ల నస్తగిరి హరిజనులను దూరముంచినందుచేత తనకుగలిగిన పరాభవమును దుఃఖించి సత్యవతితో యుద్ధమాడి పరాజితుడై, మత్సరించి. వంచనతో సత్యవతిని హరించుటకు యత్నించి, భంగమొంది, ప్రేమచంద్రుని చేతికిజిక్కి, యచ్చటి భారతి శారదలను గాంచి సిగ్గుచే పశ్చాత్తప్తుడగును. అస్పృశ్యవిచారణసభయందు ప్రేమచంద్రునకు జయము కలుగును. గురువుచే నస్పృశ్యులని నిర్ణయింపబడిన శారాదా మదనచంద్రులకు విజయము కలిగి మదనచంద్రుండు రాజ్యాభిషిక్తుడగును. కొన్ని మధ్యరంగములయందు. మద్యపానముష్ఫలము-హరిజన విద్యాసఫలము-హరిజనులకు హిందూసమాజమునందు, వాపీజలదేవాలయములవిషయమున గల యార్తులును నిరూపింపబడియున్నవి.

నాటక పాత్రలు

పురుషులు.

భోగిచంద్రుఁడు-(అస్తగిరి రాజు)
మదనచంద్రుఁడు-భోగిచంద్రుని పుత్రుఁడు.
విశారదుఁడు-వేదగిరి మంత్రి.
ప్రేమచంద్రయోగి-(విశారదుఁడే యితఁడు)
బ్రహ్మశంకర కేశవస్వామి-అస్తగిరి రాజగురువు
సాంబమూర్తి-అస్తగిరి సిద్ధాంతి
సదాశివుఁడు-వేదగిరి రాజపురోహితుఁడు
వసంతసోమయాజి-అస్తగిరి రాజపురోహితుని యల్లుఁడు. యువకుఁడు యోధుఁడు.
మునిస్వామి-హరిజనపండితుఁడు యోధుఁడు
ముత్తుసామి-హరిజన బాలుఁడు (విద్యార్థి)
విద్యామణి-అస్తగిరి ప్రథమయోపానపండితుఁడు
వ్యాసుఁడు- ,, ద్వితీయ ,,
సుమిత్రుఁడు-వేదగిరి వేగువాఁడు
సుదాముఁడు-అస్తగిరి మంత్రి
వసుపాలుఁడు-వేదగిరి రాజపుత్ర సేనాధికారి (రాజద్రోహి)
మహమ్మదుసాహెబ్-(అస్తగిరి దేవాలయము కావలికాఁడు)
భటుఁడు, చారుఁడు, హరిజనుల భజనగుంపు, బ్రాహ్మణులు పురజనులు.

స్త్రీలు.

శారదాకుమారి-(అరవిందపుర రాజపుత్రి మదనచంద్రుని భార్య)
సత్యవతీదేవి-వేదగిరి రాణి (బ్రహ్మచారిణి)
భారతీమాయి-వసంతుని భార్య (ధీరసాధ్వి)
గంగుబాయి-హరిజన బాలిక (విద్యార్థి)

ధర్మవరం గోపాలాచార్యులు.

శ్రీ

"అస్పృశ్య విజయము"

—:♦ నాంది ♦:—

శా॥ శ్రీనాథుండును పరాత్పరుండు జనతా। శ్రేయంబు రక్షింపఁగన్।
జానారంగను రామకృష్ణులను మేల్। జన్మంబులన్ దాల్చఁగన్।
వైనం బెంచుచు నాథు వెంట నరగ్నై। వైదేహి వైదగ్ధ్యయా।
శ్రీ నారీమణి, యజ్ఞపాణిప్రకృతిన్ సేవింతు మా సాసతిన్॥

కవి స్తుతి.

సీ॥ శ్రీరామ సౌమ్యంబు శ్రీకృష్ణమధురంబు నడతలో గవితలోఁ బడసి యుండి।
రామభూషణకవిరాజు బోలినభంగి। సంగీతసాహిత్య సంతరించి।
సరసవినోదినీ సంఘంబు నెలకొల్పి। పాలుపాము నాటకంబులు రచించి।
సుకవియై యాంధ్ర నాటక పితామహుఁ డన్న। బిరుదొందిబుధులచే వినుతి పొందె॥

గీ॥ సత్యసంధత కార్యముల్ - సలుపుచుండి।
పుణ్యపురుషుండు-ఘనుడంచు- గణ్యుఁ డగుచు।
దివికిచను దేఁ భువిపైన-దేజమిడిన।
రామకృష్ణార్య భజియింతు-బ్రేమతోడ॥

అనుబంధము 1 పాట

అస్పృశ్య విజయము

ప్రథమాంకము—రంగము 1.

(అస్తగిరి రహస్యప్రదేశము—ప్రేమసంకర్షి, సుమిత్రి.)

సుమిత్ర:— మంత్రిశేఖరా! నమస్కృతులు.

ప్రేమ:— సుమిత్రా! హెచ్చరికతో వచింపుము. ఇచ్చట నేను మంత్రినికాను భిక్షుకుడను సుమా!

సుమిత్ర:— యోగీంద్రా! నాపొరపాటును క్షమింపుడు (అటునిటు చూచి) ఈపత్రికనుచేకొనుడు. (అనిపత్రికనిచ్చును).

ప్రేమ:— (చదువుకొని) సంతోషము శ్రీకృష్ణుని అనుగ్రహమువలన, మన వేదగిరిరాజ్యమునకు, నెట్టియపాయమును సంభవింప నేరదు పురుషునకన్న నధికంబగు బాహుశౌర్యముకలిగి, వీరధన్వియగు మనసత్యవతీరాణిని సంగరమున నెదరించి జయించునట్టి ధీరుడుండుటయరుదు. సుమిత్రా! ఈఅస్తగిరియునరాజగు మదనచంద్రుని కుట్రలన్నియు తెలుసుకొంటిని కర్తవ్యములన్నియు కావించియున్నాడను. నేడేయుదయమున మనరాణికి నొక పత్రికనువ్రాసి, మనవేగువానితో బంపినాడను. నీవుమరలిపోయి కడుజాగ్రతతో మెలగుచుండుము. మదనచంద్రుడు, మనలను యేమఱించి, పైబడి పోరుటకువంచనలను పన్నియున్నాడు. నీవు రాత్రింబగళ్ళు దేహమంతయు కండ్లనుంచుకొని హెచ్చరికతోనుండుము.

సుమిత్ర:— యోగీంద్రా! మీయాజ్ఞానువర్తినయ్యేయుండెదను. నాకు సెలవిండు (అనిపోవును.)

ప్రేమ:—ఈఅస్తగిరి భూపాలుడు-భోగిచంద్రుడు, ధార్మికుడు ఇతని యేకపుత్రుడు మదనచంద్రుడు విషయలంపటుడగు దుష్టకర్ముడు. భోగిచంద్రుడు రాజ్యభారము పుత్రునకప్పగించి, పుణ్యక్షేత్రముల యాత్రకు వెడలియుండినందున యీదుర్మతి మదనచంద్రునకు, వేదగిరిరాజ్యము నాక్రమించునట్టి దురాశ కలిగి, మోసవృత్తికి ప్రారంభించినాడు. వేదగిరిసత్యవతీరాణి

రాజ్యపరిపాలనారీతి నీతులనెఱుగని సామాన్య స్త్రీయనుకొని, యీమదనచంద్రుడు మోసవిధముగ, వేదగిరిసైన్యములోని ప్రముఖులకు కొందరికి రహస్యముగద్రవ్యములనిచ్చి యాశలు కల్పించి, రజపుత్రసైనికులను తనపక్షమునకు త్రిప్పుకొనియు న్నాడు. ఈరహస్యము నేనెఱింగితిని సత్యవతీదేవి పితరుడు సుఖేచంద్రరాజు. పుత్రవిహీనుడై మరణించు కాలమునందు నన్ను నమ్మి తనపుత్రిని నారక్షణకు నొప్పచెప్పిన కారణంబున, మదనచంద్రుని ప్రయత్నములను వ్యర్థముచేయు నుద్దేశంబున నేనీ యస్తగిరికి నీవేషంబున నరుదెంచి చేయవలసినకార్యము లనన్నిటిని కావించియున్నాడను. రాజద్రోహులగు వేదగిరి రజ పుత్రసైనికులకుమాఱుగ యీయస్తగిరియందు నిరువదివేల మాలసిఫాయిలను యుద్ధమునకు యోగ్యులుగసిద్ధపఱచి వేద గిరికి పంపినాడను. ఈయస్తగిరిరాష్ట్రమందు గొప్పజనసంఖ్య గలపంచమజాతివారని పిలువబడునట్టి మాలలను, యితరజాతు లవారు అధములుగచూచి వారిని అస్పృశ్యులని పిలుచుచు, దూరమందుంచి, వారిని యేవిధముగను వృద్ధికిరానివ్వకుండ క్రిందికి అణగద్రొక్కియుండునది నేనువినిచూచి సహింపజాలక, నాఅనుతాపప్రేమలను లోలోననేదాచియుంటిని. దైవము మద నచంద్రునకు దుష్టబుద్ధినికలుగించి, నామదియందున్న వాంఛను తీర్చుకొనుటకు అవకాశముకలుగజేసెను. నేను బిక్షుకుడనై పల్లెలలో నివసింపుచు మాలలకు విద్యాబుద్ధులను నేర్పి త్రాగు డు పోకార్చి, వారిచేత శుచియైన కర్మలనొనరింపజేసి, బీదలను, ధనికులుగనొనర్చి, వారియువకులయందు డాగియుండిన శౌర్య ధైర్యాగ్నులను ప్రజ్వలింపజేసినాడను. మాలలనుద్ధరించుటకై వలసిన ద్రవ్యమును వ్యయపరుచుటకా సత్యవతీదేవి వెనుక దీయక, వేదగిరిరాజభండారమునే నావశమందుంచిన కారణం బున, నాకోర్కెలన్నియు నెఱవేఱెను.

ప్రవేశము—వేగువాడు.

వేగు:— (ప్రేమచంద్రునకొక పత్రికనిచ్చిపోవును).

ప్రేమ:— (చదువుకొని) ఆహా! నేనువిన్నది నిజమే అయెను. మా కుమితుండును, సమరధీరుడునగు అరవిందపురము రాజగు భైరవసింహునియొక్క పుత్రిని మదనచంద్రుడు వివాహము చేసికొనియున్నాడు. ఇది మదనచంద్రుని మరియొకకుట్ర. తాను వేదగిరిపై దండెత్తినప్పుడు. భైరవసింహుడు నారాణికి సహాయమొనర్పకూడదని, వంచనాషూనసంబున నీపనియొనరించియున్నాడు కాని మదనచంద్రా! నీవు లక్ష రజపుత్రసేనతో వేదగిరిమీదకి దండెత్తిపోయినను, నాయిరువది వేల మాల సిపాయిలను యుద్ధమందు జయింపలేవు సుమా? ఓభరత మాతా! నీవు మాకుప్రత్యక్షముగ గోవువంటి తల్లివైయున్నావు కద? పెద్దలను, పిన్నలను, పుణ్యులను, పాపులను, శిష్టులను, భ్రష్టులను, సమదృష్టితో గోవుయెట్లు తనపాలుపిదుకనిచ్చునో అట్లనే నీవు అన్ని తెగల తెలుంగుల మానవులకు ఆశ్రయమిచ్చియున్నావే! నీశాంతధర్మగుణంబుల నెంతని నుతింపగలను?

మ॥ సరణిన్ బ్రాహ్మణ వైశ్య శూద్రులు నృపుల్ చండాలురున్-హూణులున్
ప-వేష్టింపుచు నాశ్రయింప-సమతన్ పాలించు దైనా గణీ.
అరవిందాక్షుని ప్రేమ భామినియనా- ఓభక్త చింతా మణీ।
క్షితిభక్తిన్ ధజియింతు-భారతసతీ! శ్రీదేశమాతామణీ॥

ప్రవేశము-వసంతసోమయాజి

వసంత:— (నమస్కరించి) యోగీంద్రా! చాలదినములనుండి మిమ్ములనుసేవించి మీతోభాషించునట్టి యభిలాషనాకునుండెను. మీరెవ్వరని నేనడుగవచ్చునా?

ప్రేమ:— వసంతసోమయాజీ! నేను నీవలెనేమనుజుడను.

వసంత:— యోగీంద్రా! నాపేరుమీకెట్లు తెలిసెను.

ప్రేమ:— సోదరా! నిన్నునేను తెలుసుకొనుటకును, నన్నునీవు తెలుసుకొనుటకును సాధనశ్రద్ధయున్నయెడల, మనము పరమాత్మనే తెలిసికొనజాలమా?

వసంత:— మహాత్మా! ఇట్టియోగులగు మీరు మాలపల్లెలో నేల నివసించుచున్నారు?

ప్రేమ:— సోదరా? మాలపల్లె మనభరతమాత యొక్క భూమి కాదా?

వసంత:— అక్కడ నివసించువారు చండాలులే?

ప్రేమ:— సోదరా! చండాలురు మనవలెనే మనుజులుకారా?

వసంత:— వారుమనుష్యులైనను, వారిసహవాసము మనకు యుక్తముకాదే?

ప్రేమ:— ఎందుకు కాదు?

వసంత:— వారు విద్యావిహీనులు, అశుచులు, నీచమాంసాహారులు మద్యపానమొనర్చి దేహముపై ప్రజ్ఞలేక యెన్నియోదుష్కర్మలుచేసెడిపాపులు. ఇట్టివారు ఇతరులకుసహవాస యోగ్యులగుదురా?

ప్రేమ:— వారు యీస్థితిలోనున్నారని చూచి అనుతాపములేక మనమూరక వారినిదూషించుచు, యెగతాళిసెయుచు, నుండుటది మానవధర్మమగునా?

వసంత:— మనమేమిచేయగలము?

ప్రేమ:— వారికితగుమైన బోధలనొనర్చి, వారియొక్క అసహ్యకర్మలను మనముమాన్పవలెను.

వసంత:— యోగీంద్రా! చండాలురుమనకు అస్పృశ్యులగుటచే, వారిని మనము చేరుటయెట్లు? వారికియుపదేశములు చేయుటయెట్లు?

ప్రేమ:— సోదరా! చండాలులను మనముసమదృష్టితో చూడవలయును వారిని పరిశుద్ధులుగ జేయవలయును.

వసంత:— యోగీంద్రా! మీరనుచున్నది పూర్వకాలపు మాటగనున్నది. అదియీకలియుగమునజరుగదు. అప్పటిప్రేమజ్ఞానులకును, యిప్పటినామజ్ఞానులకును మిగుల భేదమున్నది ఈయుగమున మానవులయొక్క జ్ఞానమంతయు, తమశరీరపోషణా సంతోషమునకును, తమభార్యాపుత్రుల దేహానందమునకును, ద్రవ్యార్జనకును, దుర్బలులను అన్యాయముగ నడచగద్రొక్క

నట్టి అధికారప్రాప్తికిని సాధనాభిలాషయైయున్నది. ఈ నామజ్ఞా
నులు ఐహికసుఖమునకు మరగి, ఆముష్మికసుఖముండునదే
యెరుగకయున్నారు. వీరియొక్క హృదయము నిండుగనుండునవి
అజ్ఞానభావములు, దేహమునిండుగ కానిపించుచుండునవి పట్టె
నామములు. మానసమువంటువిషము. మాటలయందు అమృ
తము ఇతరులకు తాము నోటచెప్పునది హితము తాముచేత చే
యునది పాతకము. యోగీంద్ర! ఇట్టివంచనాజ్ఞానులే. యిప్పుడు
లోకవిగ్రహకార్యములకు కంకణబద్ధులైయున్నవారు.

ప్రేమ:— సోదరా! నీవువచించినది యథార్థమే. అయినను నిక్కంపు
జ్ఞానులును, సమదర్శకులునున్నారు. అట్టివారుండుటబట్టియే,
ధర్మదేవత, యొకపాదముతోడనైనను నిలచియున్నది. పూర్వ
కాలమున, బౌద్ధమతాచార్యనిబోధవలన మానవులకు మేలుక
లుగలేదు. పిదపశంకరాచార్యులుద్బోధించినట్టి నివృత్తిమార్గము
నవలంబించిన మనవారు ఆత్మజ్ఞానమును బొందజాలరైరి. తదు
పరి, రామానుజాచార్యులుపదేశించిన ప్రవృత్తిమార్గమున ఆత్మ
జ్ఞానసాధనమే నిధనమై. దేహసుఖసాధనమధికమాయెను. ఇం
దుచేత జ్ఞానసిద్ధులైనవారు ప్రవృత్తిమార్గమును తలచుటకే భీతి
జెంది, నిష్కర్మయోగమును గట్టిమనస్సుతో నిలువబెట్టి, ము
క్కులుపట్టుకొని, మూలలకుగూర్చునియున్నారు, కాని, బైలున
కు రాకయున్నారు. ఇంకకుత్సితజ్ఞానులన్ననో, తాముచూడజాల
నట్టియు, యితరులకు తాముచూపలేనట్టియు సర్వాత్ముండగు
దేవుండు, తమపితార్జితపుగంటుమూట అనుకొని ఆదేవునియొ
కమందిరములోపెట్టి, తలుపులుమూసి, తాళములువేసి బంధించి
అస్పృశ్యులని తాముపేరుపెట్టినవారు ఆదేవునిచూడరాదనియు,
పూజింపరాదనియు విధించుచున్నారు. సోదరా! ఇట్టిదేయిప్పుడు
వేదప్రోక్తమగుజ్ఞానముగనున్నది.

వసంత:— మహాత్మా! ఇది వేదప్రోక్తజ్ఞానముకాదు. వృద్ధస్వార్థప్రో
క్త అజ్ఞానాచారము. ఇదివేదములకంటె పురాతనమైనదట. ఈవృ
ద్ధాచారమును నిందించువారులు, దురాచారులట. యోగీంద్రా!

ఈవృద్ధాచారనదీప్రవాహమే, అస్తగిరిసంస్థానమునందు పారి, పొంగి, బీదఱయిండ్లను కూల్చిపాడుచేయుచున్నది.

ప్రేమ:— నిక్కమాడితివి. ఈఅనర్థనదీప్రవాహము, క్షీరసముద్రమునుచేరి, తాకి, అల్లకల్లోలము కావించుటకుముందె, యిది పోవుచుండుత్రోవను నిరోధించి, బడబాగ్నిగుండములోనికి దీని త్రిప్పి, పడద్రోసి కాల్చినీఱుచేయుటకు నేనుసిద్ధుఁడనై యున్నాఁడను. ఈవంచనాజ్ఞానులు, యీఅనర్థాచారపోషకులు, భవిష్యద్విచారములేక, కన్నులుమూసికొని తాముచెడునదే కాక, దేశాభివృద్ధివినాశనమగునట్టి కార్యములనొనరించుచున్నారు. నిజస్థితియందుతమకు సమానులైనమానవులను "అస్పృశ్యులని" పిలచి వారినిబీదలుగను, పరతంత్రులుగనుచేసి, యింతకాలము వఱకు వారినినేలకుత్రొక్కి పైనికిలేవకుండ అణచిపెట్టిన ఘోరపాపముచాలక, వారువిధించినట్టి అస్పృశ్యమును భూలోకమున శాశ్వతముగ నిలుపనుయత్నించుచున్నారు. వీరుచేయునట్టి పాపమునకు యెంతకాలమని పరమాత్మయోర్చియుండును! శీఘ్రకాలంబుననే, సమత్వసమదృష్టులను స్థాపించి, పతితులను ఉద్ధరించుటకై భగవంతుడు సత్యసంకల్పము నొనరించియున్నాడు. మనయందిప్పుడు పొందుపడియుండు సజాతివిరోధంబులను గాంచి, మనభూమాతచెందుచుండు దుఃఖముత్వరలోననే తీరగలదు.

మ॥ వెలసెన్ నీసిరినాఁడు పుణ్యఋషులున్ - వీరుల్ ధరాధీశులున్।
పొలతుల్ సాధ్వులు సత్యసంధులునినున్ - బూజించి సేవింపగన్।
నెలబాసెన్ తలి! నీసుఖంబయదుగా - నేఁడీవిరోధంబుచే।
చెలఁగున్ నీవిభవంబునీసుమంగలన్ - శ్రీదేశమాతామణీ॥

వసంత:— (మ్రొక్కి) యోగిచంద్రా! చండాలులనువారిని, మావారుహింసించుచుండునది నేనుచూచి, యోర్వలేక యేమియు చేయజాలకయిదివఱకూరకుంటిని. మీదయా, శాంతిక్షమాగుణంబులును, స్వార్థత్యాగ, పరోపకారయోగంబులును, నన్ను మీయెడకు నాకర్షించుచున్నవి. అనుగ్రహించి, మీరునన్ను

శిష్యునిగస్వీకరింపవలెనని ప్రార్థించువాఁడను. నేటినుండి నా దేహప్రాణంబులను మీకుసమర్పించినాఁడను. కరుణింపుఁడు.

ప్రేమ:— సోదరా! నీదృఢభావమునకు నేసంతసించితిని నేనుచేయు చుండునట్టి లోకసంగ్రహకార్యమునకు నీవునాకు సహకారియగుటకు నేనంగీకరించినాఁడను, నీకుచెప్పవలసిన విషయములు మిగులకలవు. అవకాశముకలుగించుకొని, నాయెడకు రమ్ము.

వసంత;— భాగ్యము. (అనిమ్రొక్కి వెడలును)

ప్రథమాంకము—రంగము 2.

వీధిలో ప్రవేశము—సాంబమూర్తి సిద్ధాంతి

పాట—అనుబంధము 2.

సాంబః— "ద్రవ్యం"—"ద్రవ్యం" ఈద్వ్యక్షరమంత్రమును నేను జపముచేయుచున్నాను. నాగురువుగారు "శ్రీబ్రహ్మశంకరకేశవస్వాములవారు, "త్ర్యక్షర" మంత్రమును జపించుచున్నారు "చండాల" "అస్పృశ్య" అనునట్టి మూడక్షరముల జంటమంత్రమును కడుశ్రద్ధతో జపించుచున్నారు "అధికార" ఫలమును అభిలషించియున్నారు. వారికి యిప్పుడుండునట్టి మతాధికారము చాలదా? రాజ్యాధికారము సహితము ఆశించియున్నారు గొప్ప సంసారమును గొంతుకుకట్టుకొనువఱకు సన్యాసినామము సార్థముకాదు కాబోలు భోగిచంద్రరాజు యాత్రకుపోయియుండునట్టి తరుణమున స్వాములవారే మదనచంద్రునకు కన్యనునిశ్చయించి, వివాహముచేయించి, పెండ్లికూతురును అస్తగిరికి రప్పించి, యేమేమొకుత్సితయోచనలు చేయుచున్నారు. మదనచంద్రునిరాజ్యభ్రష్టునిగావించి, ఆవృద్ధరాజును పేరునకుమాత్రము రాజు అనుపించి, స్వాములవారే అస్తగిరికి భూపాలురై యుండునట్టి యధికారము నార్జించునట్టి యత్నములోనున్నారు. ఆదియేమైననుకాని, దానిచింతనాకెందుకు? ద్రవ్యమమూటగట్టుచింతయె నాకుచాలును. నేనుద్రవ్యచింతన చేయుచుండగా, నాభార్య సత్యచింతనచేయుచున్నదే? నేను సత్యముగాసంపాదించవలెనట. సత్యముగా ఆర్జించకున్న ఆవెయొళ్ళునిండ సొత్తులుయెట్లువచ్చుచుండెను? సత్యమేదియో, అసత్యమేదియో ఆ మూఢురాలికి తెలుసునా? కన్నులకు కానిపించుచుండునదియే 'సత్యము, కన్నులకుకానరానిదే "అసత్యము". ద్రవ్యము, సత్యము, దైవము, అసత్యము కనులలేకున్నదైవపూజయెట్లు జరుగును? పూజారి టెంకాయతాకునా, గంటవాయించునా? కావున ద్రవ్యభక్తియే ఉత్తమభక్తి దానితోడనేముక్తి.

పాట-(పై పాటయొక్క 2, వ చరణము)

స్వాములవారు, నోటితో చండాలులు, అస్పృశ్యులని చెప్పుచు, చేతితో నాకుద్రవ్యమునిప్పించి చండాలులయిండ్లకుపోయి ఉపన్యాసములుచేయుమని నన్నుపంపుచున్నారే? ఈసత్యమువలన, అస్పృశ్యులను తాకుటచేకలిగినట్టి మైలయంతయు, వరహాల స్పర్శచే పరిహారమైపోవుచున్నది? అస్పృశ్యము నన్నుఅంటుకొనియున్నదా? లేక దేవుడు నన్నుశిక్షించినాడా? ఇంకనునాకు ద్రవ్యము నెక్కువగనేయిచ్చి నన్నుఆనందముగ నుంచియున్నారు. అస్పృశ్యదయ్యముపట్టినట్టి పండితులే, కడుపులెండి. వెలిక్రిలబడి, పండ్లిగిలించుచున్నారు. ఇదివఱకు తొమ్మిదిఉపన్యాసములుచేసినందుకు తొంబదివరహాలు నాచేతిలో ఝుణఝుణరాలినవి. అదియేమి ఆభిక్షుకుని ప్రభావమో, మాలపురుగు ఒక్కటైనను నాఉపన్యాసమును వినియుంటేయొట్టున్నది (ఆలకించి) అదిగో మాలలుభజనచేయుచు వచ్చుచున్నట్లున్నది నేనుదూరముగనిలచియుండెదను (అనిప్రక్కకునిలుచును)

ప్రవేశము మాలలు (పాడుచు)

పాట—అనుబంధము 3.

మాలలు:— (పాడుచు వెడలిపోవుదురు)

సాంబ:— ఈమాలలకు ఆభిక్షుకుడు రామభజన నేర్పినాడే? వీరికి దైవభక్తిపట్టుపడెనేని, త్రాగుడు బొత్తిగవిడిచెదరు. నావరహాలమీద రాళ్ళుపడును కావునవీరియొక్క రామభజనవిడిపించి వీరికి నేను కామభజననునేర్పెదను (పాడును).

పాట—అనుబంధము 4.

(సాంబమూర్తి-పాడినక్షణమే ప్రవేశము మాలలు పాడుచు)

పాట

సాంబ:— కాముఁడెదేవుఁడు కాముఁడెపూజ్యుఁడు।
కామునిభజనమె కామితము॥

మాలలు:- రాముఁడెదేవుడు రాముఁడెపూజ్యుఁడు।
రామునిభజనమె కామిత ॥

సాంబ:— సోదరులారా! మీపాటనిలిపి, కొంచెముశాంతితెచ్చుకొని నామాటవినుఁడు.

మాల:— అయ్యా! నీమాటలేమియు మాకువలదు. నీవుమాకేమియు చెప్పనవశ్యకమేలేదు.

సాంబ:—సోదరులారా! నేనిదివరలో చెప్పినట్లు ఉపన్యాసము చేయను భయపడకుడు మీరిప్పుడుచేసిన దైవభజనసరియైనది కాదు కనుక, మీకు శీఘ్రముగా మోక్షప్రాప్తియగుటకు, పవిత్రమైన భజనపాటను నేర్పించెదను నేర్చుకొనుఁడు.

మాలలు:— అయ్యా! అదియెట్టిపాటయో చెప్పుము వినియోచించెదము.

పాట

సాంబ:— (పల్లవి). కామకామ-భామాజనప్రేమా।
కాంచనభోగసుధామా॥
దీనిని చెప్పుడు.

మాలలు:— రామరామ శ్రీజానకిప్రేమా।
రంజిత స్వర్గసుధామా॥

సాంబ:— ఛీ, ఛీ, బుద్ధిహీనులారా! మీరు 'రామ' అనినట్లయిన చెడిపొయ్యెదరు వినండి 'మ' అంటె మాలవాండ్లను 'రా' అంటె రాచుము అనియర్థము 'కా' మ, అంటే మాలవాండ్లను కాచుము అనియర్థము తెలిసెనా? రామ అంటెమీరు, నాశమైపోయెదరు కనుక, నేనుచెప్పినట్లుఅనుడు.

(అనిపాడును)

"కామకామభామాజనప్రేమ" అనుడు.

మాల:— అయ్యా! మీరుపెద్దలు, బ్రాహ్మణులు మీరుఅనినట్లు మేముఅనలేమయ్యా మాచేతగాదు.

సాంబ;—ఎందుకచేతగాదు? నేనుమీతో పలికించెదను. ఏదిఅనుడు
'కామ కామ'

మాల:— రామ రామ.

సాంబ:— (మరలయత్నించి వ్యర్థుడై) ఛీ మొద్దుకుంకలారా! ఇదే మీచండాలబుద్ధి అందుకే బ్రాహ్మణులు తలతలకొట్టుకొని, మిమ్ములను ముట్టనైనముట్టరు మీబుద్ధిధ్వంసమైపోవుటకు నేను చక్కనిమందువంటి పాటను నేర్పించెదను నేర్చుకొనుఁడు.

మాల:— అదియేమి పాటయ్యా?

సాంబ:— సోదరులారా! నేనుమీకు శత్రుడనుకాను మీయొక్క క్షేమముకోరువాడను. మీరుబాగవిని నావంటిబుద్ధితెచ్చుకొని, నేనుచెప్పినట్లుచెప్పుడు.

(అనిపాడును)

పాట,

మద్యపానము మిగులపుణ్యము మనకునిచ్చుభోగము॥ అనఁడి

పాట,

మాల:— మద్యపానము మిగుల పాపము మనకు తెచ్చురోగము॥

సాంబ:— అట్లకాదురా.

(అని మరలపాడును)

పాట— సురత్రాగినవరులెల్లరు-సురలోకముచేరగలరు॥

మాల:— పాట— సురత్రాగినవరులెల్లరు నరకంబునపడిపోదురు॥

(అని పాడుచుపోవుచుండగా)

సాంబ:— ఏమర్రా! అట్లుపోవుచున్నారు నిలువుఁడు.

(అని సమీపించును)

1. మాల;— అయ్యా! నీవుమాదగ్గరకు రాకుము నీమైల మాకుతగులును. నీచండాలబుద్ధి మాకువలదు దూరముపొమ్ము.

2. మాల:— సోదరా! యీఅయ్యవారిని లక్ష్యములేక గద్దించుచున్నావే ఇతడుయెవ్వడనుకొంటివి?

1. మాల:— ఈయన, మనకు అస్పృశ్యుడు అనుకొనినాను.

2. మాల:— అట్లయిన, మనమేదూరము పోవుదముఁరమ్ము.

(అనిపోవుదురు)

సాంబ:— గ్రహచారమా! అయ్యా వారిని చేయబోయిన కోతి పిల్లఆయెనే. చండాలులే బ్రాహ్మణులను, అస్పృశ్యులనునట్టి కాలము వచ్చెనే.

ప్రవేశము మునిస్వామి

ముని:— సిద్ధాంతులవారు! దండములు.

సాంబ:— దీర్ఘాయురస్తు! నాయనా, నీపేరేమి?

ముని— నాపేరు మీవారే పెట్టియున్నారే. "అస్పృశ్యుడు"

సాంబ:— కోపమువలదు నాయనా! మావారిమాటనాకెందుకు? ఆమాటనేను అనలేదే? ఇదిగో! నేనుదగ్గఱకే వచ్చుచున్నాను. (అని మునిస్వామియొక్క చెయ్యిపట్టుకొని) ఇప్పుడైనను, నీ అనుమానము వదలెనా?

ముని:— అయ్యా! యిట్లనేనీవు నాచెయ్యిపట్టుకొని శ్రీకృష్ణదేవాలయములోనికి నన్నుతోడ్కొని పోయెదవా?

సాంబ:— "నేనుచేయను" అనిచెప్పునట్టిపనియే లేదునాయనా! యీపని నేనుఅవశ్యముచేసెదను.

ముని:— అట్లయిన నడువుము దేవాలయమునకు

సాంబ:— నాకు యెంతదక్షిణయిచ్చెదవో చెప్పుము?

ముని:— మీకేమియునియ్యను కాని, గుడిలోనుండు అర్చకునకు దక్షిణయిచ్చెదను.

సాంబ:— ఈ విషయము మరియొకవేళ యోచించెదను, కాని నీవు మొన్న నన్నుచూచి దూరముగాపోవుచుండినవాడవు యిప్పుడు నీయంతటనీవె నాదగ్గఱకువచ్చితివే యేమికారణము?

ముని:— అయ్యా! మద్యపానము నిషిద్ధముకాదు. అందులో కమ్మతకాండ్లగు చండాలులు ముఖ్యముగా త్రాగవలెనని మీరు ఉపన్యాసముల నిచ్చుచున్నారే, మీరుమద్యపానముచేసెదరా?

సాంబ:— మాపూర్వీకులు సాధువనిస్వీకరించిన మద్యమును నేను పుచ్చుకొనినదోషములేదు, కాని, ఇదిద్రవ్యము వ్యయమయ్యెడు పనికావున నేను దానినిచేయజాలను అంతే.

ముని:— అయ్యా! మీపూర్వీకులు స్వీకరించినది మద్యముకాదు, సోమము అనినేను తెలుసుకొనియున్నాను.

సాంబ:— (నవ్వి) అన్నమునకు అశనమునకు యెంతభేదమున్నదో, మద్యమునకును, సోమమునకును అంతేభేదమున్నది. దేవతలు తాగునందుకుసుర, సుగంధముండుచేటత గంధోత్తమము. గిర గిరత్రిప్పి ప్రదక్షిణముచేయించును గనుక "ఇరా" సోమరాజు లు తాగునందుకు "సోమము" యిట్లనేయెన్నియోపేర్లు మద్య మునకుగలవు. ఈవిషయము యింకనుచాలయున్నది.

ప్రవేశము-ప్రేమచంద్ర.

ప్రేమ:— సిద్ధాంతిగారు! భగవంతుని కృపచేత పరిశుద్ధాత్ములైన వారికి దుర్బోధనలుచేసి వారిబుద్ధులను చెఱుపునదే కాబోలు మీయొక్క పుణ్యవృత్తి?

సాంబ:— యోగీంద్రా! నమస్కారము. నేనేమి దుర్బోధనలను చేసితిని?

ప్రేమ:— సోమపానమును, మద్యపానమును యొక్కటేయగునా?

సాంబ:— నాకు తెలిసినదిఅంతె. మీకు తెలిసినదిచెప్పుడు నేను దాని నే యంగీకరించెదను. ఏఫణిలో మణియున్నదోనాకు తెలుసునా?

ప్రేమ:— సిద్ధాంతీ! సోమము యెంతమాత్రమును, మద్యముకాదు. అది సోమవల్లరీరసము. దానినియజ్ఞములందు వినియోగ పఱ చునట్టి విషయము కడుపవిత్రమైనది. పూర్వమందు పండితో త్తములు, యజ్ఞములందు, మితి, నియమములను విధించి, సోమ మను తీగయొక్క రసమునుపయోగించిరి. ఆమహనీయులకు కలి గియుండినట్టిజ్ఞాననిగ్రహబలంబులు మనకుగలవా?

సీ॥ ఆర్యులుశ్రద్ధతో, నధ్వరంబులు సేయ-నెనసినజ్ఞానంబు మనకుగలదె?।
పూజ్యులుత్తమదేహ పుష్టినార్జించిన-ఘనతరశీలంబు మనకుగలదె।
యోగులువిజ్ఞాన భోగమొందినమార్గ-మును గాంచుపదిలంబు మనకుగలదె।
తపసులన్నముమాని విపినంబులందుండి-తనరినతనుశక్తి మనకుగలదె॥

గీ॥ వాతబెట్టినంతనె నక్క-వ్యాఘ్రమగునె।
నూతనమునుగంగదుముక్కియల్ పూతమగునె।
వెకలిజందెమునుధరింప-విప్రుడగునె।
సత్యనిష్ఠయెల్లరికిని-సాధ్యమగునె॥

అప్పటిజ్ఞానసంపన్నులు అగ్నిస్తంభన, జలస్తంభన,యేకభుక్తము దీర్ఘోపవాసతపస్సులను సలుపుచుండిరి, వీటినినీవారుచేయగలరా? ఇట్టిబలహీనులు, ఆపెద్దలసామ్యమును యేమిటచేసుకొనగలరు? విద్యాధైర్యౌదార్యదాంతి క్షాంతితపోనిష్ఠలుకలిగినట్టి శుక్రాచార్యుడే దివ్యమైనమృతసంజీవనీవిద్యనుపోకార్చుకొనినందుకు, మద్యపానమేకదా కారణము? బలరాముడు, తనతమ్ముడు శ్రీకృష్ణుడు, అవతారపురుషుడనునట్టి జ్ఞానమును, కోలుపోయినందునకు యీమద్యపానమేకదా కారణము? విచారప్రబుద్ధులైన అనుభవజ్ఞులు మద్యపానమునిషిద్ధమని విధించియున్నారు. ఈ మద్యపానము మనకెంతచెఱుపు చేసియున్నదో విచారింపుడు. మనవారుకోట్లకొలది, నిరుపేదలై, యొక్కపూటమాత్రమే భుజించి, దినదినమును శుష్కించి, గుట్టలక్రింద, చెట్లక్రింద, గుడిసెలలోపడి, యేడ్చిప్రాణములను విడుచుచున్నారే? మనవారికి బుద్ధులుచెదరి, గుండెలదిరి, వెఱ్ఱికుదిరి, అవివేకము ముదిరి, కులవిరోధములు, ఈర్ష్యలు, కలహములు మిక్కుటములై కష్టులుపండి, కుష్ఠులుయెండియుండుటకు కారణము యీమద్యపానమేకదా?

సీ॥ కల్లుసారాయీలు కడుపునవిషమాచు-కండలఁ బేగులఁ గాల్చివైచు।
మద్యంబుత్రాగిన మనుజుడు మొత్తెక్కి-భూమిపైపడిలేచి పొరలుచుండు।
దుర్గంధమునుజూచి దూరముండురుజనుల్-యొక్కరైననుతన యొద్దరారు।
త్రాగుభోతునకెందు దక్కుడు మర్యాద-కాలుదెబ్బలుతిట్లు కాంచుచుండు॥

గీ॥ ఇంటదుఃఖానలనభార్య-యేడ్చుచుండు।
కూడబెట్టినధనమంత-క్రుంగుచుండు।
పొట్టబట్టలకేచింత-పుట్టుచుండు।
కల్లుదేహసగ్మములను-కాల్చుచుండు॥

కావునసిద్ధాంతీ! నీవుద్రవ్యాశచేత మానవులయొక్క దేహములకును, జ్ఞానమునకును వినాశహేతువగునట్టి యీయుపదేశముచేయునది మేలుకాదు.

సాంబ:— యోగిచంద్రా! ద్రవ్యమునుసంపాదింపకున్న జీవనమెట్లుజరుగును.

ప్రేమ:— ఇట్టిదుష్టమైనయుపన్యాసములు కూడని. సత్యమైన యుపన్యాసములుచేయుము.

సాంబ:— యోగీంద్రా! జనులకు, సత్యముచేదుగను అసత్యము తీపుగనుండునప్పుడు. సత్యోపన్యాసములకు కాంచానములు రాలునా?

ముని:— అయ్యా! మీకుద్రవ్యమొసగినయెడల మీరుసత్యమగు ఉపన్యాసములను చేసెదరా?

సాంబ:— ద్రవ్యమిచ్చువారుండిన, నేనుచేయజాలని, పనియేలేదు దేవుడురాయిఅనియు మన్ను, జలమనియు వాదించి సాధింపజాలనా?

ముని:— మద్యపానము నిషిద్ధమని ఉపన్యసించుటకు మీకెంత ద్రవ్యము కావలయును?

సాంబ:— పదివరహాలు చాలును,

ముని:— ఇదిగోచేకొనుడు (అనిపైకమునిచ్చును) ఇంకనైన లోకులకు సన్మార్గబోధలను కావింపుడు.

సాంబ:— (పుచ్చుకొనిముందునకునడచి) (స్వ) ఆహా! ఏమికాల విపరీతము? ఒకసంవత్సరముక్రిందట నేను చూచుచుండ వీథుల నూడ్చుచుండిన, యీమాలవాడు మునిసామి త్రాగుడువిడచి శుభ్రమైన వస్త్రములను ధరించుకొని బ్రాహ్మణుడుచేయవలసిన లోకసంగ్రహకార్యమునకు తానుపూనుకొని నాకేఉపదేష్ట కర్తఅయినాడే? భగవంతుడు ఏనలీలను తలక్రిందుచేసినట్లున్నది. ఇకముందు చండాలుడు బ్రాహ్మణకర్మ బ్రాహ్మణుడు చండాలకర్మచేయునట్లు తోచుచున్నది. ఇకముందేందుకు అప్పుడేజరుగుచునేయున్నది. కాలచక్రముతిరుగుచున్నది. తిరుగని నేనుదానిని నిలుపగలనా? అదిఆగునా?

(పోవును)

ప్రేమ:— సోదరా! మునిస్వామి! మీవారుచాలహెచ్చరికతోనుండవలయును. అస్తగిరిరాజ గురువులవారు చండాలుల యెడకడు చలము పట్టియున్నారు. మీకు "అస్పృశ్య" లనిపెట్టినపేరును శాశ్వతముచేయవలెనని బద్ధకంకణుడైయున్నాడు. నాబోధన

ములను మీరువిని, శుచులై, విద్యాబుద్ధులయందును, ప్రశస్తస్థితులయందును, వృద్ధిచెందియుండినది. ఆగురువులయొక్కను వారి శిష్యులయొక్కను కన్నులకు కసరుగనున్నది. మిమ్మును, మీ మొదటిస్థితికి తేవలయునని, ద్రవ్యలాలసులతో నిట్టి యుపన్యాసములనిప్పించుచున్నారు. వీటిని వినుటకు మీరు పోవకుడు. ఈ వేసగాండ్రవలలోన పడిచెడిపోకుడు. భద్రము.

ముని:— యోగీంద్రా! మీదయచేతమాకు విద్యాబుద్ధులు చక్కపడి, పరిశుద్ధవృత్తులలోనున్నారము. మాయందు స్థిరపడియుండునట్టి భక్తి విశ్వాసములను, యీలాటినూర్గురుసిద్ధాంతులైనను ఆలాటి పదుగురు రాజగురువులైనను, చలింపజాలరని, నమ్ముడు.

ప్రేమ:— అట్లయిన, మీకుశుభమగును. (ఇద్దఱు పోవుదురు)

అంకము 1. రంగము 3.

ప్రవేశము- సదాశివదీక్షితుడు

సదా:— పాట.

సొగసుగంటిరే! విగతదోషులారా!
అగణితమగునీ నగరవైభవము||

ఇది చిత్రనళీయములోని ఇంద్రునిపాట. నేను అరవిందపురము విడిచి, పెండ్లికూతురగు శారదాదేవివెంట యీ అస్తగిరికివచ్చి, పురములోనికిప్రవేశించిన వెంటనే పురవైభవమునకు మనస్సునకత్యంతానందము జనించి యీపాటపాడ దొడగితిని. తర్వాత, పెండ్లికూతురుని మదనచంద్రుడు, రాణివాసములోనికి తీసికొనిపోకుండ తనపురోహితుని యింటిప్రక్కననుండునట్టి మహాలులో విడిదిచేసియుంచినది చూచి, సుదేవుని పాటపాడవలసి వచ్చినది. పాట.

ఎంతదుర్దినము - సంతాపమున నను
యెంతని నామది - చింత సేయుదు హరి||

ఈయాపదయంతయు సాంబమూర్తివల్లనే కలిగెను. వలదురా! వలదురా! అని, నేనెంతచెప్పినను సాంబమూర్తి వినకపోయెను.

పెండ్లికూతురు యొక్క దుఃఖమును చూతునా? నా ప్రాణ
దికివచ్చియుండునది చూతునా? రాని, ఆసాంబమూర్తి. వా
పగలగొట్టి, నా నెత్తిని పగలగొట్టుకొనెదను.

ప్రవేశము–సాంబమూర్తి

సాంబ:— సదాశివా! ఇదేమిరాద్ధాంతమురా నీది? నేను లేన
నాయింటిదానితో యేమెమొకొండెములు చెప్పి, ఆబాన
కలహము పెట్టుచున్నావు కదరా? ఇంక యామూరితో
పనియున్నది? నేడేనీయూరికి వెళ్ళిపొమ్ము లేకున్న నీతల
పగలగొట్టెదను చూడు.

సదా:— మొదలు నేనే నీనెత్తికాయ పగలగొట్టెదను.

సాంబ:— ఎందుకు?

సదా:— ఇందుకు–చూడుము దీనిని–వధూవరులు పురమ
వచ్చుచుండగనే రాజగురువులు పంపినారని చెప్పి, మఠము
యీఆజ్ఞాపత్రికను మదనచంద్రునకిచ్చినాడు.

సాంబ:— దీనసేమున్నది?

సదా:— గొప్పపిడుగున్నది చదువుము.

సాంబ:— నీవేచదువుము.

సదా:— (చదువును)

మదనచంద్రునకు శ్రీరాజ గురువులవారు పంపినఆజ్ఞాప
మదన చంద్రా!

నీజనకుఁడు లేనప్పుడు, మాకు దెలుపక, మాఅనుజ్ఞ
కుండ, అరవిందపురము రాజగు, భైరవసింహుని కుమారిని
ను నీవు వివాహముచేసుకొని అనేక అనర్థములకు కారణ
వై యున్నాఁడవు. భైరవసింహునితండ్రి ఉగ్రసింహుడు శూ
భైరవసింహుని తల్లి మనోరమ బ్రాహ్మణస్త్రీ ఇందువలన
హుడు చండాలుడగును. చండాలసంబంధమును కూర్చు కొ
శారదతోపాటు నీవును చండాలుడుగను అస్పృశ్యుఁడుగను
వు. ఇట్లని మేము శాస్త్రరీత్యానిర్ధరించియున్నాము. కా
భోగిచంద్రుని ప్రతినిధిగ అస్తగిరిని పాలించుటకు యోగ్యు

"ఈవిషయము నేనుభోగిచంద్రునకు వ్రాసి తెలిపిఅతనిని పిలుపించు చున్నాడను. నేటినుండి, నీవు రాజసింహాసనము నంటకూడదు. శ్రీకృష్ణదేవాలయములోనికి ప్రవేశింపకూడదు. శారదను రాణివాసము లోనికి కొనిపోకూడదు. ఈయాజ్ఞనిప్పుడు నీకుమాత్రము తెలిపి, భోగిచంద్రునిరాకను నిరీక్షించుచున్నాము. దీనికివ్యతిరిక్తముగ నీవు నడచితివేని, నీకుమహానరకప్రాప్తియగుటయేకాక, బ్రహ్మణశాపమున. అస్తగిరిసంస్థానమే దహింపబడునని తెలిసికొనుము.

(ముద్ర)

భాద్రపద బహుళ అమావాశ్య శ్రీబహ్మశంకరదేశవస్వాములవారు.

(చదువుముగించి) ఇంతచేటు తెచ్చినదినీవే

సాంబ:— నేనేమిచేసితిని?

సదా:— భోగిచంద్రరాజు వచ్చువరకు, మారాజకుమారియొక్క పెండ్లిచేయరాదని, నేనుయెంతచెప్పినను నీవువినకఅవసరపడితివి

సాంబ:—అవసరపడినదినేనా? రాజగురువులయిష్టప్రకారము, నేను జరిపితిని. నీవును సమ్మతించితివి. నేనుతింటిని. నీకుతినిపించితిని. నీదియెంతో, నాదియునంతె. దీనిలోనాదేమి తప్పున్నదిరా?

సదా:— అట్లయిన, రాజగురువులను బయలునకీడ్చి, మనముతప్పించుకొందము, గురువుపుపట్టియిత్తము.

సాంబ:— ఇదిచేసినపెండ్లిరా! వ్రాసినఅక్షరాలుకావు, తుడిచివేసి తప్పించుకొనుటకు. అదియునుకాక మనవట్టిమాటలతో గురువు పట్టుపడునా? అల్లరిచేసితివేని, యిప్పుడుమనము కూడబెట్టిన సొత్తంతయు పోగొట్టుకొని, ముందటిఆదాయము గిట్టిపోయి, పొట్టలుకాలి, చచ్చునట్టిపనియగును. నీవుణ్యామవును; యీమాట మరలననకుము,

సదా:— ఆ మదనచంద్రుడు నన్నుచూచి, మిఱ్ఱింగుటకేవచ్చు చున్నాడే. ఈఆజ్ఞాపత్రికకు నేనేకారణమని నన్నుగద్దించుచున్నాడే.

సాంబ:— నీవేకారణముకానిమ్ము ఇప్పుడేమైనది?

సదా:— ఆపెండ్లిచేయుంచి నందుకు, నాశార్ధముఅగునట్లున్నది ఇంతకన్ననింకేమికావలెను?

సాంబ:— నీకెందుకురా యింత ఆరాటము?

సదా:— మదనచంద్రుడు భయపడి, శారదాదేవిని అంతఃపుర ములోన నుంచలేదె;

సాంబ:— మంచిదాయెను. ఇప్పుడుంచకున్న నేమాయెను? కొంచె మునిదానింపుము అంతయుసరిపోవును.

సదా:— ఏమిమాటరా యిది? వేశ్యాస్త్రీనియుంచినట్లు వేరేగృహ మందు యువరాజు తనధర్మపత్నినియుంచియున్నాడే నేనుమా యూరికిబోయి, మారాజు భైరవసింహునితో యేమనిచెప్పుదును?

సాంబ:— ఆతురపడకుము. ఆవిషయము నేనుయోచించుచునే యున్నాను. నీవుయూరికిపోతివేని, సాధ్యమైనంతవఱకు, యేమి యు యీవిషయమును చెప్పకతప్పించుకొనిచూడుము. విధిలేక చెప్పవలసివచ్చెనేని, "ఆరునెలలు గురుమౌఢ్యం" అదతీరువఱ కు పెండ్లికూతురు అంతఃపురములోనికి ప్రవేశించునది నిషిద్ధం అనిచెప్పుము.

సదా:— ఓరి నీయిల్లు బంగారుకాని. గురువు అస్తంగతంకానిదే, అబద్ధముయెట్లుచెప్పవలెనురా?

సాంబ:— ద్రవ్యం "హస్తంగతం" అయినప్పుడు గురువు "అస్తం గతం" కాకపోవునేమిరా? పంచాంగములను మనముచేసినా మా? లేక పంచాంగములే మనలనుచేసియున్నవా? వెఱ్ఱివాడా! మనముజోస్యులము అనునట్టిపేరునకే అపకీర్తి తెచ్చునట్టిమాట లాడుచున్నావే? ఇదిగో "అయిదువందలు హస్తంగతం" తెలిసెనా?

సదా:— ఇదిమొదలేయెందుకు చెప్పలేదురా? ఈలాగుగణితము వేసినప్పుడు గురువు, శుక్రుడు యిద్దఱును, మనమురమ్మనిపిలుచు వఱకు అస్తంగతులు కాకపోవుదురా? ఈవిషయము పరిష్కా రమాయెను, కాని, రాజగురువు యిప్పుడు ఆడించుచుండునాటక ములో ముందుయేవేషము రంగస్థలమునకువచ్చునో, తెలుసు కొనినావా?

సాంబ:— ఆపీడనాకెందుకురా? ఏవేషమువచ్చిననాకేమి? నీకేమి?

సూత్రధారుడు గంటవాయింప తెరపైనికి యెగసినప్పుడు, ఆవేష ము తనంతటతానే బైలునకువచ్చును. వేషాలుబయలునకు వచ్చినట్లంత, మనకు......ఏమిచెప్పుము?

సదా:— వరహాలు.

సాంబ:—అంతే! సదాశివా! శారదాదేవి పరమసాధ్వి. పతిమాట ను జవదాటక, ఆరుమాసములు వేరేగృహమందు, కాపుర ముండుటకు సమ్మతించియున్నది.

సదా:— రాజగురువు శారదదేవిని చండాలస్త్రీ అనుచున్నాడే ముందేమగునో కదరా?

సాంబ:— సదాశివా! నన్నుద్రవ్యపిశాచము పట్టుకొనియున్నను, నాహృదయమందు దయా ధర్మమున్నది. ఈ రాజగురువుల యొక్క శాస్త్రి జ్ఞానమును చించి చెండాడునట్టి యోగీంద్రు డొకడున్నాడు నేనుచూచువఱకు చూచెదను. సంపాదించువరకు సంపాదించెదను. చివరకు ఆపతివ్రతారక్షణకై నా ప్రాణమైన ఆహుతిచ్చెదను.

సదా:— శారదాదేవికి జతగనే స్త్రీయైననున్నదా?

సాంబ:— మన వసంతుని భార్య భారతియున్నది.

సదా;— సరి సాంబా! ఈయారుమాసములు నేనీపురమునందే యుండెదను. నారాజునకైనను క్షేమసమాచారము వ్రాసి పంపెదను.

సాంబ:— ఇచ్చటనీవు యెవ్వరియింటియందుండెదవు?

సదా:— ఏల? నీయింటియందెయుండెదను.

సాంబ:— మరేమియులేదు నాభార్యగర్భిణికదరా?వంటచేసేవా రెవ్వరును లేరే?

సదా:— నా అయిదువందలలో, ఆరుమాసముల గ్రాసముయొక్క ద్రవ్యముచెల్లువేసెదను.

సాంబ.— అట్లయిన సరి.

సదా:— ఇప్పుడు నీదయాధర్మమెక్కడ పోయెనురా?

సాంబ!— నీవు ఆడదానివైనప్పుడు ఆదయను చూపెదనులెమ్ము రమ్ముపోవుదము. (ఇద్దఱు పోవుదురు)

అంకము 1 రంగము 4

అస్తగిరిలో శారదాదేవి యిల్లు

శారద:- నాప్రాణనాథునియాజ్ఞ మీరజాలక, నేనీయాఱుమాసములు యీగృహమందు నివసించితిని. నాపొరుగింటిపురోహితుని పుత్రి భారతీమాయి నాకుతోడుగవచ్చి ప్రొద్దుపుచ్చకనుండెనేని, యీగృహవాసమునాకు కారాగృహవాసమగుచునుండెను. నేఁడు నానాథుఁడు నన్నురాజగృహమునకు రాణివాసమునకు తోడ్కొనిపోయెదనని వచన మిచ్చియున్నాడు. నేను రాజాంతఃపురము జేరితినేని, నాపరువమురక్షితంబగును. ఈచెఱవంటికాపురము, నేఁడు కడతేర్చుటకై శ్రీకాంతుని భజించెదను.

పాట. అనుబంధము 5.

(పాటనిలుపగనె) ప్రవేశము భారతి.

భారతి:- శారదా! నేను వచ్చుచుండగనె నీపాట యేలనిలపితివి? నేనువినరాదా?

శార:- మాయీ! నీపాటవినవలెనని, నాపాటను నిలిపితినమ్మ.

భార:- శారదా! నేను నాపాటపాడితినేని నాబుద్ధిమాఱిపోయియుండునదికాక నీబుద్ధిసహితము మాఱిపోవునో యేమో?

శార:- అదియెట్టిపాటమ్మ?

భార:- నానాథుఁడు ప్రేమచంద్రయోగివెంట తిరుగుచు నింటికి వచ్చునదేకష్టముగనున్నది. దీనిచింతయే నాకుపాటగానున్నది.

శార:- దీనికి చింతయేలనమ్మ? నీప్రియుఁడు ఆ మహాత్మునియాశ్రయించియుండునది, బహుయోగ్యమైన కార్యమని సంతసింపుము.

భార:- నామదికి నిట్లేతోచినది కాని మాబ్రాహ్మణ పండితులకిది సరిపడదు. ప్రేమచంద్రయోగి చండాలులకుగురువై వారిలోకలసి అస్పృశ్యుఁడై యున్నాఁడని వచించుచు, ఆయోగిని నిందించి నానాథునిదండించుచున్నారు.

శార:- భారతీ మాయీ! మీవారుపేరునకు పండితులుకాని, వారియందజ్ఞానులనేకులున్నారు అట్టివారికండ్లకు జ్ఞానబోధకుఁడగు

యోగి అస్పృశ్యుఁడుగ కానిపించకపోవునా? ఆత్మవిచారము నె దూరముగ నుంచినవారు, మహాత్ముని దూరముగను చకుందురా? అమ్మా! ఎవ్వరేమనిదూరినను ఆయోగీంద్రునియొక్క కృపనార్జించినట్టి నీనాథుడు వసంతసోమయాజి మిగుల ధన్యుఁడనిసమ్ముము.

భార:- శారదా! ఇట్టిదృఢమానసంబున నే, రేపు నేనుచేయునట్టి సావిత్రీవ్రతసంతర్పణకు, ఆయోగీంద్రునకును, అతనిశిష్యవర్గమునకును,నానాథునితో ఆమంత్రణనిప్పించితిని.

శార:- మాయీ! నీమనోస్థయిర్యముస్తవనీయము. (అనియోచించి) సంతర్పణరేపేనా? అమ్మా! నేడునేనీగృహమువదలి వేఱుగృహమునకుబోయెదను. నీయింటియందా యోగీంద్రుని దర్శించునట్టిపుణ్యము నాకులేకపోయె నే?

భార:- ఇదియేమి శారదా? ఇట్లుఆకస్మికముగ పయనముచేయుచున్నావు?

శార:- అవును, ఈవిషయము నేనుపోవునప్పుడు చెప్పెదను.

భార:- శారదా! నీజ్ఞాపకార్థము నీగుఱుతు నేదైననాకిమ్ము. నేను చిత్రించిన శ్రీకృష్ణపటమును నాగుఱుతుగనీకు నేనిచ్చెదను, ఇదె పోయితెచ్చెదను (అనిపోవనున్న)

శార:- అంతవసర మెందుకమ్మ? మొదటనాగుఱుతు నేనునీకిచ్చెదను. దానినిచేకొని పోవుదువులెమ్ము. కూర్చునుము. (అనిలోనికిపోయి యొకపేటికతెచ్చి) అమ్మా! ఇదిగోనాగుఱుతు. చేకొమ్ము (అపేటికనిచ్చి నమస్కరించును)

భార:- (పేటికతెఱచిచూచి) ఇన్నిఆభరణములు నాకిచ్చెదవెందుకమ్మ?

శార:- మాయీ! ఇవియొకవారపు సొమ్ములు. నాకింకను రెండు జతలుగ పదునాల్గువారముల ఆభరణములున్నవి. నీవుబ్రాహ్మణగృహిణివి, పూజ్యసతివి, నేనీగృహమువిడచిపోవునప్పుడు నిన్ను పూజించి నీయాశీర్వాదము పడయుటకు నేనుద్దేశించియుంటిని, దానినేమొనర్చితిని దీనినిస్వీకరించి నన్నాశీర్వదింపుము (అని మ్రొక్కును).

భార:- దీర్ఘసుమంగలీభవ! (అనిదీవించి) శారదా! ఇప్పుడునాప
ను వినుపించెదను (అనిపాడును)

పాట— అనుబంధము 6.

(పాటనిలపి) శారదా! నాకుమిక్కిలి ఆశ్చర్యమగుచున్నది.
నై దువారముల ఆభరణములను నీవు సంపాదించితి కద?

శార:- నేనేమియు సంపాదించనేలేదమ్మ. ఇదంతయు నాభర్త
చ్చిన స్త్రీధనము.

భార:- శారదా! నీకువివాహమైనదా? భర్తయున్నాండా?

శార:- ఉన్నాండమ్మ,

భార:-అట్లయిన, మనయువరాజు నీయింటికేందుకువచ్చుచున్నా

శార:- యువరాజునె నేను వివాహముచేసుకొన్నాను. అతడే
ప్రాణనాథుండు.

భార:- ఏమి? ఏమి? మదనచంద్రరాజు నీనాథుండా? నీవు అంత
రమువిడచి యిచ్చటనేలయున్నావమ్మ?

శార:- ఆవిషయము నీకు నేండె తెలియవచ్చును. నిదానింపుము
పతియాజ్ఞను యిన్నిదినంబులు జరిపితిని.

భార:- అట్లనా? శారదా! కాదు, రాజపత్నీ! నేనిదివఱకు నీవిష
మేమనుకొనియుంటినో చెప్పుటకు సిగ్గగుచున్నదమ్మ.

శార:- ఇంకేమనుకొనియుందువు? నన్ను వేశ్యగా తలచియుంద
కానిమ్ము, నీకృష్ణపటము నాకు తెచ్చియిమ్మ.

భార:- (పోవును)

మదనచంద్ర:- (ప్రక్కనుండి భారతిత్వరగాపోయినదిచూచి
తుడై) (స్వ) ఆహా! నాకన్నులయెదుట తళక్కనిమించి
గై పోయినది యెట్టిలావణ్యరేఖయైయుండును? నేనుస్వప్న
కంటినాయేమి? నిద్రలేక స్వప్నముకలుగునా?

పాట—అనుభంధము 7.

(పాడిలోనికిపోయికూర్చుని) శారదా! నీవుసాకిన బంగారుచి
యిప్పుడెయెగిరిపోయెనె నీపంజరములోనచూడుము.

శార:- నాథా! నేనుఏచిలుకను సాకలేదు. నాయింటపంజరమే

మదన:- అట్లయిన మొఱపుత్రీగ మించియుండవచ్చును.

శార:- నాథా! ఆమెఱపునుమఱచి నాతోమాట్లాడుము. రథము తెచ్చినాడవుకద?

మదన- రథమెందుకు?

శార:- నన్నుతోడ్కొనిపోవుటకు?

మద:- ఎచ్చటికి?

శార:- మఱచితివా? నీవువిధించినట్టి ఆఱుమాసములగడువు నిన్నటితోకడచనెను. నేడునన్ను రాణివాసమునకు కొనిపోవలెను కద?

మద:- నేనుమఱచియుండవచ్చును, అయినను, నేడేపోవలెననునట్టి అవసరమేయున్నది? నిదానముగనెన్నడైన పోవచ్చును.

శార:- నాథా! నేనునీకు ధర్మపత్నినైనందున, నీయాజ్ఞనుమీరజాలక ఆఱుమాసములిచ్చటనుంటిని ఇక నేనిందుండనోప . నన్నిప్పుడెతోడ్కొనిపోయియంతఃపురమును జేర్పుము. నిన్నువేడికొందును.

పాట__అనుబంధము 8.

మద:- కాంతా! నీకిచ్చట సుఖములేదా?

శార:- లేదు. లేదు. నాకుసుఖములేదు, నెమ్మదిలేదు. యువరాజుయొక్కధర్మపత్ని రాణివాసముమాని వేశ్యవలె వేరుగృహమందుండునది మర్యాదయగునా? నన్నిట్లుంచునది నీకుధర్మమా?

మద:- కాంతా! నాకంతయుతెలుసును. శంకింపకుము. ఇంకకొన్ని దినములుసహింపుము.

శార:- నాథా! నేనింకనొక్కగడియయైనను సహించియుండజాలను.

మద:- కాంతామణీ! ఇట్లునిక్కచ్చిచేయకుము. విధిలేకనిన్నింకను కొంతకాలమిట్లుంచవలసియున్నది.

శార:- అంతవిధిలేని విషయమేమున్నది?

మద:- నాజనకుడు యాత్రనుండి వచ్చేసినతర్వాత నంతయుచెప్పెదను. ఇప్పుడు మాత్రముత్వరపడకుము.

శార:- నాథా! నీకునాయనకలదు నీవిప్పుడుచెప్పనేవలయును.

మద:— ఈనిర్బంధమువలన నీకు మేలుకలుగదు.

శార:— ఇప్పుడుమాత్రమునాకు మేలున్నదా? నామదియందుండు సంతాపము నీకుకానరాదు. నన్నిప్పుడు తోడ్కొనిపోవుటకు నిర్బంధమేముండునది దాచకచెప్పుము, నీవుచెప్పవలకు నేను వదలను.

మద:— కాంతా? నీవుచిక్కులి నిక్కచ్చిచేసి, నానోటనుండి పలుకించుచున్నావు. కావునవినుము. మనవివాహమును రాజగురువుల వారు అంగీకరింపలేదు.

శార:— అంగీకరింపకుండుటకు యేమికారణము?

మద:— భైరవసింహునితండ్రి శూద్రరాజట,

శార:— అయిననేమోయెను? శూద్రరాజులెందరో యున్నారుకద?

మద:— అదిసరి. భైరవసింహునితల్లి బ్రాహ్మణస్త్రీయట.

శార:— అట్లయిన నాతండ్రివంశము పవిత్రవంసమాయెను.

మద:— అటుకాదట. శాస్త్రరీత్యాజన్మముచేత నీతండ్రిచండాలుడట. అందుచేత నీవుచాండాల స్త్రీవట. నాకు నీవుధర్మపత్నికా జాలవట.

శార:— ఇదియేమిపిడుగుపాటు? నాథా! ఈమాటయెవ్వరనిరి?

మద:— ఇట్లనిరాజగురువులు ఆజ్ఞాపత్రికపంపియున్నారు.

శార:— ఏమి. ఏమి. ఇదియెట్టిక్రూరాజ్ఞా! ఈఆజ్ఞకు నీవేమిచేయనున్నాడవు.

మద:— అందుకేనాజనకుడు రావలెనంటిని. అతఁడు యేమనునో చూచెదను.

శార:— ఒకవేళనీజనకుడు గురువాజ్ఞకులోబడినట్లయిన నీవేమిచేసెదవు? నీజనకుడు బ్రాహ్మణులకు దాసుఁడే నన్నునట్టేట చెయ్యివిడిచెదవా ఏమి?

మద:— కాంతా! నాజనకుని ఆజ్ఞనునేను మీరవలయునా?

శార:— నిన్నునమ్మి నీకు తనప్రాణమునే సమర్పించినట్టి నీపత్ని యొక్క బ్రతుకును సార్థకముచేయుటకై యెవ్వరి ఆజ్ఞనైనను నీవుమీరవలయునుకద?

మద:- కాంతా! నాజనకుడేమి యాజ్ఞాపించినను నేనుమీరజాలను దానికిబద్ధుడనయ్యెదను

శార:- హా! దైవమా! (అనిమూర్ఛిల్లును)

ప్రవేశము భారతి (కృష్ణపటముతో)

భారతి:— శారదాదేవి! (అనిపిలచుచు లోనికిబోయి మూర్ఛిల్లిన శారదను హెచ్చరింపబోవగా)

మద:— కాంతారత్నమా! శారదనిద్రించుచున్నది హెచ్చరింపకుము ఆయాసపడును.

భార:— (పోవనుయత్నింపగ)

మద: — నారీమణీ! నిలువుము. పోవకుము. నీవెవ్వరవు?

భార:—నేనువిప్రవనితను. శారదాదేవికి సఖిని. భారతియనుదానను

మద:— నీవు నాశారదకు సఖివైయుండియు నన్ను కాంచినంతనే వెడలిపోవచ్చునా? నాపైననీకింతకోపమా?

భార:— యువరాజా! మీపైన నాకుకోపమెందుకు.

మద:— కోపముకాకున్న భయమా?

భార:-రాజేంద్రా! భయమునుకాదు, మీయెడనుండు గౌరవము.

మద:—నాయందు గౌరవముండిన నన్ను విడచి పోవకుము.

భార:-గౌరవమున్నందుననే నేనిచ్చట నిలువకుండపోవనేవలయును.

మద:-ప్రియా! ఇది గౌరవముకాదు. ఉదాసీనము.

భార:- (కోపమున) అవును, యిప్పుడు ఉదాసీనము, మరి అసహ్యము.

మద:—ఎందు కసహ్యము?

భార:—నన్ను ప్రియా, అనినందుకు.

మద:- అట్లయిన నిన్ను "సుందరీ" అనెదను,

భార:- నేను నిన్ను "ఓరీ" అనెదను.

మద:- భారతీ అందును.

భార:- నేను దుర్మతీ అందును.

మద:—నారీరత్నమా! అస్తగిరి యేలగల భూపాలునితోడ నీవిట్లు పలుకవచ్చునా?

శార:- అస్తగిరికి తండ్రివలె నుండునట్టి, రాజపురోహితునియొక్క పుత్రిని. నీవు పరిభవింప నెంచవచ్చునా?

మద:- నేను రాజును కానా?

భార:- నీవా రాజువు?

మద:- కాను, కాను పొరపడితిని. నీముఖరాజుముందట నేను నీ దాసుడనుసుమ్మ. నీవుభాసురంబగు రతివై యుండ, యీమదనున కేమగుదువో చెప్పుము.

భార:- (అపహ్యాముున) ఛీ నీచాత్మా! నీమదము దహింపబడుగాక. (అని ప్రక్కకుజరుగును)

మద:- మోహనాంగీ! నన్ను బాధింపకుము. రమ్ము-పలుకొమ్ము.

భార:- పలుగాక! దూరమునిలువుము.

ఇద్దఱిపాట-అనుబంధము 9

మద:- చెలువా! నామనస్సు నన్నుబాసి నిన్నుచేరియుండగా, నేను దూరముండగలనా? నీముద్దులమోమును తిలకించినంతనే కాంతుడు నాదేహప్రాణంబులను, నీచరణములచెంతనిడి నన్ను నీ యంతరంగదాసునిగ గావించియుండ, నిన్నువిడచి నేను పోవగలనా? రమ్ము తడయకుము.

భార:- (శారదవెనుకకుబోయి) కలుషాత్మా! ఇట్టిపలుకులు నీవు మరలనాడితివేని, నీనాలుక పుచ్చిపోవును. నీవు నన్ను తాకుటకు వచ్చితివేని, నీచేతులు కూలిపోయి, నీదేహము కాలిపోవును

మద:- ఇందీవరాక్షీ! నాచెయిదమును నీవు వందించుచున్నావో లేక నిందించుచున్నావో నేనెఱుగను కాని, నీముఖమునుండి వెడలుచుండు భాషణములందుండు మనోహర మధురస్వరము నా వీనులకు భూషణమై, నామదికి నానందము నొందించుచున్నది. మదిరాక్షి! నీదూరుల ఉరువడికి నేనోర్వగలనుకాని, మారుని చిడిముడికి నేనోర్వజాలనుసుమా.

పాట-అనుబంధము 10

భారతి:- దుష్టాత్మా! ఇట్టి పాపువచనంబులను నీఅప్పచెల్లెండ్లయెడకుపోయి నుడువుము. నన్ను నాయింటికిపోవనిమ్ము. లేకున్న సజీవయగు భారతిని నీవు స్పృశింపజాలవని దృఢముగనమ్ముము

మద:- ఓసీ! మొమ్మెలాడీ! నీవుమధురవాణివి అని నీనెయ్యముగోరి, నీతో తియ్యనిపలుకులు నుడివినందుకు నీవు విషముక్రెక్కెద వా? నీవు కుసుమాంగివని సరసములాడినందునకు కొసరి కొసరి పరుసంపువాక్కులు కూసెదవా? నాప్రభుత్వ ప్రాబల్యంబును అడచుకొని నిన్ను ప్రార్థించుకొలది నన్ను అనర్థమునకు పురికొల్పెదవా? ఇక్కడ యేడుక్కడీడు నీకు దిక్కెవ్వాడని నన్ను ధిక్కరించెదవు? ఒక్క నిమేషమాత్రంబున నేను నిన్ను పరిభవింపనేరనా? నీవు నన్ను నిరోధింపగలవా? రమ్ము నాకొగిటికి (అని పట్టబోవ)

భార:- (శారదను మేలుకొలిపి) శారదాదేవీ! లెమ్ములెమ్ము. ఇదెచూడుము నీనాథునిదుడుకును. తల్లీ! నన్నురక్షింపుము రక్షింపుము.

శారద:- (లేచికూర్చుని) నాథా! ఇంతటి అనర్థకార్యము నీవుచేయుదువని నేనుతలంపలేదు. ప్రజారక్షకుడగు నరపాలుడు యింతటి అధర్మమునకు పాల్పడవచ్చునా?

మద:- తరుణీ! ఈతరుణమున నన్నునీవు నిరసించివచించునది, నీదే అధర్మము. నీవునాధర్మపత్నివైనదే నిజమైనచో, యీభారతిని నాచేతులకప్పగించి నీవువెడలిపొమ్ము.

భారతి:- దేవీ! నాకునీవేదిక్కు. నన్నుకాపాడుము.

శార:- మాయీ! భీతిల్లకుము. నేనవీరరాజకుమారిని కాని, కుంటెనకత్తెనుకాను. (మదనునితో) నాథా! నేననీకుధర్మపత్నిని కావుననే, పతియొక్క అధర్మకృత్యమును ప్రతిబంధించెదను. నీదుడుకునుడుగుము నామేనప్రాణముండుదాక, యీసాధ్వీమణిని నీస్వాధీనమునకు నేనియ్యను.

మద:- అతివా! నీవునాయాజ్ఞను మీరెదవా?

శార:- నాథా! పతియాజ్ఞకన్న నధికంబగునాయంతరాత్మ యొక్క ఆజ్ఞను నేనుమీరజాలను. దానిని నేనునెఱవేర్చెదను.

మద:- ఈసుదతినివదలి నీవుపోయెదవా లేదా?

శార:- ఈమెన్నాప్రాణమే నేనెట్లువదలుదును?

మద:- నీప్రాణము యీామెయందుండిన, నాప్రాణము యీామె యందులేదా? ఒకదేహమున రెండుప్రాణములుండనేరవు. రెం టిలో నొకటి పోయ్యేతీరవలెను. కావుననీవుసిద్ధముగనున్నావా?

శార:- దేనికి?

మద:- నీప్రాణమును పోకడపెట్టుటకు.

శార:- సంతోషముగ సిద్ధురాలనై యున్నదానను.

నాథా! నీపత్నియగునేను, నీచేతమరణించుటకన్న నధికమైన పుణ్యమునుసంపాదింపగలనా? నన్నుదునుమాడి నీవుసుఖంబుగ మనుము (భారతితో) మాయీా! అదిగోచూడుము. అచ్చటనా నాథుని ఖడ్గమున్నది. దానినిచేకొనిరమ్ము.

భారతి:- (తటాలునపోయి. ఖడ్గముచేకొని, యొరనుండితీసి ఝళిపిం చి మదనచంద్రుని యెదిరించి) యువరాజా! ఇప్పుడీభారతి, ఖడ్గపాణియగు నీమృత్యుదేవతయని నమ్ముము మాయిద్దఱి ప్రాణములు భద్రములై యున్నవి. నీవుకదలిన నీతలచీలును. నీకుప్రాణముపైన నాశయుండిన శీఘ్రముగ వెడలిపొమ్ము తడసి న మడిసెదవు.

మద:- (కన్నులెఱ్ఱగచేసి భారతినిచూచును)

శార:- (మదనచంద్రునిచేతులు గట్టిగాపట్టుకొని) ప్రాణనాథా! నాసుఖమునుచూడుము. (అనివేడుచుండగా).

భార:- (తటాలున వెడలిపోవును).

(తెర జారును)

అంకము 2 రంగము 1

వీధిలోప్రవేశము.

చండాలబాలుడు—బాలిక—ముత్తుసామి—గంగుబాయి
చేతులయందు పుస్తకములతో

ముత్తు, గంగు:- పాట. అనుబంధము 11

ముత్తు:- గంగూ! నీవుపాఠము చక్కగచదివినావా లేదా? ఒప్ప చెప్పను తప్పితివేని, పంతులవారుకొట్టెదరుచూడు.

గంగు:- తప్పిపోవునదినీవె. దెబ్బలుతినునదినీవె. నేనుపాఠముబాగా చదివి యెంతసొగసుగ వ్రాసినానోచూడుము. (అనిచూపును)

ముత్తు:- (చూచి) ఇదియేమిగంగు? ఇట్లువ్రాసినావు? బ్రాంహణ అనివ్రాసి బ్రాహ్మణునకు సున్నచుట్టినావే? ఇదితప్పు "హ" కు "మ" వత్తు నివ్వవలెనమ్మ బ్రాహ్మణ అనివ్రాయవలెను.

గంగు:- అన్నా! ఆపై భాగమందు బ్రాహ్మణయ్య యెట్లువ్రాసినాడోచూడుము. చండాలఅనివ్రాసి బ్రాహ్మణయ్య చండాలునకు సున్నచుట్టినాడే. అదితప్పుకాదా? "ణ" కు "డ" వత్తుయివ్వవలెనాలేదా? బ్రాహ్మణయ్య చండాలునకు సున్నచుట్టినప్పుడు. నేను బ్రాహ్మణునకు సున్నచుట్టరాదా?

ప్రవేశము—సదాశివదీక్షితులు.

సదా:- (ముత్తునుచూచి) ఏమిరా! బహుసొగసుగ తెల్లనిబట్టలు వేసుకొని నిక్కుచున్నావు?

ముత్తు:- నాపేరు "ఏమిరా" కాదయ్యా ముత్తుసామి.

సదా:- ముత్తు—పైన—సామి—నీముఖము.

ముత్తు:- నాముఖముయేమైనదయ్యా? శుభ్రముగనున్నది. మీముఖమేపాచిముఖము. మీరు బ్రాహ్మణులనిచెప్పుకొనెదరే, యింత పొద్దుయెక్కియున్నను ముఖమేకడుగలేదుకదయ్యా?

సదా:- పోరామాలకుంక! నీవా బ్రాహ్మణునితప్పుపట్టువాడవు?

ముత్తు:- ఏమయ్యా? ఉన్నమాటఅనినందుకు తిట్టెదవా? ఇదె చూడు నీబ్రాహ్మణబుద్ధి.

సదా:- నిన్నుతిట్టునది మాత్రమేనా? నిన్నుకొట్టెదనురా. మీరు మాదొడ్లను ఊడ్చునట్టిపనిని యెందుకువిడచితిరిరా?

ముత్తు:- ఆపనికేనా మమ్ములనుదేవుడు సృష్టించినది? మాయిష్టము వచ్చినపనిని మేముచేసెదము. మేము విద్యనేర్చుచున్నాము. సేద్యముచేయుచున్నాము. నూలువడకుచున్నాము. మామనసు.

సదా:- మీరేమివిద్యను నేర్చినారురా?

ముత్తు:- మీరు మఱచిపోయినవిద్యను మేమునేర్చినాము.

సదా:- నేనేమిమఱచినానురా?

ముత్తు:- దేవునికంటికి మీరు, మేము, యొక్క తేటఅను మాటమీరు మఱవలేదా?

సదా:- ఈమాటనీకెవ్వడు చెప్పినాడురా?

ముత్తు:- నాకు మీకు అందఱికిని భగవానుడే చెప్పియున్నాడు.

సదా:- ఏమనిచెప్పినాడురా?

ముత్తు:- దేవుడు సమస్త భూతములయందున్నాడనియు, దేవుని యందు సమస్త భూతములున్నవనియు చెప్పలేదా "యోమాం పశ్యతిసర్వత్ర సర్వంచమయిపశ్యతి॥"

సదా:- చాలుచాలురా. ఆబిచ్చగాడు నేర్పించినచిలుకపలుకులురా, యివి నాకు తెలుసును. నేనువినలేనురాయివి.

సదా:- అయ్యా! తొలుబలుకులేనేర్వలేని మీరు చిలుకపలుకులను యెట్లువినగలరయ్యా?

సదా:- నీతోవాదమునాకెందుకు? ఊరకుండుము.

గంగు:- ముత్తు! ఈఅయ్యావారు మగవానితో వాదముచేయలేడని తెలిసెను (సదాశివునితో) ఏమయ్యా! నీవునాతోవాదించెదవా?

సదా:- ఏమేపిల్లా! నీవుకూడపండితురాలవేనా?

గంగు:- నీవుపండితుడవై యేడ్చినందుకేనానన్ను 'ఏమేపిల్లా' అనుచున్నావు? నీవునాతోమాట్లాడవలెనన్న నన్నుగంగుబాయి అని పిలచి మాట్లాడవయ్యా.

సదా:- మాలపిల్లవు నీకింతరోషమెందుకే?

గంగు:- నిన్ను 'బాపనోడా' అంటెనీకురోషమురాదా?

సదా:- ఇట్టిమాటలు నీకుయెవ్వరునేర్పించిరమ్మా?

గంగు:- మీకు నాకు తల్లియైనట్టిశారదమ్మనేర్పించెను.

సదా:- ఎవ్వరాశారదమ్మ?

గంగు:- బ్రహ్మదేవునిభార్య.

సదా:- ఆమెనునీవుచూచినావా?

గంగు:- ఆమె నానాలుకపైననేయున్నది (అనిపద్యముచెప్పను)

కం॥ ఏణిలోచనపల్లవ! పాణి! అలినీలవేణి. పద్మజురాణీ!

అయ్యా! యీపద్యమునుపూర్తిగా చదవండిచూచెదను.

సదా:- (ఊరకుండును)

గంగు:- (నవ్వి) ముత్తు! ఈబ్రాహ్మణయ్యకు 'ఏణీలోచన' యే రాదు. అయ్యా! ఇంకొక్క టియుడిగెదను చెప్పుము. 'విద్యావిహీనః' దీనినిపూర్తి చేయవయ్యా?

సదా:- (కోపమున యూరకుండును)

గంగు:- అయ్యా! మీకువిద్య సున్న అని తెలిసెను. మీకువ్రాయుటకై నవచ్చునేమొ, యీపుస్తకమున వ్రాయుము. ఇదిగో కలము చేకొనుము (అని కలమునియ్యబోవును).

సదా:- (యెగిరిపడి) దూరముండవే మాలకుంక. నీకలము నేను తాకరాదు.

గంగు:- అట్లెందుకు యెగిరిపడితివయ్యా? నేనేమి పామా? లేక తేలా? నిన్నుకఱచితినా? కుట్టితినా?

ముత్తు:- ఏమయ్యా, మాకలమునుతాకరాదనెదవే? మేమువడకిన నూలు పోగులజందెమును నీమెడలో వేసుకొనియున్నావే?

సదా:- ఛీ! దూర్మార్గా! ఊరకవెళ్ళు.

గంగు:- విద్యనేర్వకున్నను తిట్లుబాగానేర్చినావయ్యా. ముత్తు! మనముయింక ఆలస్యముచేసితిమేని యీఅయ్యవారిగాలి మనకు తగిలిచెడిపోవుదుము. రమ్ముపోవుదము.

(ఇద్దఱు పోవుదురు)

సదా:- (స్వ) బ్రాహ్మణులకు బహుకష్టకాలమువచ్చెను. చండాలులుచదివి విద్యావంతులైనప్పుడు, మాగతియేమి కావలెను? పంచాంగములను సంచిలోమూసిపెట్టి, జ్యోతిష్కపుస్తకములను నూతిలోపడవేసి, సాముద్రికగ్రంధములను సముద్రములోకలిపి, చేతిలోపరకపట్టుకొని, మాదొడ్లను మేమే యూడ్చవలసివచ్చునోయేమో? ఊరూరిలో, పల్లెపల్లెలో, ప్రేమచంద్రపాఠశాలలునిర్మాణములై యున్నవి. అన్నిజాతులవారు నొక్కచోటనే చదువుచున్నారు. మాలలుపరిశుద్ధులైరి ప్రబుద్ధులైరి. ఉపాధ్యాయులునైరి. ఇదేమి యుపద్రవమో తెలియకున్నది. ఇకముందు, మాలమాదిగ బ్రాహ్మణవైశ్యశూద్రులందఱు కలిసి యొక్కటేయగునట్లున్నది.

ప్రవేశము-వసంత.

వసం:- సదాశివా! అందఱుకలిసి యొక్కటేమెందుకు కాకూడదు?

సదా:- ఓహో! వసంతసోమయాజి. నీవా? నమస్కారము. రాజ పురోహితుని అల్లుడైననీవె యిట్లన్నప్పుడు, నేనేమనవలెను? కాని, నీవు యీయూరికియెప్పుడువచ్చితివి!

వసం:- నేనిప్పుడేవచ్చుచున్నాఁడను. ఈయూరికినీవెప్పుడువచ్చితివి?

సదా:- నిన్నరాత్రేవచ్చితిని.

వసం:- (ముఖముచూచి) ఇదియేమి? పాడుముఖముతోనున్నాఁడవు? భోజనముచేయలేదా?

సదా:- స్నానమేలేనప్పుడు, భోజనమెట్లుచేయుదును?

వసం:- మధ్యాహ్నము మీరిపోయినదే. యింకనుస్నానమెందుకు చేయలేదు?

సదా:- ఈపల్లెయందుండునది యొక్కటేబావి. దానికిమైలతగిలి యుండగ. జలమూ-స్నానమూ-పానమూ ఏమియులేదు.

వసం:- బావిలోన నెవ్వడైననుపడి శవముతేలియున్నదా?

సదా:- మైలతగులుటకు పీనుగయేలతేలవలెను? మాలవాడు నీళ్ళు ముట్టినచాలదా?

ప్రవేశము-మునిస్వామి.

ముని:- వసంతం! ఇప్పుడేవచ్చితివా?

వసం:- అవును. రమ్ముమునిస్వామి (అనిపోయి చెయ్యిపట్టుకొ ఆదరించును).

సదా:- (స్వ) ఈసోమయాజికి బుద్ధియెక్కడపోయెను? తాను బ హ్మణుఁడై యుండి అస్పృశ్యుఁడగు చండాలునితాకి పైనప చున్నాడే-పట్టపగలే? రహస్యముగనైననుకాదె? (ప్ర) వసంత ఈపురుషుడు యేయూరిసోమయాజి అప్ప?

వసం:- సదాశివా! ఇతఁడు నామిత్రుఁడు. ప్రేమచంద్రయోగివ విద్యనభ్యసించి, పరిశుద్ధకర్ముఁడై యుండునట్టి ధీశాలియితఁడు

సదా:- ప్రేమచంద్రయోగియెవ్వఁడు?

వసం:- అతఁడు, అస్తగిరిరాష్ట్రమునందలి చండాలులను ఉద్ధరి నట్టిమహాత్ముఁడు.

సదా: ఆమహాత్ముఁడు, మాలవానికి విద్యనేర్పించెనా?

ముని:- అయ్యా! మీరుమాలలకు విద్యనేర్పినట్లయిన, అది తప్పగునా?

సదా:- తప్పుమాత్రమేనా? కులభ్రష్టుత్వముకలుగును.

ముని:- అట్లయిన మీరుకులభ్రష్టులేకదా?

సదా:- ఏమి? నేనుచండాలునకు విద్యనేర్పినానా?

ముని:- అయ్యా! అప్పుడేమఱచితిరా? నామేనమామ గురుస్వామితో మీరుపదివరహాలుపుచ్చుకొని, అతనికుమారునకు అక్షరాభ్యాసముచేయించుచు, ఆపిల్లవానిచేతిని మీరేపట్టుకొని, అక్షతలపైన, "ఓం" అను అక్షరమును వ్రాయించిపలికింపలేదా?

సదా:- (స్వ) గురుస్వామికి వీడేమేనల్లుడుకావలెనా? పిల్లికండ్లుమూసుకొని పాలుత్రాగినట్లాయెను. కాని, రంకుకుబొంకే గురువు. (మునిస్వామితో) అవును గురుస్వామి, గ్రామము పటేలుడు కనుక నేనుచేసినపనితప్పుకాదు.

వసం:- సదాశివ! పటేలుడుచండాలుఁడు కాఁడా?

సదా:- కృష్ణ! కృష్ణ! ఆమాటపలుకరాదు. మాపటేలుకు, మాకలెనధికుఁడు. అతఁడుకలియుగబ్రహ్మకు జ్యేష్ఠపుత్రుఁడయ్యా.

వసం:- సదాశివా! కలియుగబ్రహ్మ అనివేరెయున్నాఁడా?

సదా:- లేకనేమి? కలియుగబ్రహ్మ అస్తగిరిసంస్థానములో యుద్భవించినాడు. దేవలోకపుబ్రహ్మ, కమలమునుంచి పుట్టియుండగ, యీకలియుగబ్రహ్మ మలమునుంచి జనించియున్నాడు. అతడు నిర్గుణుడు ఇతడుసగుణుడు. ఆబ్రహ్మనిరాకారుడై యెవ్వరికన్నులకునుకానరాఁడు. ఈబ్రహ్మసాకారుఁడై అందఱికిని ప్రత్యక్షమైయున్నాఁడు. ఈబ్రహ్మయొక్క ముఖమునుండి, పటేలుడును బాహువులనుండి పట్వారియును, తొడలనుండి తలారియును, పాదములనుండి తోటీయును, ఉద్భవించినారు. ఈసృష్టివలన, పురుషసూక్తములోని వాక్యముతలక్రిందై, లగాటుకొట్టి, మారిపోయినది. తెలుసునా?

"పటేలస్య ముఖమాసీత్" "బాహూపట్వారస్య కృతః"
"ఊరూతదస్యతలారిః" "పద్భ్యాగ్ంతోటీఅజాయత"

ఇదే చలామణి పురుషసూక్తము. అందుచేత మా పటేలు గురుస్వామిని కలియుగబ్రాహ్మణులలో నేను చేర్చినాను. చేతిలో వరహాలు రాలినప్పుడు, అతని కుమారునకు అక్షరాభ్యాసము చేయించినదే కాక, నా మెడలో నిజందెము నే తీసి వాని మెడలో వేయుమన్నను వేసెదను. "కాంచానం కర్మవిమోచనం" పటేలు ఆజ్ఞ, సుగ్రీవాజ్ఞ. అతని ఆజ్ఞ మీరిననాఁడు భార్యా-పిల్లలు, నేను పస్తుపడి యేడ్వవలసినదే కాక, ఆ యూరిలో నేను కాపురము చేయుటకు శక్యమగునా? పటేలుయొక్క పగవానిని చూచిన అంగడివాడు అమ్మడు. మంగలివాఁడు మాట్లాడడు. చాకలివాఁడు చక్కఁ కేరాడు. అన్నివిధములైన దక్షిణలు సున్నలై, మిన్ను చూచుచు మన్ను తిని బ్రతుకవలసినదే కదా?

వసంత:- సదాశివా! ఇట్టిపిరికివాడగు నీకు బ్రాహ్మణనామ మెందుకు?

సదా:- ఆ పేరుఉండవలెనని నేను కోరినానా? జనసంఖ్యలెక్కలలో నేను బ్రాహ్మణుడనని వ్రాసుకొన్నారు. ఆ పేరుమీదనే ఉదరపోషణ భార్యాపుత్రులరక్షణ జరుగుచున్నది. భిక్షముకొఱకైనను బ్రాహ్మణుడైననే, కుక్షికి కూడు దొరుకునయ్యా.

వసం:- ఏమంటివి? బ్రాహ్మణుడు, బ్రతుకుటకై భిక్షమే యెత్తవలెనా? దేహరక్షణకు కావలసినవస్తువులను బ్రాహ్మణుడు తానుండుచోటునకే తెప్పించుకొనునట్టి శక్తి వానికి లేదా?

సదా:- నాకుచూడ, బ్రాహ్మణుడు బ్రతుకుటకు, ఉండునవి రెండే మార్గములు భిక్షమైననెత్తవలెను. లేక, రాజభృత్యుడై దాస్యమైన చేయవలెను. ఇవితప్పిన వేఱుఆర్జనోపాయము లేవియున్నవి?

వసం:- నీవు చెప్పునది యిప్పటిబ్రాహ్మణులయొక్క మాటగనున్నది

సదా:- ఇప్పటివారైననేమి? అప్పటివారైననేమి? బ్రాహ్మణ నామము యేమైనను మారిపోయినదా?

వసం:- బ్రాహ్మణనామము మారలేదు కాని, బ్రాహ్మణ నేమమును జ్ఞానమును గుణకర్మలును మారిచెడినవి అందుచేత బ్రాహ్మణప్రభావమే నశించి, నీవనినట్లు బ్రాహ్మణులిప్పుడు నిక్కంపు భిక్షుకులే అయియున్నారు.

సదా:- అప్పుడుమాత్రము బ్రాహ్మణుడు ధనికులయిండ్లకు భిక్ష మెత్తుటకుపోలేదా?

వసం:- లేదు. లేదు. అప్పుడు. బ్రాహ్మణులు, తాపసులుగను, జ్ఞానయోగులుగను తమఆశ్రమములందేయుండిరి. సన్యాసులుగ నుండిన వారికేభిక్షుకులని పేరుండెను.

సదా:- అట్లయిన, యిప్పటికిని, బ్రాహ్మణులు అనుభవించుచుండు శ్రోత్రియములును, మాన్యములును యెట్లువచ్చెను?

వసం:- పూర్వకాలమున, వేదాధ్యయన సంపన్నులై, జ్ఞానతపో బలంబులను గడించి, దైవబలముసహితము సంపాదించినట్టి బ్రాహ్మణులు, క్షత్రియ రాజులకు గురువులై యుపదేశము లొసర్చిరి. రాజులరాజ్యములను బ్రాహ్మణులేకాపాడిరి. ఆ రాజులు, బ్రాహ్మణులకు గురుదక్షిణలుగ శ్రోత్రియముల నొసంగిరి. రాజరాజైనను, బ్రాహ్మణుడు తనకంటబడెనేని, సింహాసనముదిగివచ్చి భూసురుని చరణములకు నమస్కరించి సత్కరించుచుండెను. అప్పటివిప్రులప్రభావము యెట్లుండెను?

॥ మదము చేచరియించు మనుజనాథులనెల్ల-పరశురాముడుత్రొక్కి ధరణిగోల్చె
ప్రతినబూనుచుమింటి ప్రతిస్వర్గమునునిల్పి-వరగాధిసూనుండు పడసె యశము।
క్షోణీశులకుదివ్య బాణవిద్యలనేర్పి-గురుడౌచుద్రోణుండు పరువునొందె।
యోగదండమునబట్టి యోధులదునుమాడి-పారసెవసిష్ఠుండు పరమకీర్తి॥

గీ॥ నేడుబ్రాహ్మణులకు వేద-నియతిమాసి।
కపటకర్మలనితరుల-కనులుమూసె।
ధనమునార్జించుకార్యమే-ధర్మమాయె।
పరులనిందించుకర్మయే-భక్తియాయె॥

సదాశివ! వేదమంత్రసిద్ధిచేత, గాంభీర్యగౌరవంబులతో జీవనము లొనర్చుచు, రాజులయొక్క మ్రొక్కులనందుకొని రాజుల నాశీ ర్వదించుచుండినట్టి ఆనాటిబ్రాహ్మణులసంతతివారు యీనాడు, తామేరాజులకును, రాజసేవకులకును మ్రొక్కులిడుచువారిని కొలుచునట్టిదుస్థితిని తెచ్చుకొనియున్నారు.

సదా:- వసంతా! ఇట్టిచెడుగుస్థితిమనకు కలుగుటకు కారణమేమి?

వసం:- ఇందునకు కారణము మనపితరులేఅగుదురు. మనపెద్దలు పరమాత్మమీదిభక్తికన్నను, ప్రపంచముమీదిభక్తినే అధికముగా పెంచి, ప్రపంచకామము సిద్ధించునట్టివిద్యలనేనేర్చిరి. తాము నేర్చినదేకాక, పరంపరగా వారిసంతతి వారికిఅలాటివిద్యలేనేర్పిరి. ఈవిద్యవలన అజ్ఞానమును, అందువలన అధర్మమును సంఘితములై యిప్పటిదుస్థితిమనకు సంభవించియున్నది.

సదా:- ఈదుస్థితినిమాన్పుటకొఱకు మనముముందు యేమిచేయవలెను?

వసం:- ముందుమనము చేయవలసినదిచెప్పెదనుకాని, యిప్పుడు మనముచేయవలసినది స్నానమే. ఆకలిబాధనాకు మిక్కుటమైయున్నది. స్నానమునకుపోవుదమురమ్ము.

సదా:- నీవుస్నానమెక్కడచేసెదవు?

వసం:- నీవుచెప్పినబావిలోనేచేసెదను.

సదా:- మైలతగిలినబావిలోస్నానమా? వలదు. వలదు.

వసం:- మాలవాడు బావినీళ్ళను మురికిచేసినాడని మైలయా? లేక అతడునీళ్ళనుతాకినాడని మైలయా? చెప్పుము.

సదా:- వాడునీళ్ళనుమురికిచేయలేదుకాని, నీళ్ళనుతాకిత్రాగినాడు.

వసం:- వాడుఅనగా, జీవాత్మయా, లేక జడదేహమా?

సదా:- ఆత్మలేనిదే, జడదేహము, కదలనులేదు, నీళ్ళుత్రాగనులేదు.

వసం:- అట్లయిన "నైనంఛిందంతిశస్త్రాణి-నైనందహతి పావకః నచైనంక్లేదయంతి, అపః" అన్నప్పుడు, ఆత్మనుజలముస్పర్శింపగలదా?

సదా:- స్పర్శింపలేదు.

వసం:- ఆయాత్మనీయందును. మాలవానియందును ఉన్నదా?

సదా:- అందఱియందునున్నది.

వసం:- ఆబావినీళ్ళలో ఆత్మయున్నదా?

సదా:- ఆహాఉన్నది "రసోహం అప్సుకౌంతేయ" అన్నాడు. జలరసత్వము ఆత్మయేకదా?

వసం:- ఆత్మకు మైలయున్నదా?

సదా:- లే ు. లేదు. ఆత్మకెక్కడిది మైల?

వసం:- సదాశివ! మనయందును, మాలవానియందును, బావిజలమునందును, ఉండునట్టిఆత్మకు మైలయే లేదు. బావినీళ్ళు ముట్టికిచేయబడలేదు. అసహ్యముగాలేవు. ఇట్లుండశుభ్రమైన ఆనీళ్ళలో మనముస్నానముచేసిన నేమితప్పుచెప్పుము?

సదా:- ఏమియుతప్పులేదు, బాగస్నానముచేయవచ్చును. నాబుద్ధికే మైలతగిలినదికాని ఆనీళ్ళకేమియుమైలలేదు. నేనెంతతప్పించుకొందమన్నను, మాత్రాస్పర్శ నన్నువిడువదే.

"మాత్రాస్పర్శాస్తుకౌంతేయ-శీతోష్ణసుఖదుఃఖదాః
సమదుఃఖసుఖంధీరం-సోమృతత్వాయకల్పతే"

రమ్ము. ఆభావిలో మునిగియైనను యీవక్రబుద్ధిని పోగొట్టుకొనెదను.

ముని:- వసంతా! నాకు సెలవిమ్ము.

వసం:- నీవును మా వెంటరమ్ము.

ముని:- ఈదీక్షితుడు యేమనునో?

సదా:- నేను యేమందునా? నీవు నాకంటె యోగ్యుడవు అందును. రమ్ము పోవుదము. (అని చెయ్యిపట్టి తోడ్కొనిపోవును)

(తెరజారును)

అంకము 2-రంగము 2.

(మదనచంద్రుని మందిరము ముందర-ప్రవేశము-సాంబమూర్తి)

పాట-అనుబంధము 12

సాంబ:- దర్శ్యాపేక్షకలవానికి దయాగుణము శూన్యమని పెద్దలు చెప్పెదరు. ఈమాటను అబద్ధముచేయుటకై, నాహస్తము దర్శ్యపక్షముగను, నాహృదయము దయాపక్షముగనున్నదని అస్తగిరి ప్రజలకు నిరూపించెదను. మదనచంద్రునకు శాస్త్రవాదేకాపేడ నించుకైనను ప్రేమలేదు. అతడవివేకియై కర్ణకఠోరమగు

గురువాజ్ఞను ఆదేవికి వినుపించి, ఆమెను దుఃఖసాగరమున పడద్రోసినదేకాక, పతివ్రతయగు పరస్త్రీపైన తనకుగల పిచ్చి, మోహమును తనభార్యయెదుటనే ప్రదర్శించెను. శారదాదేవియొక్క దుఃఖమునుచూడజాలక నేను ప్రేమచంద్రుని ఆశ్రయించి భారతిని, శారదాదేవిని తోడ్కొనిపోయి యుదంతమంతయు నతనికి నివేదించితిని. ఆయోగీంద్రుడు శారదాదేవికి అభయహస్తమునిచ్చి, భోగచంద్రునకు తాను నొకపత్రికను వ్రాసి చారునితో పంపియున్నాఁడు. ఆనాటినుండి నేను, లోలోన ప్రేమచంద్రుని ఆజ్ఞానువర్తినై, పైచూపులకు మదనచంద్రునికి మిత్రునిగనటించి యతనిద్రవ్యము నాకర్షించుచున్నాఁడను. వసంతసోమయాజి, శారదాదేవిని, భారతిని, వే:గి:లో సత్యవతిదేవియొక్క యంతఃపురమునుచేర్చి యున్నాఁడు. అచ్చటినుండియే నేనుయిప్పుడువచ్చినాఁడను. మదనచంద్రుడు దురుద్దేశముతో సత్యవతీదేవిని తనకుపత్నిగా కుదుర్చుమనినాకు చెప్పి అందునకుగాను సంభావనసంచకరువు అయిదువేలు వరహాలిచ్చినన్ను వేదగిరికిపంపియుండెను. నేను వేదగిరికిపోతిని, మరలివచ్చితిని. ఇప్పుడేమదనచంద్రునిగాంచి, బుకుడాలకవిత్వము చెప్పి యతనినుల్లసింపజేసి మరికొన్నివరహాలను ఊడతీసెదను. ఇదియేనాకడపటిఅదృష్టపరీక్ష. రేపటినుండి మదనచంద్రుడెవ్వడో నేనెవ్వడో? (పోవును)

తెరపై నికయెగయును.

మదన:- నాప్రయత్నయంతయు వ్యర్థమాయెను. శారదయెచ్చటికి పోయియుండవచ్చును? భారతికూడ కానరాకున్నదే. వీరిద్దఱును నాచారులకు అగుపడకుండ, యెట్లుమాయమైయుందురు? నేను త్వరపడి, గురువాజ్ఞను శారదకు తెలిపినది నాబుద్ధిమాంద్యము. ఆయమ తనతండ్రియింటికి పోయినదేమొ అని, యచ్చటికి నాచారునొకనిపంపియున్నాను——సేవకా! (అనిపిలచును)

ప్రవేశము—చారుడు.

మదన:- ఓరీ! అరవిందపురమునకు పోయినచారుడు మరలవచ్చినాడా?

చార:- దేవా! నేనేపోయియుండినది. ఇప్పుడేవచ్చితిని.
మదన:- ఏమిసమాచారము? శారదను చూచితివా?
చార:-శారదాదేవిగారు తండ్రియింటికిపోలేదు.
మదన:- తండ్రియింటికిపోలేదా? మంచిది. నీవుపొమ్ము.
చార:- (పోవుచుండ)
మదన:- ఓరీ! యిటురమ్ము.

పునఃప్రవేశము-చారుడు.

చార:- ఏమిసెలవు?
మద:- ఓరీ! నీవుభారతిని వెదకుచునేయుండుము. ఆయమవార్త నీకు తెలిసినవెంటనే వచ్చినాకు తెలుపుము.
చార:- చిత్తము. (అనిపోవును)
మదన:-శారద యెచ్చటనైన డాగియుండి, యెట్టిరచ్చ చేయవలెనని యోంచియున్నదోయేమొ తెలియదు. రచ్చచేసిన ఆమెకేచెఱుపగునుకాని నాకేమిభయము? నాకుండునదియొక్కటే భయము. నాజనకుఁడు గురువాజ్ఞకుబద్ధుఁడై నన్నురాజ్యాధికారభ్రష్టునిచేయునేమో అనునదెనాకుభయముగనున్నది. కావున నాజనకుడే తెంచుటకు ముందే నేనువేదగిరిపై దండెత్తి, జయించి సత్యవతినిచేపట్టితినేని, నాకుఅస్తగిరిరాజ్యాధికారమే అవసరము లేదు. వేదగిరిరాజ్యమే శ్రేయస్కరమైయుండును. ఈరాజ్యచింతకన్నను, ఆభారతికై నాకుకలిగిన వలవంతమిక్కుటమై యున్నదే కాని, భారతియెన్నిదినములు దాగియుండగలదు? (అని యోచించి, వేదగిరికిపోయిన సిద్ధాంతియింకను రాకయున్నాడే ఎందుకు తడసియుండును?

(ప్రవేశము-సాంబమూర్తి.)

మదన:- వచ్చితివా సిద్ధాంతీ? నీకు నూరేండ్లాయుస్సు!
సాంబ:- యువరాజా! మీకునున్నూరేండ్లు ఆయువుండవలెనని నా ఆశీర్వాదముచేసెదను.
మదన:- అంతదీర్ఘాయువు నాకెందుకు?

సాంబ:- మీవంటి వీర, ధీర, సుందర రాజకుమారుని, ఆ సత్యవతీ దేవిపతిగా పడయవలెననిన, ఆయమకు ఒకజన్మముచాలునా? మూడుజన్మములెత్తవలసివచ్చును. అందుకు మూడునూరేండ్లు మీకు ఆయువుండదా?

మద:- సత్యవతి యేమనెను?

సాంబ:- నేనామెను దర్శించి, సంభాషించి, మీరునాకు నేర్పినట్టి మాటలు మఱవకుండ పూసకూర్చినట్లు వాకృచ్చితిని. మీరు రాత్రింబగళ్ళు ఆయమరూపపటము నెదుటయుంచుకొని పూజించుచు, తదేకధ్యానమందె మగ్నులైయున్నారనిచెప్పి, మీరి చ్చిన ఆయమచిత్తరువు నామెచేతికి నందిచ్చితిని.

మద:- దీనికి సత్యవతి ఆమోదించెనా?

సాంబ:- ఆయమసత్యవతికాదు "భూతయువతి" మీరిచ్చిన పట ముచూచి, నీసందేశముచాలును వెడలిపొమ్ము. అనిగద్దించెను.

మద:- ఇట్లు ధిక్కరించుటకు కారణమేమిచెప్పెను?

సాంబ:-నీయువరాజుయొక్క వార్తయంతయు నాకుతెలుసును "పిల్లి కండ్లు మూసుకొని పాలుత్రాగిన చూచువారులేరా" అనెను.

మద:- నీవూరకయుంటివా?

సాంబ:- నేనుకోపము పట్టజాలక నేనిచ్చిన రూపపటమును వెనుకి కిమ్మని బిరుసుగా అడిగితిని.

మద:- వెనుకకిచ్చెనా?

సాంబ:- ఇయ్యలేదు. నారూపపటము, నాశత్రునియొద్ద నుండతగ దు. నేనియ్యను పొమ్మనెను.

మద:- నీవేమంటివి?

సాంబ:- ఆయమగద్దింపులబుద్ధిని త్రిప్పవలెనని యోచించి, నేనుమె త్తపడినట్లు నటించి అమ్మా! నిన్నుధర్మపత్నిగ స్వీకరించుటకు మనసార యభిలషించినట్టి యువరాజు నీకుశత్రుడెన్నటికైన నగునా? యువరాజుయొక్క ద్వేషులెవ్వరో, యిట్టిఅసత్యవార్త పుట్టించినారు. యీమాట అపోహము, అనియొట్టుపెట్టుకొని, నాపంచాంగమునుముట్టి ప్రమాణముచేసితిని.

మద:- ఆయన నీమాటనునమ్మెనా?

సాంబ:- నమ్మకపోయినదే కాక, పక్కునినవ్వి, నీమదనచంద్రునకు యిప్పుడుండునట్టి ధర్మపత్ని యేచాలును పొమ్మనెను.

మద:- నావివాహము సత్యవతికి తెలిసెనా? కాని, నీవేమంటివో చెప్పుము.

సాంబ:- ఈమాటనన్నడుగవలెనా? 'అమ్మా! మదనచంద్రుడు యిదివఱకు అస్ఖలిత బ్రహ్మచారియైయున్నాడు. అతనికిపత్ని యున్నదనుమాట అబద్ధము. పరీక్షింపవలెనన్న అస్తగిరి రాజాంతఃపురములో యువరాజుయొక్క పత్నియున్నదేమో విచారింపుడు. మీరు కొండెములను పాటింపకుడు' అని వాగ్ధోరణితో ఊది పలికి, నాయజ్ఞోపవీతము పట్టుకొని, అన్ని దేవుండ్లపేర్లుచెప్పి ఘోరమైన బాసచేసితిని.

మద:- ఆమె యొప్పెనా?

సాంబ:- ఒప్పెనో లేదో తెలియదుకాని, మూతినితిప్పి కన్నులువిప్పి, గొప్పగాయోచించి, చప్పనిమాట నాతోచెప్పెను. ఏమన్న, నామంత్రివిశారదుడు పురమునలేడు. అతడరుదెంచినపిదప ఆవార్త తెలుసుకొని మరలరండు. యిప్పుడుపొండు అనెను.

మద:- ఏమి? ఆమెమంత్రి విశారదుడూరిలో లేడా? నీవువిచారించితివా? ఈమాటనిజమా?

సాంబ:- ఆమెమాట నమ్మజాలక, నేనువిచారించితిని. రెండుసంవత్సరములనుండి విశారదుడూరిలోలేడట. బ్రతికియున్నాడో లేదో యెవ్వరికిని తెలియదని పురజనులనేకులు నాతోచెప్పిరి ఇది వాస్తవము.

మద:-మేలు. మేలు! సిద్ధాంతీ! నాసందేశమువిని నవ్వినట్టి సత్యవతిని నేను నెవ్వలో ముంచగలను. ఆమెగతియేమగునో యింతలోననే నీవుచూచెదవు (యోచించి) ఇదియేనాకు మంచిసమయము!

సాంబ:- అవునని అదిగో బల్లిపలికెను.

మద:- బల్లియేమని పలికెను?

సాంబ:- మీకువిజయకాలము వచ్చినదని పలికెను.

మద:- గాళిభాష నీకు తెలుసునా?

సాంబ:- గాళిభాషయొక్కటేనా? పక్షిభాష, గోభాష, మృగభాష, సాముద్రికము, జ్యోతిషము, ప్రశ్నవిద్య యివన్నియు తెలియకనే, నేను సిద్ధాంతినైతినా?

మద:- అట్లయిన, నీప్రశ్నవిద్యను పరీక్షించెదను. నేను మనస్సులో నేమితలచియున్నానో చెప్పుము.

సాంబ:- (బూటకగణితమువేసి) యువరాజా! మీరు యిద్దఱుస్త్రీలను పొందవలెనని కోరియున్నారు. ఒక్కతె క్షత్రియకుమారి, మరియొకతె బ్రాహ్మణకుమారి.

మద:- నిజము. నాకోర్కె ఫలించునో లేదో చెప్పుము.

సాంబ:- మీకోర్కె తప్పకఫలించును.

మద:- ఆయిద్దఱుస్త్రీలెవ్వరు చెప్పుము.

సాంబ:- క్షత్రియకుమారి సత్యవతీదేవి.

మద:- అదినీకు తెలిసినదిగనుక చెప్పితివి. బ్రాహ్మణవనితయెవ్వరో చెప్పుము చూచెదను.

సాంబ:- మీరుఅమరము చదివినారా?

మద:- చిన్నతనమున చదివియుంటిని. మఱచినాడను.

సాంబ:- సరస్వతికి యెన్ని పేర్లున్నవో చెప్పుడు.

మద:- నాకుజ్ఞాపకము లేదు.

సాంబ:- అట్లయిన నేనేచెప్పెదను. 'బ్రాహ్మీతుభారతి' వసంతస్వ భార్యాభారతి, ఈమయె విప్రవనిత. సరియేనా?

మద:- శబాస్! సిద్ధాంతీ! దైవజ్ఞుడవన నీవేకదా? సత్యవతివిషయము మట్లుండనిమ్ము. ముందుగభారతిని నేనుపడయుటకు మార్గమేదియో చెప్పుము.

సాంబ:- మార్గమున్నది. అందుననించుక కష్టసాధ్యప్రయత్నమున్నది

మద:- సాధ్యమగునప్పుడు యెంతకష్టమైనను నేను లక్ష్యపెట్టను. అదియేమో చెప్పుము.

సాంబ:- అట్లయినవినుఁడు. స్త్రీవశ్యమునకుగాను, నామంత్రప్రభావముచేత, వశీకరణదేవతను ఆహ్వానముచేసి, ఆదేవతను కలశమందు స్థాపించవలెను. ఆదేవత "మాతంగి" యనబడుచండాల స్త్రీదేవతయై, బ్రాహ్మణులకు అస్పృశ్యురాలుగానుండుటచేత, ఆమెను బ్రాహ్మణస్త్రీపైన విడువవలెననిన, మొట్టమొదట, ఆదేవికి ప్రాయశ్చిత్తముచేసి, చండాలత్వముపోగొట్టి బ్రాహ్మణత్వము కలుగింపవలెను.

మదన:- ఇదియేమిసిద్ధాంతీ! చండాలులకు అస్పృశ్యతపోనేపోదని, రాజగురువులవారు దృఢముగాచెప్పుచున్నారే? నీమాటనేనెట్లు నమ్మెదును?

సాంబ:- యువరాజా! రాజగురువులసంకల్పమువేరు. నాసంకల్పము వేరు. నాశక్తినాకే, వారిశక్తివారికే. ఈయస్తగిరిసంస్థానమునందు చండాలుని బ్రాహ్మణునిగను, బ్రాహ్మణుని చండాలునిగను, చేయునట్టి ద్వ్యక్షరమంత్రసిద్ధిచెందినవాఁడను, నేనొక్కడనే అనివిధిలేక నేనుచెప్పుకొనుచున్నాను. ఇంతెందుకు? నామంత్రపరిభావంబున, ఆభారతితనకు తానేమీయొద్దకు పరుగిడివచ్చి, మీకౌగిలి కోరినప్పుడైన నామాటను మీరునమ్మెదరా?

మద:- కానిమ్ము. నీవుచేయుప్రయత్నమేదియో చెప్పుము.

సాంబ:- ఆమాతంగిని, బ్రాహ్మణినిచేసి, బంగరుకలశమందు స్థాపించి, యేడురాత్రిళ్ళును, యేడుపగళ్ళును పూజించి, యెనిమిదవనాడు బ్రాహ్మణసంతర్పణచేసి, ఆరాత్రే ఆదేవతను భారతిపైనికి విడిచెదను. తర్వాత భారతి యొకనిమిషమైనను మిమ్ములను విడిచియుండగలదా?

మద:-కానిమ్ము. నీకార్యమునకెంత ద్రవ్యముకాలయునో చెప్పుము

సాంబ:- కలశమునకు యేబదిపలముల బంగారు, పదునాలుగుపూజలకు పదునాలుగువేలు, సంతర్పణకు అయిదువేలు అంతయు చేరి యిరువదిసహస్రములు వరహాలైన, దేవతకు తృప్తి-తృప్తి

మద:- (చీటివ్రాయును) ఇదిగో సిద్ధాంతీ! యీచీటిని రాజకోశాధ్యక్షునికిచ్చి బంగారును ధనమును చేకొనుము. నీకార్యము నేఁడే ప్రారంభింపుము.

సాంబ:- (చీటితీసుకొని) భాగ్యము. (స్వ-మఱుగున) యీభ్రాంతుని, అస్తగిరి కీచకునిగ చేసితిని. కాని వీనిమృత్యువునుమాత్రము తప్పించవలసియున్నది. (అనిపోవును)

మద:- విశారదమంత్రి వేదగిరియందు లేడనునట్టి వార్త, నాకు విజయవార్తగనున్నది. (సంతోషమున) విశారదుఁడు లేఁడు. వేదగిరి రాజపుత్రి సేనాధికారి వసుపాలుఁడు, నాకుయొళ్వైయున్నాఁడు. ఇంక వేదగిరి నారాజ్యమగుటకు సందేహమేమున్నది? ఓసీ! సత్యవతీ! నాసందేశము నీకు హాస్యమాయెనుకదా? మంచిది. నిన్ను నాదాసిఁగ చేసినప్పుడు నీవు పరిహసింతువో లేక పరితపింతువో చూచెదను. ఇకనాలస్యముచేయక రేపే వేదగిరిపై దండువెడలెదను. ఓరీ సేవకా (అనిపిలచును.)

ప్రవేశము-సేవక.

సేవ:- ఏమిసెలవు?

మద:- ఓరీ! నాసేనాధ్యక్షుని, భద్రసేనుని యిప్పుడే నారహస్యమందిరమునకు తోడ్కొనిరమ్ము.

సేవ:- చిత్తము (అనిపోవును)

ప్రవేశము-చారుడు.

చార:- యువరాజా! భారతీమాయియొక్క దాసినియిప్పుడేకంటిని. రెండుదినములక్రిందట శారదాదేవియు, భారతీమాయియు, ఆదాసిని రహస్యముగ వెంటగొని, యెవరికిని తెలుపక సముద్రస్నానమునకనిపోయి, అందులోపడి ఆత్మహత్యచేసికొనిరని చాసిచెప్పి యేడ్చెను.

మద:- (కూలబడి చింతించి) ఓరీ నీవు పొమ్ము.

చార:- (పోవును)

మద:- వారిద్దఱును స్త్రీరత్నములు. పరమపతివ్రతలు. వారుపోయిరనుదుఃఖమును మఱవ నేనుయింకను దుష్కర్మలలో మునిగె

దను. యెట్లును నేను అస్పృశ్యుడను, శారద అస్పృశ్యురాలై నందున, భగవంతుని యెట్లుచేరగలదు? భగవంతుడే లేడు. లేడు లేడు దేవుడులేడు. నేనేమిచేసినను నన్ను శిక్షించువాడే లేడు. శారదామరణమునకు రాజగురువేకదా కారణభూతుడు. ఈహాస్తము బ్రాహ్మణహత్యకు సిద్ధపడునా? ఇప్పుడాయోచన వలదు. వేదగిరిని జయించివచ్చి రాజగురువుపని తీర్చెదను.

(నిష్క్రమించును.)

——(o)——

అంకము 2-రంగము 3.

వేదగిరి-వీధిలో ప్రవేశము-మునిస్వామి (సేనాధ్యక్షుడై)

మునిస్వామి:- మా రాజపుత్రసేనకు అధికారియగు వసుపాలుడు, రాజద్రోహియై, మదనచంద్రునకు లోబడియుండుకారణమున, ఆవసుపాలుని సహాయమును నమ్ముకొని, మదనచంద్రుడు సులభముగ, వేదగిరిని ఆక్రమించుటకై నిక్కచు ఆకస్మికముగ దండెత్తివచ్చియున్నాడు; కాని, ప్రేమచంద్రయోగీంద్రుడును నేనును వానియొక్క వంచనావ్యవహారములన్నిటిని కనిపట్టుచు యేమఱకనుండువారమని మదనచంద్రునకు తెలియదు. మాల సైన్యమని పేరుగల నా సైన్యము మదనచంద్రునిసేనను తాకి, కకవికలుచేయను సిద్ధముగనుంచియేయున్నాడను. ఆవసుపాలు ని యిచ్చటికి యిప్పుడే రమ్మని పిలుపించినాడను. వానివిభగ్న ప్రయత్నునిగ చేసెదను. (చూచి) అదె వసుపాలుడే తెంచు చున్నాడు.

ప్రవేశము-వసుపాల.

వసు:- ముఖ్యసేనాధీశులకు నమస్కృతులు. ఏమి సెలవు?

ముని:- వసుపాలా! నీవు నీ సైన్యముతోకూడ, ఉత్తరదిశకు నడ తెంచి, అచ్చటనుండు కొండచాటున, నేను రెండవయుత్తరువు పంపువరకు నీవుండవలెను.

వసు:- అచ్చట నేనేమిచేయవలెను?

ముని:- శత్రువులు ఆదిక్కునుండి వచ్చిరేని, వారిని తాకిపోరవలెను?

వసు:- శత్రువులు ఆదిక్కునుండిరారే?

ముని:- అట్లనా? వారు యేదిక్కునుండి వచ్చెదరు.

వసు:- శత్రువులు పశ్చిమదిక్కునుండియే వచ్చెదరు.

ముని:- ఇదినీకెట్లు తెలియును?

వసు:- ఈమాట నేనువింటిని.

ముని:- ఎవ్వరుచెప్పిరి?

వసు:- ఎవ్వరోచెప్పిరి. జ్ఞాపకములేదు.

ముని:- ఎప్పుడుచెప్పిరి?

వసు:- అదియును జ్ఞాపకములేదు.

ముని:- ఇట్టిమాటలు జ్ఞాపకముండవు, కాని నీవురాజద్రోహివి అను మాటయైనను నీకుజ్ఞాపకమున్నదా?

వసు:- ఏమంటిరి? నేను రాజద్రోహినా?

ముని:- నీవురాజద్రోహివి అగుదువో కావో, దీనినిచూచి నీవేచెప్పుము. (అనియొక పత్రికనిచ్చును) ఇదినీవు మదనచంద్రునకు వ్రాసిన లేఖకదా?

వసు:- (తటాలున లేఖచించివైచి) ఓరీ! చండాలా! నీవానన్ను దండించు అధికారివి? నాదేహమందు రాజపుత్రరక్తము యెట్లున్నదో తెలియునా? (అనికత్తినెత్తును)

ముని:- (కత్తినెత్తును) తెలుసును అదినల్లగైయున్నది.

ప్రవేశము-వసంత (శీఘ్రముగ పిస్తోలుతో)

వసంత:- ఆగుండు సేనాధ్యక్షు! ఓరీరాజద్రోహీ! ఇదెచూడుము నీమృత్యుదేవత (అని పిస్తోలుచూపి గురిపెట్టి) పారవేయుము నీఖడ్గము. లేకున్న చచ్చితివి.

వసు:- (కత్తినిదించును)

ముని:- (వసుపాలునికత్తిని చేకొని) వసంతా! వీనిని, అదెవచ్చుచుండు మనభటులకు అప్పగించి, కాలుసేతులు బంధించి, చీకటిచెఱలో పడద్రోసి, వీడుబైలునకు రాకుండ, కాపుదలయుంచుము.

వసం:- భాగ్యము, (వసుపాలునికొనిపోవును)

ముని:- వసుపాలుడు పట్టువడెను. రాజభక్తుఁడగు జయచంద్రుని, అప్పుడే రాజపుత్రసేనకు అధికారిగనియమించి, భద్రిపఱచినాడను. (లోపలనుండి వాద్యములధ్వని వినఁబడును)
ఓహో! యుద్ధముజరుగుచున్నది. నేను నావారికి తోడ్పడుటకై వెడలెదను (పోవును.)

(లోపలయుద్ధ కలకలము వినబడును తెరపైనికిబోవును.)

ప్రవేశము-మునిస్వామి భద్రసేన కత్తులతో పోరుచు

ముని-భద్ర:- పోరుదురు.

భద్రి:- (క్రిందపడును)

ముని:- (భద్రిసేనుని కాలితోతన్నిచూచి) అస్తగిరి సేనాధ్యక్షుడు భద్రసేనుడుకూలెను. మదనచంద్రు డెచ్చటనున్నాడో చూచెదను (అనిపోవును)

భద్రి:- (తలయెత్తి అటునిటుచూచి లేచును.) మదనచంద్రుని ప్రాణరక్షణకొఱకే, నేనుసొలినట్లునటించి క్రిందికిపడితిని. వీనిచేతికి మదనచంద్రుడు చిక్కకుండునట్లు నేనెట్లయినను కాపాడెదను (అని పోవును.)

(పునఃప్రవేశము-భద్రిసేనుడు మదనచంద్రునితో)

భద్రి:- యువరాజా! వేదగిరి సేనాధ్యక్షుడు మిమ్మును వెదకుచున్నాడు మీరు యీచోటునువిడచి అదె అచ్చటకానిపించుచుండు దట్టమగు పర్ణశాఖలుగల వృక్షమునెక్కి దాగియుండుడు. నేనెట్లయినను మనవారినిచేరి మీకు రథమును తెచ్చెదను. శీఘ్రమున పొండు (అని పోవును)

మదన:- (వృక్షముదగ్గఱకుపోయి) వృక్షమెక్కు నభ్యాసమే నాకు లేదు. దీనిమఱుగుననే యుండెదను. ఇదినిర్జనప్రదేశముగనున్నది

ఆహా! యెంత మోసమాయెను? వసుపాలునినమ్మి యొకవేళటు నకు వేదగిరికోటను ఆక్రమించి, సత్యవతిని చెఱపట్టెదనని తల చితినే వసుపాలుడును లేడు, రాజపుత్రసైన్యమును లేదు. ఏది క్కనచూచినను చండాలసైనికులేయుండిరి. అందులో వీరుమా అస్తగిరివారయ్యేయున్నారు. చండాలులయందు ఇట్టియోధులు న్నారని, నాకు యీనాడే తెలియవచ్చెను. ప్రళయకాలకృతాం తుని దూతలువోలె యీచండాలసైనికులయొక్క పెట్టున నా సే నలను తాకి, అచిరకాలంబుననే, చెల్లచెదరు కావించిరికద? రా జగురువు, చండాలులు, నిర్వీర్యులనియు, దుష్కర్ములనియు, అస్పృశ్యులనియుచెప్పుచు, వీరుమా చెంతకు రాకుండునట్లును, మేము వారిని చెరదీయకుండునట్లును కట్టడిచేసెను. ఈబ్రాహ్మ ణుడు గురువనినమ్మినందునకు, మాసంస్థానమునకు గొప్పచేటు తెచ్చెను. వీరిని అస్పృశ్యులని తెగడినందునకుకదా, వీరుమా రాష్ట్రమునువదలి వేదగిరిరాణిని ఆశ్రయించిరి? ఈఅస్పృశ్యులు అస్తగిరికి అపజయమును, సిగ్గుపాటును తెచ్చినదేకాక, వేదగి రికి విజయమును కీర్తిని సంపాదించిరి. నాజనకుడు, తనగురువు కలియుగ ద్రోణాచార్యుడని నమ్మినందుకు, వీరులును రాజభ క్తులునుఅగునట్టి వేలకొలది మాలప్రజలు తనరాజ్యమునుండి వెడలిపోవునట్టి దుర్దశను తెచ్చుకొనెను! ఈగురువు, యీ బాప డు, తలక్రొవ్వుతో నన్నే అస్పృశ్యునిగచేసినాడు కాని, యీ పగను తీర్చుకొనుటకైనను, నాప్రాణమును రక్షించుకొనెడను నాసారథిపడసె-రథముపోయె-ధనువుదునుమబడె. భద్రసేనుడు నన్నిచ్చటికి యెట్లో తెచ్చినాడు. (అనియిటునటుచూచి) ఇచ్చ టనొక్కరునులేరు.

సత్య:-(శీఘ్రముగ ప్రవేశించును-యుద్ధభటుని వేషమున)
ఎందుకులేరు-ఒక్కరున్నారు.

మద:- నీవెవ్వడవు?

సత్య:- నేను చండాలసిపాయిని.

మద:- నీకు నమస్కరించెదను.

సత్య:- శత్రువునకు నమస్కరించువాడవు నీవు యోధుఁడవా?

మద:- చండాలుఁడు నాకు శత్రుఁడుకాఁడు. చండాలుఁడు నాకు గురుసమానుఁడు.

సత్య:- ఇది యెన్నటినుండి?

మద:- నేటినుండియే.

సత్య:- అట్లనా? నీవుయుద్ధభూమినుండి యేలపరుగెత్తివచ్చితివి?

మద:- నేను పరుగెత్తి రాలేదు. నాశత్రువును తఱిమికొనివచ్చితిని.

సత్య:- (నవ్వుకొని) నీశత్రుఁడెవ్వఁడు?

మద:- ఉన్మత్తురాలగు సత్యవతియే నాశత్రువు.

సత్య:- వీరుడన్ననీవె. సత్యవతియొక్క పొగరును పోకార్చునట్టిశూరుని నేను వెదకుచునేయుంటిని. నీవుఅట్టివాడవైనందుకు నాకు చాలసంతసమాయెను.

మద:- ఇట్టిసంతోషము నీకుండెనేని, ఆసత్యవతిని నాయెదుట వేయుము.

సత్య:- సత్యవతి నీయెదుటపడిన, నీవేమిచేయఁగలవు?

మద:- ఏమిచేయగలనా? ఆమెశిరమును యీకరవాలంబున రెండుబ్రద్దలుగా నరికెదను.

సత్య:-అదెచూడుము సత్యవతి ఖడ్గపాణియైవచ్చెను. (అనిఆవైపున చూపును)

మద:-(తిరిగిచూచుచుండ)

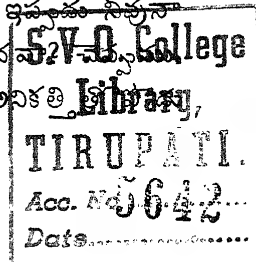
సత్య:- (తటాలున వేషముమార్చి) ఓరీ మదనచంద్రా! (అని పిలచును.)

మద:- (తిరిగిచూచును)

సత్య:- ఇదె నీశత్రువును కనుగొంటివా? నిలువుము యుద్ధమునకు.

మద:- (అటునిటుచూచి, యెవ్వరునులేరని) తరుణీ! పులియింటికి మేకపిల్లవచ్చినట్లు నీవైకోరి నాచేతికిచిక్కితివి. ~~ఇప్పుడు నీవు నా~~ శరణము కోరెదవా? లేక నీమరణమునుకోరెదవా? చెప్పుము.

సత్య:- నేను నీతో రణమునుకోరెదను, రమ్ము (అనికత్తి దూయు చును.)

మదన-సత్య:- యుద్ధమాడెదరు.

మద:- (దెబ్బతగిలి సోలి క్రిందబడును.)

సత్య:- (మదనచంద్రుని యెదపైనకాలిడి) ఓరీ! ఉన్మాదుఁడా! నీవు పెండ్లికోరినందునకు నేను నాచేతులార, మృత్యుకన్యకను నీకను యిప్పుడె పెండ్లిచేసెదను. దైవధ్యానముచేయుము. (అని నరుకుటకు ఖడ్గమునెత్తును.)

వసంత:- (శీఘ్రముగవచ్చి) దేవీ! ఆగుము. ఇతనిని మీరువధింపకూడదు.

సత్య:- ఎందుకు? వీఁడునాకుశత్రుఁడుకాఁడా?

వసంత-ఇతఁడు మీకుశత్రుఁడైనను, మీ యొక్క మిత్రను మఱవవచ్చునా?

సత్య:- ఆహా! ఏమఱచితిని. నిక్కమునఁనేమఱచితిని. (మదనునితో) మదనచంద్రా? నీవువధకు అర్హుఁడవైయుండినను, విధిలేక నీప్రాణమును తీయకవిడిచెదను. మూర్ఖా! లెమ్ము. బ్రతుకుము.

ప్రవేశము-మునిస్వామి-వసుపాలునితో (సంకిళ్ళువేసి)

ముని:- దేవి! ఈరాజద్రోహిని యేమిచేయవలెను?

సత్య:- సేనాధ్యక్షా! ఈరాజద్రోహి వసుపాలుడును, యీపత్నిద్రోహి మదనచంద్రుఁడును కర్మచండాలులు అగుటచేత మనయొక్క పవిత్రములైన ఖడ్గములకు వీరు అస్పృశ్యులై యున్నారు, కావున యీరెండుదుష్టపశువులను, కొనిపోయి మనపురము వెలుపట త్రోలిరమ్ము.

ముని:- చిత్తము. (అనిమదనచంద్రుని-వసుపాలుని తోడ్కొనిపోవును.)

ప్రవేశము-ప్రేమచంద్ర.

సత్య:- తండ్రీ! నమస్కృతులు.

వసంత:- గురుదేవా! వందనములు.

ప్రేమ:- కుమారీ! నీవుయింతటి పొరపాటుపడుదానవని నేను తలంపలేదు.

సత్య:- తండ్రీ! నాదేమిపొరపాటు?

ప్రేమ:- వసుపాలుని చెఱయందుంచక, మదనచంద్రుని వెంట పంపి నది మిగుల ప్రమాదకరమైన కార్యముకాదా?

సత్యా:- తండ్రీ! వసుపాలుడేమి చేయగలఁడు?

ప్రేమ:- వసుపాలునికి, మనపురముయొక్కయు, అంతఃపురముయొక్కయు, రహస్యస్థలములును, కట్టడములన్నియు తెలియును. కాదె. మీ సగాడగు మదనచంద్రునకు, సహాయముగ మనమే వసుపాలుని పంపినందున, దుర్యోధనునకు శకునిజతయైన విధము కాలేదా?

సత్యా:- (యోచించి) తండ్రీ! నిక్కముగ నేను మిగులప్రమాదము నొనర్చితిని. ఇప్పుడెవసుపాలుని వెనుకకురప్పించెదను. వసంతా!

ప్రేమ:- వలదు.వలదు. సత్యవతి తనసత్యమును తప్పినడచునది చాలతప్పగును. ఒకసారి వసుపాలుని విడుదలచేసి, మఱల వానిని చెరపట్టునది. నీకుధర్మముకాదు. అయినదైనది, నేటినుండినేను వేదగిరియందె యుండెదను. అస్తగిరిలో నాకార్యము ముగిసినట్లాయెను.

సత్యా:- తండ్రీ! నన్నంటివే? నీవును పొరవడితివికదా?

ప్రేమ:- అదియెట్లు కుమారీ!

సత్యా:- మనశారదను మఱచితివే?

ప్రేమ:- నిజము-నిజము. నాపాపమును పరమాత్మ క్షమించుగాత! కుమారీ! నిన్నురక్షించునట్టి యోచనయందె మగ్నుడనై, అస్తగిరిరాజ్యమే, నశించుచుండు విషయమును మఱచితిని. ఆనాఁడు శారదాదేవి నాతోనుడివినవార్త నాహృదయమందు శూలము వలెగుచ్చుకొని, యెప్పుడెప్పుడు శారదాదేవి అస్పృశ్యురాలు కాదని నిరూపింతునోయని వేగిరపాటుచెందువాడను. మదనచంద్రుని సహితము దుష్కర్మవిముక్తునిచేయుదారి నరయువాఁడను. భోగిచంద్రునకు రాజగురువువ్రాసిన పత్రికయు, నేను వ్రాసినపత్రికయు రెండునుచేరియున్నవి. ఇంతలోననే భోగిచంద్రుఁడు అస్తగిరికివచ్చును. అతఁడే తెంచులోపల, అస్తగిరియందుండుమూర్ఖులగు సనాతులను సద్భావములకు త్రిప్పవలయును.

వసం:- గురుదేవా! సాంబమూర్తిని, సదాశివుని అప్పుడే నేను సరియైనమార్గమునకు తెచ్చియున్నాను. వారును వారిపక్షమువారనేకులును రాజగురువుయొక్క దుర్వాదమును, అంగీకరింపరని నాకు దృఢమైననమ్మకముకలదు.

ప్రేమ:- మేలాయెను. ఆస్థానపండితులే చాలముష్కరముపట్టియున్నారు. కానిమ్ము వసంతా! నీవును, మునిస్వామియు యిందేయేమఱకయుండుడు. మదనచంద్రుడు సత్యవతికుమారిచేత పరాజయమును, పరాభవమును చెందినందున, క్రోధముచేత, నేడైన నొకవంచనాకార్యమునకు ఉద్యుక్తుండుకాకమానఁడు.

సత్య:- తండ్రీ! మదనచంద్రుడింతటి దుష్టుడగుటకుకారణభూతుడు రాజగురువేయగును. అతడుకల్పించిన చండాలత్వము, అస్పృశ్యత వినిననాటినుండి, నాయొడలుమండుచున్నది. తండ్రీభోగిచంద్రుడువచ్చి యేమిచేయునో చెప్పగలవా?

ప్రేమ:- కుమారీ! ఇప్పుడేమిచెప్పుటకును సాధ్యముకాదు. అస్తగిరియొక్క క్షత్రియరాజ్యమును బ్రాహ్మణరాజ్యముగ మార్పవలెనని, రాజగురువు సాహసించి దురాలోచనయొనరించియున్నాడు. అందుకు చండాలులను వారిని పాతాళమునకు అడగద్రొక్కి, తనకుదాసుఁడగు భోగిచంద్రుని బొమ్మవలెనాడించవలెననియున్నాడు. క్షత్రియధర్మమునకును, విప్రునిఅధర్మమునకును యుద్ధముజరుగనున్నది. అర్జునునిబోలె, నేనుకృష్ణునినమ్మియున్నాను.

సత్య:- తండ్రీ! భోగిచంద్రుఁడు గురువుమాటవిని, శారద అస్పృశ్యురాలని, నిర్ధరించెనేని, ఆమెగతియేమికావలెను?

ప్రేమ:- కుమారీ! భీతిల్లకుము. శారదాకుమారికి ధైర్యముచెప్పుము భోగిచంద్రుడు అవివేకబలంబుచే అట్లునిర్ధరించెనేని, వేదగిరివలె అస్తగిరిసహితము స్త్రీరాజ్యమగుననినమ్ముము. నేనిప్పుడే అస్తగిరికిపయనమయ్యెదను. (పోవును.)

(తెరజారును.)

అంకము 2-రంగము 4.

అస్తగిరి వీధిలో నలుగురు బ్రాహ్మణులు

పాట-అనుబంధము 13

1 బ్రాహ్మ:-మనగురువులవారు గ్రామగ్రామములనుండి బ్రాహ్మణులనుపిలుపించి యింతగొప్ప సంతర్పణచేయుటకు యేమికారణముండును?

2 బ్రాహ్మ:- కారణము తెలిసియేయున్నది. యువరాజు అస్పృశ్యుడాయెను. భోగచంద్రుడు వృద్ధుడును బ్రాహ్మణదాసుడునాయెను. ఇకముందు అస్తగి-లో బ్రాహ్మణప్రభుత్వము సిద్ధించునని గురువులవారికి సంతోషముకలిగియున్నది.

3 బ్రాహ్మ:- బ్రాహ్మణప్రభుత్వమాయెనేని, శత్రువులు దండెత్తివచ్చినప్పుడు మనకు సైన్యమేది?

2 బ్రాహ్మ:- మనకు సైన్యమెందుకయ్యా? శత్రువును జయించుటకు మనయొక్క దివ్యమంత్రబీజాక్షరముల ప్రయోగమేచాలును.

3 బ్రాహ్మ:- ఈకాలముననట్టి దివ్యమంత్రసిద్ధి యెవరికిగలదు?

2 బ్రాహ్మ:- నాకుగలదు వినుము. రెండక్షరముల మంత్రము "పప్పు, మూడక్షరములమంత్రము పులుసు, చతురక్షరి పులిఓర, పంచాక్షరి పరమాన్నము షడక్షరి మీగడపెరుగు" ఇన్ని సిద్ధముగానుంచుకొనినప్పుడు బ్రాహ్మణశత్రుడు నిలుచునా? పరుగెత్తిపోవును.

3 బ్రాహ్మ:- బ్రాహ్మణశత్రుడెవడయ్యా?

2 బ్రా:- బ్రాహ్మణశత్రుడు "ఆకలి"

1 బ్రా:- అయ్యా! నాకిప్పుడు కడుపుబ్బరము శత్రువైయున్నది. ఇక్కడ (కడుపుచూపి) నుంచి యక్కడి (గొంతుచూపి) వఱకు తుపాకిలో మందుపోసి కూరినట్లున్నది. ఈశత్రువుపోవుటకేమంత్రమున్నదో చెప్పవయ్యా? లేకున్న నాప్రాణముపోవును (అని కూలబడును.)

2 బ్రా:-ఇది నడివీధికదయ్యా?

1 బ్రా:- ఇప్పుడు నాకువీధియైననేమి? సమాధియైననేమి?

2 బ్రా:- ఈయుబ్బరము అందఱికినున్నది. కావున మనమందఱము కూర్చుందము. మంచిమందుచూపించెదను.

అందఱు:- (కూర్చుందురు.)

2 బ్రా:- మనకు కాళ్ళబలము తగ్గిపోయినను నోటిబలముతగ్గలేదు కద? కనుక సంగీతము ప్రారంభించి, పాడి, ఆరోహణ, అవరోహణ, యుచ్ఛ్వాస, నిశ్వాసములు సాగించితిమేని, యీయుబ్బరము పలాయనమగును.

అందఱు:- అట్లనేకాని. ఏరాగము పాడుదము?

2 బ్రా:- రాగముయొక్క పేరుగీరు నన్నడుగవలదు. నానోటికివచ్చినరాగమును ప్రారంభించెదను. (అని కానడరాగము తీసి)

పాట-అనుబంధము 14.

(పాడుచుండ-ప్రవేశము--రాజభటుండు)

భట:- బ్రాహ్మణులారా! రాజవీధిలో నడచువారికడ్డముగా, మీరు కాళ్ళుచేతులుదాచుకొని కూర్చునియున్నారా? బీదవాండ్ల కడుపులు కాలియేడ్చుచుండ, మీరు కడుపులుపగులునట్లుతిని, పాటలు పాడుచున్నారా? మీయుబ్బరము పాటలతోపోదు. లేచినావెంటరండు.

2 బ్రాహ్మ:- మేములేవలేమయ్యా?

భట:- మీరులేచిరాకపోయిన, మీయబ్బలు యెవ్వరుఆపనిచేయవలెను.

2 బ్రా:- ఏపనిఅయ్యా అది?

భట:- గురువులవారుపెట్టిన కలశమును పల్లకిలో దేవాలయములోనికి మోసుకొనిపోవునట్టిపని.

1 బ్రా:- మేము బ్రాహ్మణులమే మాతోపల్లకిమోయించిన నీకు గొప్పపాపమువచ్చును.

భట:- బాపలారా! మీరుబూటకములతో మందిదుడ్డుతిని పొట్టలు పెంచుకొని, పట్టెనామములు పెట్టుకొని, కట్టలమీదకూర్చుని, నోటికివచ్చినట్లు, వీడుమాల, వీడుమాదిగ, వీడుచండాలుడు,

వీడు అస్పృశ్యుడుఅని కూయునది పాపముకాదా? ఇం తెందుకు? మీపొట్టలను, చండాలుల పొట్టలనుకోయించిచూతము. అస్పృశ్యము యెవ్వరిపొట్టలలో నెక్కువగయున్నదో బైటపడును.

2 బ్రా:- నీకెంతపొగరురా?

భట:- ఊరకలేచివచ్చెదరా లేదా? (అనికొరడాయాడించును)

అందఱు:- వచ్చెదము-వచ్చెదము (అనిలేచెదరు)

భట:- ఈదారినడువుడు (అనితోడ్కొనిపోవును)

(లోపలభటుడు గద్దించును) పునఃప్రవేశము-భట.

భట:- బాపలారా! ఉస్-అబ్బ అనుచునడవరాదు. వేదఘోషతో నడవవలెను లేకున్న (అనికొరడాయాడించుచు) యిదిచూడుడు

(ప్రవేశము-బ్రాహ్మణులుపల్లకి మోసుకొని)

అందఱు:- ఓం. ఓం. ఓం.

పల్లకిమోయుపాట-అనుబంధము 15

(పల్లకిని దేవాలయముదగ్గఱదించి)

1 బ్రాహ్మ:- అయ్యో రామ! యెట్టిసంకటము తెచ్చితివి?

3 బ్రా:-ఇదిగురువులవారి 'అస్పృశ్య' మంత్రప్రభావమయ్యా చేసిన తప్పునకువచ్చినది యనుభవింపనేవలయును.

4 బ్రా:- ఇకమీదయే బ్రాహ్మణుడేకాని, యెవ్వరినైన అస్పృశ్యుడుఅని చెప్పినట్లయిన, అట్లనే వానినోటిపైన పరకతోకొట్టెదను. ఈగురువాజ్ఞఅగ్గిలోకాలిపోని! వాడుమనకిచ్చినదుడ్డు మండిపోని! యెవ్వడయ్యా యీకష్టముసహించువాడు?

2 బ్రా:- ఓయీ రాజభటా! ఆగురువునిచ్చటికిరమ్మనుము. సోదరులారా! ఈపల్లకియతనిభుజములకు 'స్పృశ్యమా లేక అస్పృశ్యమా' అనిఅడిగెదను. స్పృశ్యమని చెప్పెనేని దీనినిమె సిచూడుము అనెదను. అస్పృశ్యమనిచెప్పెనేని, యీపాడెనుతీసుకొనిపోయి, ఆయేటిలోపారవేయుదము.

1 బ్రా:- ఇక్కడమనమెంతకూసినను యేమిప్రయోజనము? అంతయు అరణ్యరోదనమేయగును. దీనిని గుడిలోనికికొనిపోయి కాల్చివేయుదము రండు.

అందఱు:- (పల్లకిని గుడిలోనికితీసుకొనిపోవుదురు.)

ప్రవేశము- వ్యాసులు.

వ్యాస:- ఓయీ మహమ్మద్ సాబు యిటురమ్ము (అనిపిలచును)

ప్రవేశము-మహమ్మద్.

మహ:- సలాంసామీ! ఏమిహుకుం?

వ్యాస:- సాహేబ్! పూజారియింకనురాలేదు. నీవుత్వరగా లోనికి పోయి, గర్భగుడి తలుపులుమూసివచ్చి, బైటతలుపులుకూడ మూయుము.

మహ:- గరూభగుడిదగ్గార్కి మేముపోవచ్చురాదంటారేసామి.

వ్యాస:- ఎవ్వరంటారు సాహేబ్?

మహ:- కల్కారోజు నాదోస్తు మంగలతిమ్మన్న గరూభగుడిదగ్గార నిల్సివుంటే, వాన్కి నేను పిలిసేకిపోతిని. పూజారి ఖోపంచేసి, మీరు యిక్కాడ్కి రావచ్చుకూడాదు పోండికర్కె తర్మివేసాడు సామి.

వ్యాస:- పూజారికిబుద్ధిలేదు. అతఁడు మరల నిన్ను ఆక్షేపించినట్లయిన, మంగలివాఁడును, మహమ్మదీయుడును, అస్పృశ్యులుకారుఅని, నే చెప్పితిననిచెప్పుము.

మహ:- "అసాపురుస్" అంటే యేంజాతిసామీ?

వ్యాస:- అదిమాంసముతిని, కల్లుతాగేజాతి సాహెబ్.

మహ:- మేముభీ-మంగలోల్లుభీ-కల్లుమాంసం. లగాయిస్తామే?

వ్యాస:-అదివేరేసంగతి నీకెందుకు? అదిగోచూడు ఆభిక్షుకుఁడు యిక్కడికిరాకమునుపే నేనుచెప్పినపనిచేయుము. శీఘ్రముగపొమ్ము.

మహ:- అచ్ఛాసామి. (అనిముందుకునడచి)

మహ:- (స్వ) హిందూజనాల్కి మర్దానగీ, అనేదాన్ని దేవుఁడు యియ్యానేలేదు. అట్లాలేకుంటే ఒక్కహిందోడు దుసార్హిందోన్కిసూసి, నీవు "అసాపురుస్" అనిసెప్పితే, ఊర్కెసస్సినట్లు పడివుంటాడా? ఇదేమాట ముస్సల్మాన్కు సెప్పితే తడాఖాసూసిస్తాడు. నోటిపండ్లు ఊడకొడ్తాడు.

(అనిపోయి తలుపులుమూయును)

ప్రవేశము-ప్రేమచంద్ర, వసంత.

ప్రేమ:- స్వామీ! దేవాలయముయొక్క తలుపుల నెందుకు మూయించితిరి?

వ్యాస:- అది రాజగురువుల వారి యాజ్ఞ.

ప్రేమ:- రాజగురువు లేమని యాజ్ఞ నిచ్చినారు?

వ్యాస:- అస్పృశ్యుని దేవాలయములోనికి విడువ రాదని యాజ్ఞ చేసినారు.

ప్రేమ:- అస్పృశ్యు డెవ్వడు?

వ్యాస:- నీవు.

ప్రేమ:- ఈనిర్ణయముచేసిన పండితు లెవ్వరు?

వ్యాస:- నేనె. ఆస్థానద్వితీయపండితుఁడగు నీవ్యాసుఁడే యీనిర్ణయముచేసియున్నాఁడు.

ప్రేమ:- స్వామి! నాయపచారమును క్షమింపుఁడు. మీరుఆస్థాన పండితులని నాకు తెలియలేదు? వ్యాసుల వారు! నానమస్కారమును స్వీకరింపుఁడు.

వ్యాస:- అస్పృశ్యుని నమస్కారమునకు నాతిరస్కారముండని.

వసంత:- సోమయాజులుగారు! మీరు వ్యాసులే కాని, దుర్వాసులు కారే? కోపముమాని శాంతముగ భాషింపుఁడు.

వ్యాస:- వసంతా! ఇంకనునీవీయస్పృశ్యుని సహవాసము వదలలేదా? మొన్ననీకు చిలుకకుచెప్పినట్లు నేనుబోధించినదంతయు వ్యర్థముచేసితివా? నీదుర్బుద్ధిని విడువవైతివికదా? కానినీవుప్రాయశ్చిత్తముచేసుకొనువఱకు, నేను నీముఖమునుచూడను. పొమ్మవతలకు.

వసం:- స్వామీ! ఆనాఁడు మీరునాతో శాంతముగమాట్లాడినట్లు యిప్పుడీ యోగీంద్రునితోభాషించి, వీరినిమెప్పించితిరేని, మేమిద్దఱమును ప్రాయశ్చిత్తముచేసికొందుము.

వ్యాస:- ఇది మంచిమాట. అస్తగిరికి క్షేమకాలమువచ్చునట్లున్నది. అయ్యా! ప్రేమచంద్రా! నీవస్పృశ్యుడవు కావున యీదేవాలయములోనికి పోకూడదు.

ప్రేమ:- స్వామీ! మీమాటయట్లుండ, నేనుభగవంతునకుసహితము అస్పృశ్యుఁడనేనా?

వ్యాస:- అవును.

ప్రేమ:- ఇది మీరుచెప్పునదా? లేక భగవంతుడు చెప్పునదా?

వ్యాస:- నేనేభగవంతుఁడను.

ప్రేమ:- అదెట్లు?

వ్యాస:- "జ్ఞానతపసాపూతామద్భావమాగతాః" "జ్ఞానీతుఆత్మైవ" అనునట్టి భగవద్గీతావాక్యములననుసరించి, నేనుజ్ఞానినికావున భగవంతుని స్వరూపమునుపొంది, యీమాటను చెప్పెదను.

ప్రేమ:- అదేభగవద్గీతయందు, లోకసంగ్రహకార్యములను చేయవలసినభారము జ్ఞానియగువానిపైన నున్నదని, కృష్ణభగవానుఁడు చెప్పియుండలేదా?

వ్యాస:- చెప్పినాడు. ఇప్పుడావిషయమెందుకు?

ప్రేమ:- మీరుజ్ఞానులే! పండితులే! యీయస్తగిరియందు చండాలులని పిలువబడువారు దుష్కర్మదురాచార ప్రవర్తకులై యుండిరేని, యూరకవారిని చూచుచు, దూషించుచు, అసహ్యపడుచు, వారిని యుద్ధరింపకుండునది మీకుధర్మమగునా?

వ్యాస:- నేనేమి చేయుటకు సాధ్యమగును?

ప్రేమ:- శ్రీకృష్ణభగవానుని వాక్యమునుగారవించి ప్రవర్తించుటకు మీకుసాధ్యమగును.

వ్యాస:- అదియేవాక్యమో చెప్పుము.

ప్రేమ:- "విద్యావినయసంపన్నే బ్రాహ్మణే, గవిహస్తినిశునిచైవ, శ్వపాకేచ, పండితాస్సమదర్శినః" అనువాక్యమున్నది. శ్వపాకుడనబడు చండాలునికూడ మీరు సమదృష్టితో చూడవలెనని భగవానుని ఆజ్ఞకలదుకదా? ఈయాజ్ఞను మీరు జరిపెదరా? లేక యుల్లంఘించెదరా? చెప్పుడు.

వ్యాస:- (యోచనతో యూరకుండును.)

్రిమ:- స్వామీ! నేను చండాలుఁడనియే మీరుతలంచినను, భక్తితో, దైవభజనకుపోవుచున్నాను, ఇట్టిచో "యేభజంతితు మాంభక్త్యా, మయితే, తేషుచాప్యహం" అనునట్టి భగవద్వాక్యమును మీరు వ్యర్థముచేయుచు, నాకభ్యంతరము చేయవచ్చునా?

పరివేశము శీఘ్రముగ-సాంబ, సదాశివ.

ంబ-సదా:- అభ్యంతరముచేయరాదు. చేయరాదు. వ్యాసులవారు! తలుపులతీయింపుడు.

్యాస:- సోదరులారా! తలుపులుతీయుంచుటకు స్వయముగా నాయభ్యంతరమేమియులేదు, కాని గురువాజ్ఞకు నాస్వతంత్రమేమున్నది?

ంబ:- అదిదుష్ట గురువాజ్ఞ. సద్గురువాజ్ఞకాదు. మీరుతలుపులు తీయించనేవలయును. లేకున్న మేము విఱుగకొట్టెదము (అని యత్నింతురు.)

్యాస:- తాళుఁడు-తాళుఁడు. యోగీంద్రా! మీరుయింతటిజ్ఞానులైయుండియు దేవాలయములోని రాతివిగ్రహమునే పూజింపను పట్టుపట్టియున్నారే. మీరుదేవుని చూచునది, ఆవిగ్రహమందేనా?

్రిమ:- పండితోత్తమా! మీరుపొరవడినారు. నాభావము, అదికాదు. మూఢజనులకు దైవభక్తి కలుగించుటకై నేను అజ్ఞానియొనరించునట్టి కార్యమునుచేయుచున్నాను. "యోమాంపశ్యతిసర్వత్ర, సర్వంచమయిపశ్యతి, తస్యాహంనప్రణశ్యామి, అనునట్టిదే నాభావము. (వసంతునితో) వసంతా! శ్రీకృష్ణభగవానుని, యీవ్యాసులయందే నేనుచూచుచున్నాఁడను. వీరికేనారంకేళ్ళముసమర్పించి హారతి వెలుగింపుము.

ం:- (టెంకాయకొట్టును.)

్యాస:- (తటాలునలేచి గుడితలుపులు తెఱచును.)

పరివేశము-మాలలగుంపు-కుచులై

దఱు:- (గుడిలోనికి పోవుదురు.)

ప్రేమ:- (కృష్ణస్తుతిచేయును.)

పాట-అనుబంధము 16

వ్యాస:-(ప్రేమచంద్రునకు (మొక్కును.)

మంగళహారతితో తెరజారును.

అంకము 3-రంగము 1

దేవగిరి అంతఃపురము.

సత్యవతి-శారద-భారతి-భజనచేయుచుందురు.

అందఱు:-పాట-అనుబంధము 17

(పూజించి పుష్పములు చల్లి)

శారద:- కృష్ణా! నిరంజనా! నన్నునిర్దోషురాలుగ నిరూపించి, నా నాథునిసత్కీర్తినిరతునిగనొనర్చి, నన్నుధర్మపత్నిగస్వీకరించున ట్టి బుద్ధి యతనికొసంగి నన్నురక్షింపుము.

భారతి:- వాసుదేవా! నానాథునకు నెట్టియాపదయు సంభవింపకుం డ కాపాడి, నామంగళసూత్రమును సంరక్షింపుము.

సత్యవతి:- నిరంజనా! నిత్యానందా! నాహృదయమందెట్టి కామ మును పొరలనీయక నాబ్రహ్మచర్యను రక్షింపుము,

శార:- సోదరీ! ఇన్నేళ్ల నింతప్రీతిగా , దైవమును ప్రార్థించితివి? నీకు వివాహమువలదా?

సత్య:- వలదు-వలదు. నిక్కముగా నాకువివాహమువలదు.

శార:- సోదరీ! ఇంతగొప్పరాజ్యముయొక్క పరిపాలనము జరుగవ లెనే? నీకుభర్త లేకయుండిన నెట్లు?

సత్య:- జగత్కర్తయగు ఆనందాత్ముని నాహృదయ మందిరమందు స్థిరముగా నివసింపజేసియుండ, వేరొకదేహధారిని నాకుభర్త గానుండుటకు నేనభిలషింతునా? విశ్వరక్షకుడగు పరమాత్మ, యీపనికిరాని రాష్ట్రమును రక్షింపలేడా? ఈరాజ్యము నాది యగునా? దీనిరక్షణకు నేనుకర్తనగుదునా? అశాశ్వతంబగు దేహానందమును నేను కోరుదునా?

గీ॥ కలిగ నేమంటి దేహంబు-కర్మగతిగ
ఏవిధంబుగ తనువిది-పోవునంచు
పగలు రేయిని పెల్లుగా-వగచుచుందు
పెండ్లియనుమాట విననాకు-ప్రీతి లేదు॥

భారతి:- దేవీ! వివాహముచేసికొనిన తప్పగునా?

సత్య:- మాయీ! వివాహములు విధింపబడినట్టి యుద్దేశంబును తెలుసుకొని వివాహములుసలిపిన నేమియుతప్పులేదుకాని వినోదవిలాసంబుల నపేక్షించి, దేహానందమునుకోరి, వృక్షములమీది పక్షులుబోలె, దొడ్లలోని పశువులుబోలె, అడవులలోని మృగములబోలె, కూడి క్రీడించునట్టి విహారక్రియయే వివాహమని తలంచి, పెండ్లిసలుపునది తప్పేయగును. ఇట్టివివాహము సత్సంతానమునకు ముప్పగను, గృహస్థాశ్రమమునకు ఐపుగను పరిణమించును. మాయీ! శారదా! రాత్రిచాలప్రొద్దయినది. మీరులోనికిబోయి నిద్రింపుడు.

భారతి--శార:- (లోనికి పోవుదురు.)

తెరజారగా ప్రవేశము-మదనచంద్ర (బైరాగివేషమున)
భద్రసేన (మారువేషమున)

మదన:- భద్రసేనా! వసుపాలుడు రాక్షసమాయబోలె, యొక్కరికిని తెలియకుండ మమ్ముల నీశయ్యాగృహమునకుకొనివచ్చి విడిచిపోయెనే? మనము ముందేమిచేయవలసినది, నీవు తెలుసుకొంటివా?

భద్ర:- యువరాజా! నేనంతయు దెలుసుకొనియున్నాడను. లోపల సత్యవతీదేవి నిద్రించుచున్నది. ఈగోడయందున్న కీలుబొమ్మను త్రిప్పితిరేని, సందు తెఱచుకొనును. మీరులోనికిబోయి సందునట్లనేమూసి యీతలుపుతిన్నగ తెఱచి వెలుపటికిరండు. పిమ్మట చేయవలసినది నేనుచెప్పెదను.

మదన:-(అట్లనేచేసి వచ్చును.)

భద్ర:- (తలుపులుమూసి) యువరాజా! మీరామఱుగునదాగియుండుడు. నేనుపోయి వసుపాలునిగాంచి, యీమేడయొక్క క్రిం

దిభాగమున రథమును, భటులను సిద్ధముగనుంచి నేనుకావలి యుండెదను. మీరులోనికిబోయి సత్యవతీదేవితో భాషించుడు. నేను లోనికిరావలసిన యవసరముకలిగెనేని తిన్నగయీలవే యుడు. నేనువచ్చెదను.

మద:- అట్లనేకానిమ్ము. నీవుత్వరగసిద్ధమైయుండుము.

భద్రి:- ఒకక్షణమున సిద్ధుడనయ్యెదను (అనిపోవును.)

మద:- (ప్రక్కకుబోవును)

(మరియొకప్రక్కనుండి ప్రవేశము-మునిస్వామి-వసంత (సిశ్శబ్దముగ)

ముని-వసం:- (ఇద్దఱును మూగిసైగలు చేసుకొనుచు భద్రసేనుని వెన్నంటిపోవుదురు.)

మద:- (లోనికిపోవ-తెరపైనికెగయును.)

మాయీ! భిక్షాందేహి! (అనును)

సత్యవతి:- (నిద్రనుండిమేల్కొని) (స్వ) ఎవ్వరోపిలిచినట్లాయెన. (ప్ర) ఎవ్వరది (అని ప్రశ్నించును.)

మద:- మాయీ! భిక్షాందేహి!

సత్య:- (స్వ) ఏమిది? యెన్నడులేనిభంగి, యీనిశీధివేళయందు భిక్షుకుడు పలుకుచున్నాడు (అనిలేచివచ్చి) ఎవ్వరయ్యానీవు? ఇచ్చటికి నీవెట్లువచ్చితివి? తలుపునెవ్వరు తెరచిరి?

మద:- మాయీ! మంత్రజ్ఞులగు యోగులు, పరులకుమేలుచేయ కోరిరేని, వారుతలంచినచోటునకు నెట్టియభ్యంతరమునులేకుండపోగలరని నీకుతెలియదా?

సత్య:- మీరెవ్వరు?

మద:- యోగులను మీరెవ్వరని యడుగునది నిషిద్ధము.

సత్య:- వనితల శయ్యాగృహములకు యోగులుపోవునది నిషిద్ధము కాదా?

మద:- అత్యంతవసరకార్యమునకు నిషిద్ధమేమియులేదు.

సత్య:- అంతటియవసరకార్యమేమున్నది?

మద:- మదనచంద్రునకు నీతోపరాజితుండై యస్తగిరికిపోలేదు.

సత్య:- ఈమాటచెప్పునదియా యవసరకార్యము?

మద:- శాంతముగవినుము. మదనచంద్రుడు నీకుదాసుడై యుండు టకపేక్షించియున్నాఁడు.

సత్య:- ఈమాటకుమాత్ర మవసరమేమున్నది?

మద:- మదనచంద్రుఁడు తానేయిచ్చటికి వచ్చియున్నాఁడు.

సత్య:- (మదనచంద్రుని పరీక్షించిచూచి) ఓరీ! నీవు యోగివికావు వంచకుఁడవు.

మద:- దేవీ! నేను యోగినికాకున్నను నీచరణదాసుఁడనగుదును. (అనిచరణములంటఁబోవును.)

సత్య:- (కాలితోతన్ని) ఛీ! దురాత్మా! నన్నుతాకకుము.

మద:- దేవీ! మృదువైన పద్మమువంటి నీపాదము, కఠినంబగు నా శిరమునకుసోకి యెంతనొచ్చియున్నదోకద? నాకన్నులనొత్తి నీ పదముల నొప్పి నాకెర్పెదను.

సత్య:- దుష్టుఁడా! నీశిరమును నాకాలితోతన్నినదిచాలదు. ఇదినా. ఆయుధశాలయైయుండెనేని, నాకరవాలముతో నీకంఠమును ఖండించుచుంటిని.

మదన:- ఉత్పల॥ ఎట్టితపంబుచేసితినో? యెంతటివేల్పునుగొల్చియుంటినో?
ఎట్టిపునీతులఁ గదిసి, యిమ్ముగసేవలొనర్చినానో? నీ
యట్టిసువర్ణగాత్రి మృదులాబ్జపదంబులు నాశిరంబుతో
ముట్టెడుపుణ్యమబ్బెగద? ముద్దులచాన! సుధాకరాననా!

శరీరప్రాణమాన ధనంబులను నీకుసమర్పింపను వచ్చియున్న, యీ మదనచంద్రుఁడు తనశిరమును నీకునర్పించుటకు వెనుదీయునా? (అని నిజరూపముచూపును.)

సత్య:- ఆహా! నీచాత్మా! నిన్నుప్రాణముతో విడిచినందుకు, నెంత టిమోసమును యెంతటిదుష్కర్మను చేసితివి?

మదన:- నీవునన్నేల వధింపకవదలితివి?

సత్య:- నీవుబ్రతికినను చచ్చినవాఁడవేయని, నిన్నువధింపనైతిని.

మద:- ఇదికల్ల. నీవు నన్ను మోహించినందుననే, వధింపలేదనినాకు తెలుసును.

సత్య:- కలుషాత్మా! ఇట్టి నీచోక్తులను నుడువుటకు నీకుసిగ్గులేదా?

మద.– వలచినదానియొద్ద నాకుసిగ్గెందుకు?

సత్య:– ఇకమాటపలుకక యిచ్చటినుండి వెడలిపొమ్ము.

మద:– నీవును నావెంటవచ్చిన పోయెదను.

సత్య:– ఊరకపోయెదవా లేదా?

మద:– నేనొక్కడనేపోను పోజాలను. నిన్ను నావెంటగొనిపోయెదను.

సత్య:– నన్నుకొనిపోవునట్టిశక్తి నీకులేదుసుమా!

మద:– పంకజాక్షీ! నీబింకములింకపనికి రావు. చక్కగయోచింపుము ఇచ్చట నీయఱపు నాలకించువారులేరు. నీవు నిరాయుధవు. అబలవు. ఆయుధపాణినగు నన్నువిరోధింపజాలవుసుమా.

సత్య:– మానవాధమా! నీయాయుధము నన్నేమియు చేయజాలదు. సత్యధర్మములకు కట్టుపడిన స్త్రీయొక్కతి తీక్షాధైర్యబలంబెట్టిదనుకొంటివి?

సీ॥ సరగతిమూర్తులఁ జంటిపిల్లలజేసి-యుయ్యేలనూచిన యువిదబలము
బోయఁడొక్కఁడు దుష్టబుద్ధియైచరియింప-భస్మంబుచేసిన వనితబలము
యమలోకమునకేగి శమనుని మెప్పించి-పతిజీవమును దెచ్చు సతివబలము
గాధినందనువంటి ఘనుడైనఋషిచంద్రు-పంతంబు పోలించు పడఁతిబలము॥

గీ॥ పోల్ప, వ్యర్థమగునునీదు-భుజబలంబు
ధనువుఖడ్గముల్ బట్టుట-దైత్యబలము
సతులవాక్యమందె చెలంగు-సత్యబలము
సరగనినువంటిదుష్టులఁ-జంపుబలము॥

మద:– తరుణీ! నీవువ్యర్థముగా నాతో వాదింపకుము. నీవునావెంట వచ్చువఱకు నేనువదలువాడనుకాను. వలచినదానిని యీకరవాలంబున వధింపలేను కనుక నీవుసమ్మతింపకున్న నిర్బంధముగ నిన్నుకొనిపోవగలను,

పాట-ఇద్దఱిది అనుబంధము 18

సత్య:– ఓరీనీచా! నీకుచేటుకాలము సమీపించియున్నదని నమ్ముము

మద:– పొలఁతీ! నీపొగరుమాటలఫలము నిప్పుడేయనుభవింపగలవు (అని యీలవేయును)

ప్రవేశము-భద్రసేన (చేతులువీపునకుకట్టబడియుండ తలవంచు
కొని వచ్చును.)

మద.- భద్రసేనా! ఇదియేమిట్లున్నాఁడవు?

భద్ర:- యువరాజా! ఎవ్వఁడోవచ్చి తటాలున నాకండ్లుమూసి నా చేతులను వీపునకు కట్టినాఁడు (అనివీపుచూపును.)

మద.- నీభటులేమిరి?

భద్ర:- భటులనందఱిని చెఱసాలకుబంపినాఁడు.

మద:-ఇంతపనిచేసిన వాఁడెవఁడు?

ప్రవేశము-ప్రేమచంద్ర.

ప్రేమ.- నేను.

మద.-(గడగడవడకి కత్తికిృంద వేసి) (ప్రేమ-యోగి-యింద్ర-చంద్ర (అనితొట్రుపాటు మాటలాడి) యోగీంద్రా! నేనుమహాపరాధిని. నన్ను శిక్షింపుము. చంపుము. కాల్చివేయుము.

ప్రేమ:- పవిత్రమగు క్షత్రియకులమందుజనించి, నీచమతివై యిట్టి సిగ్గుమాలినకృత్యమును చేతువా?

మద.-మహాత్మా! నాసిగ్గంతయు యీసత్యవతిచేతమాసిపోయినది.

ప్రేమ.- దుర్మతీ! సత్యవతీయనెదవా? సత్యవతీదేవియని యామె చరణములకు మ్రొక్కుము.

మద.- సత్యవతీదేవీ! నాయపరాధమును క్షమింపుము (అనిమ్రొక్కును.)

ప్రేమ:- మదనచంద్రా! నీకుటిలు-నీదుష్క్రియలన్నియునాకు తెలియును. నీయపరాధములు కడుఘోరములై యున్నవి.

మద:- మహాత్మా! నేనుమహాపరాధినని, మునుపటనేయొప్పుకొంటిని కావున మీరు విధించుశిక్షను నిరీక్షించుచున్నాఁడను.

ప్రేమ.- నీకెట్టిశిక్షవిధింపవలెనో నీవేచెప్పుము.

మద.- మరణశిక్షయే నాకు తగినదండనము. నన్నురిదీయుఁడు. కరుణింపకుఁడు.

ప్రేమ:- అట్లనేచేయవచ్చునుకాని, శారదాకుమారికి వైధవ్యము కలుగునని యోచించెదను.

మద:- శారద-నాశారద-యెన్నడో పరమపదముచేరినది. యోచింపకుఁడు.

ప్రేమ:- లేదు. శారదాకుమారి బ్రతికియేయున్నది. నీవామెను వెదకించుచుండినందున నట్టివార్త సృష్టింపబడెను.

మద:- అయిన భారతీమాయికూడ బ్రతికియున్నదా?

ప్రేమ:- బ్రతికియున్నది.

మద:- (కన్నీరురాల్చి) యోగిచంద్రా! ఒకసారి నాశారదను, భారతీమాయిని, నేనుదర్శించునట్లొనర్చి పిదప నన్ను ఆజన్మఖైదిగ చెఱసాలయందుంచుఁడు. ఇది నాప్రార్థన.

ప్రేమ:- ఆనారీరత్నములను నీవుచూచి యేమిచేయఁనున్నాఁడవు?

మద:- వారిపాదములమీదపడి, క్షమింపవేడికొంచెను. పిమ్మట, మీవేదగిరియందె నేనుశ్చవఱకు చీకటింట నివసించెదను. ఇదియె నాకుప్రాయశ్చిత్తము.

ప్రేమ:- మదనచంద్రా! నీకునిజముగ నింతటి పశ్చాత్తాపముకలిగినదా?

మద:- మీపాదములానకలిగినది. వలయునేని నాహృదయమును ఛేదించి, మీకన్నులారతిలకింపుఁడు.

ప్రేమ:- భారతీమాయీ! శారదకుమారీ! మీరిట్లు విచ్చేయుఁడు.

పరివేశము-శారద-భారతి,

శారద:- (మదనచంద్రునకు నమస్కరించి దుఃఖించును.)

మదన:- (భారతికి-శారదకు మ్రొక్కి) భారతీమాయీ! ఈక్రూరకర్ముని యీకిల్బిషమానస్కుని క్షమించి రక్షింపుము. (శారదతో) కాంతామణీ! సావిత్రి-దమయంతీ పతివ్రతల చరితములను వినియుంటిని. నేడు నీచరితమును కన్నులతోకంటిని దేవీ! నాయవివేకమును నానేరములనుమన్నించి నన్నుకాపాడుము. (ప్రేమచంద్రునితో) మహాత్మా! ఇకనన్ను చెఱసాలకుపంపుఁడు. నేనుపోవుటకు ముందు మీరునాకొకవరము నివ్వుడు.

ప్రేమ:- అదియేమివరము?

మద:- మారాజగురువు యీశారద అస్పృశ్యురాలని.

ప్రేమ:- మదనచంద్రా! నాకంతయు తెలుసును. నీవుకోరనున్న వరమును తెలిసెను. ఆనాడే నీజనకునకు శారదాకుమారి విషయమున నొకపత్రికను వ్రాసిపంపితిని. భోగిచంద్రుడు నాపత్రికను గారవించి, రాబోవుపున్నమనాడు అస్తగిరిలో అస్పృశ్యవిచారణ సభజరుగునట్లు నియమించియున్నాడు. నేనాసభకుపోయి శారదాకుమారి అస్పృశ్యురాలుకాదని నిరూపించెదను. పున్నమవరకు, నీవునీభార్యతో వేదగిరియందెయుండుము. (భారతితో) భారతీమాయీ! నీపతి వసంతసోదరుడును, మునిస్వామియును, మదనచంద్రుని భటులను వసుపాలుని చెఱయందుంచి కావలియున్నారు. వసుపాలుని జన్మక్షైదీగనుంచెదను. అస్తగిరి భటులను విడుదలచేసెదను. (భద్రసేనునితో) భద్రసేనా! నిన్ను బంధవిముక్తునిచేసెదను (అనికట్లువిప్పి) నీవునీభటులతో అస్తగిరికిపొమ్ము. పున్నమదాటువఱకు నిచ్చటజరిగిన విషయమొక్కటియు బైలుపఱచకుము. ఎవ్వరేమియడిగినను చెప్పకుము పొమ్ము.

భద్ర:- యోగీంద్రా! మీయాజ్ఞను నెఱవేర్చెదను (అనిపోవును.)

(తెరజారును)

—— (o) ——

అంకము 3-రంగము 2

ప్రవేశము-సాంబమూర్తి.

సాంబ:- పాట (అనుబంధము 19)

నాభార్య యొంటినిండ ఆభరణములు, నాపెట్టెనిండ వరహాలు సంపాదించితిని. ఇకముందు సంపాదనశక్తి నాకులేనందున, 'వృద్ధనారీ పతివ్రత' యనినట్లు ప్రేమధ్యానమున కారంభించినాడను. ఇందులో దొంగలభయము. రాత్రిజాగారము, పగలునిద్ర ఈతీరున నావ్యవహారమే తలకిందైనది. ఈభయముతప్పుటకు నాకొక్కటి తోచుచున్నదికాని సదాశివుడువచ్చిన యోచించెదను.

ప్రవేశము-సదాశివ.

సదా:- సాంబ! అదియేమియోచనరా?

సాంబ:- తలచినంతనే వచ్చితివా? నేనుమాటలదయ్యము. నీవు మాటలదయ్యము. నేనుతలచిన నీవుప్రత్యక్షము. నీవుతలచిన నేనుప్రత్యక్షము.

సదా:- అదియుండని. నీయోచనయేదియోచెప్పుము.

సాంబ:- ఇకమీద యస్తగిరిలో రాత్రియనునదేయుండరాదు. ఎప్పటికిని పగలేయుండునట్లుచేయవలెను. ఇదియే నాయోచన చూడుము.

సదా:- ఇదిసాధ్యముకాదు.

సాంబ:- నీకు-నాకు సాధ్యముకాదుకాని, రాజగురువునకిది సాధ్యమగును. గౌరవవంశపురాజపుత్రికను అస్పృశ్యురాలుగ నిర్ధరించి, యువరాజును రాజ్యభ్రష్టునిగచేయనున్న ధీరుఁడు సూర్యచంద్రులకు ఆజ్ఞాపత్రికలువ్రాసి, అస్తగిరిలోయెప్పుడును పగలేయుండునట్లు చేయలేఁడా? నీవుపోయియడుగుము.

సదా:- సాంబా! ఇదికష్టమగు వ్యవహారము. నేనొకసులభక్రియను నీకుచెప్పెదను. దానినినీవుచేసితివేని, రాత్రియనునదే నీవుచూడవు.

సాంబ:- ఆసులభక్రియయేది?

సదా:- ఒకవరహాయిచ్చి, ఆకాశగమన విమానమునుకొనుము. ఇక్కడరాత్రి ప్రారంభమగుచునుండగనే, నీవునీభార్యతో వరహాలు, సొమ్ములు మూటకట్టుకొని ఆవిమానమునెక్కి అమెరికాదేశమునకు యెగిరిపొమ్ము. అప్పుడక్కడ పగలేయుండును. అక్కడరాత్రియగుచుండగనే, అట్లనేవిమానమెక్కి యిక్కడకి దుముకుము. అప్పుడిక్కడపగలుండును. ఇంక నీకురాత్రియెక్కడిది?

సాంబ:- సరె. వరహాకొక్క విమానము విక్రయించునప్పుడు నేనీపని తప్పకచేసెదనులెమ్ము.

ప్రవేశము—మఠము పారుపత్తెగాడు.

పారుపత్తె:— సిద్ధాంతులుగారూ! నమస్కారము. (సదాశివునిచూచి) ఓహో! దీక్షితులుగారు! ఇద్దఱునిక్కడనేయున్నారే. నమస్కారము.

సాంబ:— నమస్కారము. పారుపత్తెగారు! ఏమివిశేషము? శ్రీగురువులవారు సౌఖ్యముగనున్నారా?

పారు:— గురువులవారికి సుఖముకలిగించుటకును, దుఃఖముకలిగించుటకును మీచేతియందున్నది.

సాంబ:— మాచేతులందేమున్నది? ఆజ్ఞాపత్రికలువ్రాయునట్టి యధికారరేఖలే లేవే. ఇదెచూడుడు (అని అరచెయ్యిచూపి) నాచేతిలో వట్టిగీతలున్నవి. సదాశివా! నీచేతులు వీరికిచూపుము.

పారు:— సిద్ధాంతిగారు-హాస్యమెందుకు? నేనువచ్చినపనిని మీరుసఫలితముచేయవలెను.

సాంబ:— అదేమియో యానతిండు.

పారు:— రేపురాజసభలో అస్పృశ్యతాఖండనవాదమునందు, మీయభిప్రాయము లెవ్వరిపక్షముగ నిచ్చెదరో చెప్పుడు.

సాంబ:— బ్రహ్మసమాజము వారెవరిపక్షమో, వారిపక్షమందె మేముందుము.

పారు:— బ్రహ్మసమాజమువారు మీపైన నాధారపడియున్నారు. మీరవలంబించిన పక్షమునే వారునవలంబించెదమని చెప్పుచున్నారు.

సాంబ:— తెల్లవాఱని. సభసమావేశముకాని ఉభయపక్షములవారి వాదములువిని నిర్ధరించుకొనెదము.

పారు:—ఇట్లయిన సందేహస్థితికలిగి, శ్రీవారికి వ్యాకులముకలుగునే?

సాంబ:— అందునకు మాయత్నమేమున్నది?

పారు:— మీగురువునందభిమానముంచి, వారిపక్షముగనే మీయభిప్రాయముల నియ్యవలెను.

సాంబ:— ఇదినిర్బంధమాయెను. మేముసమ్మతింపజాలము.

పారు:— మీరుసమ్మతింపకున్న.........(మాటనిలుపును)

సాంబ:- మాటయేల నిలిపితిరి? మేముసమ్మతింపకున్న నేమగునో చెప్పుడు.

పారు:- ఆమాటచెప్పువాడు బైటనున్నాడు.

సాంబ:- అతనిలోనికి పిలువుఁడు.

పారు:- (ప్రక్కకుచూచి) ఓయీ! రణజిత్తు-లోనికిరమ్ము.

ప్రవేశము-రణజిత్తు.

రణ:- (అందరికి నమస్కరించును)

పారు:- రణజిత్తు! నీచేతనున్న ఆజ్ఞాపత్రికనుచదివి వినుపింపుము.

రణ:- చిత్తము. (అని పత్రికవిప్పి చదువును.)

"అస్తగిరిరాజ కోశాధ్యక్షుఁడు. జమాదారు రణజిత్తుసింగుకు ఆజ్ఞాపించున దేమనిన, నీవు శ్రీగురువులవారిమఠము పారుపత్తెగారిని వెంటతోడ్కొనిపోయి, సాంబమూర్తి సిద్ధాంతినిచూచి, యువరాజు ఖజానాకు వ్రాసినచీటీలపైన మీరుసంతకములుచేసి పుచ్చుకొన్న ద్రవ్యము మొత్తము యాభైవేలు వరహాలును, యేబదిపలముల బంగారును, మీరుతక్షణము యివ్వవలసినది అనిఅడుగుము. అతడివ్వకున్న నతనియిల్లు జప్తుచేసి, చిక్కినదంతయుతీసుకొని, సాంబమూర్తిని వెంట పిలుచుకొనిరావలెను. ఈవిషయమున పారుపత్తెగారి యుత్తరువుప్రకారము నీవుజరుపవలెను."

ఫాల్గుణశుద్ధ చతుర్దశి. కుబేరదీక్షితులు,
రాజ కోశాధ్యక్షుడు.

పారు:- సిద్ధాంతిగారు! ఈయాజ్ఞప్రకారము, ద్రవ్యమును బంగారును తక్షణమే మీరియ్యవలెను.

సాంబ:- యువరాజుపరముగ పుచ్చుకొన్నదంతయు నతనివ్రయము నకె యుపయోగపఱపబడెను నాయొద్దనేమున్నది?

పారు:- యువరాజు మనరాష్ట్రమును విడిచిపోయినాఁడు. దీనికిమీరే యుత్తరవాదులగుదురు.

సాంబ:- యువరాజును నేనుతోడితెచ్చెదను.

పారు:- ఎప్పుడు?

సాంబ:- ఎల్లుండి.

పారు:- నేను వినను.

సాంబ:- రేపొకదినమవకాశ మిచ్చిన చాలును. అంతయుసరిపోవును

పారు:- సిద్ధాంతిగారు! మీమనోభావము నాకు తెలుసును. ఈబాధ ను మీరుతొలగించుకొని విముక్తులుకావలెననిన, నేనుచెప్పినట్లు మీరుచేయవలెను.

సాంబ:- అదేమి చెప్పుడు.

పారు:- ఇదిగో! యీపట్టికచూడుడు. దీనియందు శ్రీవారిపక్షమున నభిప్రాయమును రేపటిసభలో నిచ్చెదమనివ్రాసి మీరుభ యులును సంతకములు చేయుఁడు. అట్లొనర్చితిరేని, యీ యాజ్ఞాపత్రికపైన మీరునాచేతికి ద్రవ్యమును బంగారునిచ్చి నట్లు రశీదువ్రాసియిచ్చెదను.

సాంబ:- ఇది అన్యాయమండి.

పారు:-శ్రీవారికి యవమానము కలుగించునది అన్యాయముకాదా?

సాంబ:- కానిండు. ధర్మాధర్మములు సర్వము శ్రీకృష్ణార్పణము. ఈప ట్టికలో మీరుచెప్పినట్లువ్రాసి సంతకములు చేసెదము. మీరుర శీదువ్రాసీయుఁడు.(అనివ్రాసి యిద్దఱును సంతకములుచేయుదురు)

పారు:- రశీదువ్రాయును (రశీదునిచ్చి పట్టికతీసుకొని పోవును)

సదా:- సాంబా! ఇట్లేలచేసితివి? మనకార్యముచెడెనే?

సాంబ:- కార్యముచెడలేదు కాని యింకను యేబదివేలు నాచేతి లోపడెను.

సదా:- అదెట్లు?

సాంబ:- రేపుసభలో అస్పృశ్యులకేవిజయమగును. అప్పుడుమదన చంద్రునకు నేనీరశీదునుచూపి "నీవిచ్చినదంత గురువులాగుకొ న్నాఁడని చెప్పి యేడ్చెదను. విజయమొందిన మదనచంద్రుడు నాద్రవ్యమంతయు నిచ్చును.

సదా:- అస్పృశ్యులకు విజయమెట్లగును? మనయభిప్రాయము శ్రీ వారిపక్షమనివ్రాసి చేతులనుకట్టివేసుకొన్నామే?

సాంబ:- వెఱ్ఱివాఁడా! సభలో ప్రేమచంద్రునిపక్షముగా మనముచే తులెత్తినప్పుడు మనముసంతకములు చేసిన పట్టిక లేచివచ్చి మన చేతులను పట్టుకొనునా?

సదా:- ఓరి నీయిల్లుబంగారుకాని ఎంతయోచన రానీ?

సాంబ:- నాయిల్లుబంగారైన నీయిల్లు వెండియగును. రమ్ము లోనికి. అప్పయ్యని తోటలోని మామిడిపండ్లు నిన్ను పిలచుచున్నవి.

(ఇద్దఱు పోవుదురు)

—— (o) ——

అంకము-3 రంగము-3

అస్తగిరిలో రాజసభ.

భోగిచంద్ర-సుదామ (మంత్రి) సేవకులు.

భోగిచంద్ర:- సుదామా! మదనచంద్రునియొక్కయు. శారదాకు మారియొక్కయు, వార్తయేమైనను తెలియవచ్చినదా?

సుదా:- రాజేంద్రా! నేనుపంపిన చారులింకను మరలిరాలేదు. ఇం తలోననే క్షేమవార్తయే మనకురాగలదని నానమ్మకము.

భోగి:- కానిమ్ము. నేఁడు సనాతనపండితసభ జరుగునది ముఖ్యమై న యవసరకార్యముగనున్నది. కావున శ్రీగురువులవారినిచ్చటి కీక్షణమున విచ్చేయింపజేసి పండితులసభగూర్చి నాకుచెప్పవం పుము. (అనిపోవును)

సుదా:- ద్వారపాలకా! ఇప్పుడేపోయి శ్రీవారిని యీసభకు వేంచే యింపజేసి, పండితులను సహితము తోడ్కొనిరమ్ము.

ద్వార:- చిత్తము-అందఱు సిద్ధముగనున్నారు (అనిపోవును)

ప్రవేశము-మేళతాళములతో-శ్రీవారు.

నంది-మాగధ:- శ్రీబ్రహ్మశంకర కేశవస్వాములవారికి విజయమ గుగాక.

గురువు:-(వచ్చి సింహాసనముపైన కూర్చునును)

వెంటనే ప్రవేశము-విద్యామణి-వ్యాసులు-సాంబమూర్తి సదాశివ-బ్రాహ్మణులు-పౌరులు.

సుదా:- ద్వారపాలకా! రాజేంద్రుని విచ్చేయుమనుము.

ప్రవేశము-భోగిచంద్ర.

భోగి:- (గురువుప్రక్కన కూర్చుండును)

సుదామా! శారదాకుమారీపక్షమున, శాస్త్రివాదమును సలుపుట కియ్యకొనినట్టి ప్రేమచంద్రయోగిని లోనికిరప్పింపుము.

విద్యామణి:- (లేచి) రాజేంద్రా! ప్రేమచంద్రుడు చండాలసంపర్కముచేత అస్పృశ్యుడు. కావున యీసభకు నతడు నిషిద్ధుడుగనున్నాడు.

భోగి:- (నవ్వి) విద్యామణిగారు! ఈసభయందు చర్చింపవలసిన విషయముగనుండునట్టి 'అస్పృశ్యత'ను మీరే మున్ముందుగ నిర్ధరించునట్టి యధికారమును మీరువహించుకొనిన, యీసభయెందుకు? విమర్శయెందుకు? ధర్మాధర్మములను నిర్ధరించుటకై యేర్పడిన యీసభయందు జాతిభేదములను, తాకుడు, మూకుడులనుపాటించువాడనుకాను. ద్వారపాలకా! ప్రేమచంద్రయోగినితోడితెమ్ము.

ప్రవేశము-ప్రేమచంద్ర.

ప్రేమ:- ధర్మసమాజమునకు వందనము.

భోగి:- యోగీంద్రా! కూర్చుండుము. భైరవసింహరాజేంద్రపుత్రి శారదాకుమారి అస్పృశ్యురాలుకాదని యీసభయందువాదమొనర్చుటకు మీరుసిద్ధులైయున్నారా?

ప్రేమ:- చిత్తము. నేనుసిద్ధుడనై యున్నాడను. నాతోవాదించుటకు పండితులెవ్వరేర్పడియున్నారు?

భోగి:- ఆస్థానప్రథమపండితులు విద్యామణిగారును, ద్వితీయపండితులు వ్యాసులవారును, శ్రీవారిసహాయమున, మీతోవాదమొనర్పను సిద్ధులైయున్నారు.

గురువు:- (అంతటచూచి) భోగిచంద్రా! వేదగిరిసంస్థానమంత్రి విశారదుడు సభకువచ్చినట్లులేదే?

సుదాము:- విశారదమంత్రి సమయమునకు రాగలడని సత్యవతీరాణిగారు పత్రికవ్రాసినారు.

గురువు:- అట్లయిన నతడువచ్చువఱకు తాళినమేలుకదా?

విద్యా:- మనమాలస్యమెందుకు చేయవలెను?

గురువు:- విశారదుడు సనాతనవర్ణాశ్రమధర్మముల నెఱింగిన పండితుఁడు. అతడుండిన వక్రమైనవాదము లేవియు నిక్కజాలవు.

విద్యా:- అతడువచ్చినను రాకున్నను సభజరుగవలసినదే కద?

గురువు:- అట్లనే కానిమ్ము.

విద్యా:- ప్రేమచంద్రా! వాదమునకు మేముసిద్ధముగనున్నాము.

ప్రేమ:- విద్యామణిగారు! శ్రీవారుభోగిచంద్రగారు జేంద్రునకు వ్రాసిపంపిన యాజ్ఞాపత్రికను చదివెదను. సభ్యులందఱు నాలకింపవలయును. (అనిచదువును)

"అస్మత్ ప్రియశిష్యుఁడగు భోగిచంద్రునకు శ్రీగురువుల ఆజ్ఞాపత్రిక, భోగిచంద్రా! నీకుమారుఁడు మదనచంద్రుఁడు అస్తగిరియందు నీవులేనిసమయమున, నీకు తెలుపక. రాజగురువులగు మాకును తెలుపక, అరవిందపురమురాజగు భైరవసింహునిపుత్రి శారదనుద్వహించియున్నాఁడు. భైరవసింహునితల్లి మనోరమ, బ్రాహ్మణస్త్రీగనుండినందునను, అతనితండ్రి ఉగ్రసింహుఁడు శూద్రుఁడుగనుండినందునను, భైరవసింహుఁడు చండాలుఁడగును. అతనిపుత్రి శారద చండాలబాలయగును. చండాలులు అస్పృశ్యులని శాస్త్రములు నిర్ణయించుచున్నవి. కావున యీవివాహసంబంధముచేత మదనచంద్రుఁడస్పృశ్యుఁడై రాజ్యపాలనకు అయోగ్యుఁడుగనున్నాఁడు. ఈవిషయము మదనచంద్రునకు మేము తెలిపి, శారదను రాణివాసబహిష్కృతను చేసినాము. ఈపత్రిక నీవుచూచినతక్షణమే యస్తగిరికేతెంచి, శారదా మదనచంద్రులను రాజ్యబహిష్కృతులనుచేసి, ముందుధర్మమార్గమున సంస్థానపరిపాలన జరుగునట్లు నియామకములొనర్చి, నీవుమరల యాత్రకు పోవలెనని యాజ్ఞాపించుచున్నాము.

ప్రేమ:-(పత్రికముగించి) విద్యామణిగారు! నేనింకప్రశ్నింపవచ్చునా?

విద్యా:- అడుగుము.

ప్రేమ:- అస్పృశ్యుడని మీరుపిలుచునట్టివాడు మనభారతీయుఁడేనా? లేక పరదేశమువాఁడా?

విద్యా:- అస్పృశ్యుడు భారతీయుఁడే.

ప్రేమ:- భారతీయులలో నుండునట్టి నాలుగువర్ణములలోన, నేవర్ణమునకు అస్పృశ్యుఁడు చేరినవాఁడు?

విద్యా:- వీఁడు పంచమవర్ణమునకు చేరినవాఁడు.

ప్రేమ:- పంచమవర్ణమున్నదా?

విద్యా:- ఎందుకులేదు ఉన్నది.

ప్రేమ:- పరబ్రహ్మయొక్క సృష్టిప్రకారము తెలుపునట్టి వేదోపనిషత్తులలో బ్రాహ్మణ, క్షత్రియ, వైశ్య, శూద్రవర్ణములు నాలుగేనిర్ణయింపబడినవే, పంచమవర్ణముయొక్క నిర్ణయమునకు వేదవాక్యమేదైననుండిన చెప్పుడు.

విద్యా:- దీనికి వేదవాక్యమెందుకుండవలెను?

ప్రేమ:- వేదవాక్యములేకున్నను "చాతుర్వర్ణ్యంమయాసృష్టం గుణకర్మవిభాగశః" అనినట్లు పంచమవర్ణవిషయమున భగవద్గీతా వాక్యమైనను కలదా?

విద్యా:- వ్యాసులవారు! మీకు భగవద్గీతలు నిత్యపారాయణముకద? మీరే ప్రత్యుత్తరమివ్వుడు.

వ్యాస:-భగవద్గీతలలో పంచమవర్ణముయొక్క సూచనకూడలేదు

ప్రేమ:- అట్లయిన, విద్యామణిగారు! పంచమవర్ణమేదియో నిర్ణయింపుఁడు.

గురువు:- విద్యామణీ! నీవూరకుండుము. ప్రేమచంద్రా! చండాలుడనిపిలువబడునట్టి మానవుఁడున్నాఁడా లేఁడా? నీవుచెప్పుము.

ప్రేమ:- ఉన్నాఁడు

గురు:- చండాలుఁడేవర్ణమునకు చేరినవాఁడో నీవేనిరూపింపుము చూచెదను.

ప్రేమ:- జన్మచండాలుని నిరూపింపవలెనా? లేక కర్మచండాలుని నిరూపింపవలెనా? సెలవిండు.

గురు:- కర్మచండాలుఁడని యెవ్వఁడున్నాడు? వ్యాసా! ఇట్టియసంగతప్రశ్నలు చేయుచుండగ నీవేలయూరకున్నాఁడవు?

వ్యాస:- గురువర్యా! కర్మచండాలులు పూర్వమందుండిరి. ఇప్పుడు మన్నారు. కావున యీప్రశ్న సమంజసముగ నేయున్నది.

గురు:- వ్యాసా! నీమదికి విభ్రమముకలిగినట్లున్నది.

వ్యాస:- గురువర్యా! నామతి శుభ్రముగ నేయున్నది. ఒక్కటే దృష్టాంతము విన్నవించెదను ఆలకింపుడు. వాల్మీకిమునువు కర్మచండాలుండై యుండి, నారదోపదేశంబున, చండాలత్వమునశించి బ్రహ్మర్షి యాయెను. విద్యామణిగారు! కర్మచండాలులు లేరని మీరుచెప్పగలరా?

విద్యా:- గురుచంద్రా! కర్మచండాలుని చర్చయే ప్రకృతముమనకు అనవసరము. భైరవసింహుడు జన్మచండాలుడనికదా మనము చెప్పునది. కావున ప్రేమచంద్రా! మావాదమువినుము. ఆది పండితుండును, సకలశాస్త్రాభిజ్ఞుండును, మహాప్రాజ్ఞుండును, జ్ఞానియు, సంస్కృతవిద్యాగురువునగునట్టి అమరసింహుండు "స్యాచ్చండాలస్తు జనితో బ్రాహ్మణ్యాం వృషలేనయః" అనినాడు. ఈ వాక్యము నీవొప్పెదవా లేదా?

ప్రేమ:- ఒప్పెదను.

విద్యా:- అట్లయిన భైరవసింహుడు జన్మచండాలుడాయెనుకద?

ప్రేమ:- అవును.

విద్యా:- ఇంక నీ వాదమేమున్నది?

ప్రేమ.- జన్మచండాలుడు పంచమవర్ణమువాడు కాండనియే నా వాదము.

విద్యా:- దీనికి నీయాధారమేది?

ప్రేమ:- మీఅమరసింహుని వాక్యమే ఆధారము. 'శూద్రాశ్చావరవర్ణాః' అనినాడు. ఇందువల్ల శూద్రవర్ణమే అధమమై కడపటిదైయుండగ యింక పంచమవర్ణమెక్కడిది? లేనేలేదు.

విద్యా:- కానిమ్ము. పంచమవర్ణము లేదనుకొందము. జన్మచండాలుండేవర్ణమువాడో నిర్ణయింపవయ్యా చూతము.

ప్రేమ:- దీనిని మీఅమరసింహుడే నిర్ణయించియున్నాడు 'ఆచండాలాత్తు సంకీర్ణా అంబష్ఠకరణాదయః' అనినాడు చండాలుని

తో పాటుపడుగురు. అంబష్ఠుఁడు మొదలగువారు శూద్రవర్గ యందే చేరియున్నారు. విజాతీయ మాతాపితృలకు జనించిన వారికి, రెండుజాతులును తగులుటచేత సంకీర్ణులనబడి శూద్రులలో చేరియున్నారు. కావున చండాలుని పంచమవర్ణమువాఁడనునది శుద్ధతప్పు. మీయమరసింహుఁడు పంచముడనువాడున్నట్టుకాని, చండాలునకు పంచముడని పేరున్నట్లుకాని చెప్పియున్నాఁడా?

విద్యా:- వ్యాసులవారు! ఈవిషయమును మీరుచక్కగ యోచించి వాదింపుఁడు.

వ్యాస:-మీవాదమును మీయమరసింహుఁడే ఖండించియున్నాడు. జన్మచండాలుడు శూద్రవర్గవాడని నిర్వివాదముగ వెల్లడియై యుండగా యింకనావాదమేమున్నది? మీవాదమేమున్నది?

విద్యా:- అదిపోనిండు. చండాలుఁడు అస్పృశ్యుడనువాదము నిలిచియున్నదికద?

ప్రేమ:- శూద్రుడు అస్పృశ్యుడు కాకపోయినప్పుడు శూద్రవర్గకు చేరిన చండాలుడెట్లు అస్పృశ్యుడగును?

విద్యా:-చండాలునియొక్క తల్లియు, తండ్రియును తమవర్ణాశ్రమ ధర్మములనుత్యజించి, దురాచారదుష్కర్మల నవలంబించి, అసహ్యమగు నడతవలన, సనాతనులకస్పృశ్యులైయుండునట్టి స్థితిలో వారికి వీఁడుజనించినందున, జన్మముతోడనే చండాలుడు అస్పృశ్యుడాయెను.

ప్రేమ:- అట్లయిన దురాచారదుష్కర్మతోకూడిన, అసహ్యప్రవర్తనవల్లనే, అస్పృశ్యతసంభవించుననికదా మీరొప్పుకొనుచున్నారు?

విద్యా:- ఊరకచెప్పినదానిని యొప్పుకొనినట్లగునా? నీమొండివాదము నాకువలదు. వ్యాసులవారు! అస్పృశ్యతయొక్కయుత్పత్తి విషయము మీరేచెప్పుడు.

వ్యాస:- శ్రీవారి సెలవైనచెప్పెదను.

గురు:- అదియేమో చెప్పుము.

వ్యాస:- ధర్మసభ దైవసభయగుటచేత, నాకు తెలిసినదానిని దాచక చెప్పెదను. ఆదియందుండిన నాలుగువర్ణములవారు చాలకాలమువఱకు తమయందు అస్పృశ్యతాదోషమను మాటయే లేకుండ, ప్రవర్తించిరి. ఇట్లుండగ, వీరిలోకొందఱు అజ్ఞానులైదురాచారము లొనర్చుచు, సమాజమునకసహ్యమైన కర్మలను చేసిరి. ఈదురాచారులను సంస్కరించుటకై సదాచారపండితులెంతయత్నించినను, వారియందు అవిద్యయేవృద్ధిచెందుచు, చక్కనిత్రోవకు వారురాకపోయిరి. ఈదురాచారులయొక్క సహవాసముచేత సదాచారులు సహితముచెడుదురని దూరదర్శులగు పండితులు భయపడి యోచించి, దురాచారులయొక్క స్పర్శనమే నిషేధించి, వారినిదూరముగనుంచి, వారికిపంచమజాతియనునది తామొకల్పించి, వారిని పంచములనిపిలుచుచు, తాము సనాతనులని పిలుచుకొనిరి. వారికిపంచములని నామకరణముచేసినదిచాలక వారినిఅస్పృశ్యులనియు, చండాలులనియు సనాతనులు అప్పటికినిఇప్పటికిని పిలుచుచున్నారు. ఈపంచములయొక్క జీవనోపాయములకు, సనాతనులే ఆధారభూతులుగయేర్పడి, వారిని కేవలము దరిద్రులుగచేసి, తాముచేయుటకు అసహ్యములనునట్టి నీచకర్మములను పంచములతో చేయించుచు, వచ్చినందున, పంచములువిద్యావిహీనులై, హీనదశచెంది క్రిందికిపడిరి. ఇట్లుపతితులైనవారిని, స్వార్థులగుసనాతనులు ఇంకింత అణగద్రొక్కి యిదివరకువారియొక్క వృద్ధికే నిరుద్ధులైయున్నారు. పంచములకు సత్కర్మలయందు మనస్సుపుట్టినను, యీసనాతనులు, వారిని యుద్ధరించునట్టి ధర్మమునే మఱచియున్నారు. ఇదియే నిజస్థితి.

విద్యా:- వ్యాసులవారు! అస్పృశ్యుడేరీతి నుద్ధరింపబడును?

వ్యాస:- యోగింద్రా! మీరేప్రత్యుత్తరమివ్వుడు.

ప్రేమ:- జ్ఞానియగువాని యుపదేశసంపర్కములచేత అస్పృశ్యుడు పరిశుద్ధుడు కాగలడు.

విద్యా:- జ్ఞానియగువాడు అస్పృశ్యుని తాకునా?

ప్రేమ:- తాకిన నేమగును?

విద్యా:- ఏమగునా? నల్లని బొగ్గు దేహమునకు తగిలిన, దేహము నల్లగై చెడిపోవును.

ప్రేమ:- అస్పృశ్యుడు నల్లనిబొగ్గుఅంటిరే జ్ఞానియెట్టివాడు?

విద్యా:- దేహమందుజ్ఞానాగ్ని తేజము ప్రజ్వరిల్లుచుండుటచేత, జ్ఞాని, యెఱ్ఱనిఅగ్గివంటివాడగును.

వ్యాస:- విద్యా మణిగారు! అమరసింహునితో గొంతుకోయించు కొన్నది చాలక, మీరే మీగొంతును కోసుకొనుచున్నారే? ఇకయేమి.

ద్యా:- అదియెట్లు?

వ్యాస:- చెప్పవలయునా? వినుఁడు. అస్పృశ్యుడు అనునట్టి నల్లని బొగ్గును, జ్ఞాని అనునట్టియెఱ్ఱనిఅగ్ని తాకెనేని, ఆబొగ్గుసహితి ము అగ్నియై రెండును కలిసిసమత్వమునే చెందును కాని అగ్ని నల్లగై చెడిపోవునా?

బ్రాహ్మ:- (లేచి) అగ్ని నల్లగకాదు—చెడిపోదు సెలవైన నిప్పుడే అగ్గి బొగ్గు రెండును తెచ్చి పరీక్షచూపెదను.

సాంబ:- జ్ఞానియొక్క ఉపదేశమువలన, అస్పృశ్యుడుజ్ఞానికాగలడు

విద్యా:- జ్ఞానియగువాడు, అస్పృశ్యునిదగ్గఱకు రానిచ్చునా?

ప్రేమ:- మీరు దినదినమును అస్పృశ్యునిదగ్గఱకుపిలుచుచునే యున్నారు.

విద్యా:- ఎవ్వఁడా అస్పృశ్యుడు?

ప్రేమ:- మంగలివాఁడు. మీఅమరసింహుఁడే చెప్పినాడు. క్షురీ ముండీ నాపితఅని మంగలి నాపితుడుఅనగా అస్పృశ్యుడుకాడా? మీరును మీగురువులును మంగలినిదగ్గఱకు పిలుచుయే కాక మీసర్వాంగములను వానిచేతికి అప్పగించుచుండలేదా?

విద్యా:- (ఊరకుండును)

గురువు:- ఏమివిద్యామణీ ఊరకున్నాడవు?

విద్యా:- గురుదేవా! పంచమవర్ణముశాస్త్ర నిర్ణితముకాకపోయెను. జన్మచండాలుడు శూద్రవర్ణములో చేర్చబడినందున, అస్పృశ్య

డు కాకపోయెను అస్పృశ్యత నశించునదే కాని శాశ్వతముగ నుండునదికాకపోయెను ఇంకేవిషయము నెత్తి నేనువచింపవలయునో సెలవిండు.

గురువు:- ఉండునది ఒక్కటేవిషయము. "శారద అస్పృశ్యురాలు" అనునది. దీనినినీవు అవునందువా, కాదందువా నీయభిప్రాయము చెప్పుము. ఇంకయే వాదమునువలదు.

విద్యా:- గురువర్యా! మన బ్రాహ్మణ సమాజము వారిని మొదట ప్రశ్నింపుడు. వారియభిప్రాయమును నేనామోదించెదను. వారు సమంజసాభిప్రాయము నిచ్చెదరనియే నాకునమ్మకముకలదు.

గురువు:- అట్లయినసరి. బ్రాహ్మణపండితులారా! మీరందఱును, యేకాభిప్రాయమునొందియున్న మీలో నెవ్వరైనను దానిని ప్రకటింపుఁడు.

సదా:- గురుదేవా! మాయందఱిది యేకాభిప్రాయమయ్యియున్నది. దానిని సాంబమూర్తిగారు వెల్లడిచేయుదురు.

గురువు:- మంచిది సిద్ధాంతీ! లేచిచెప్పుము.

సాంబ:- (లేచినిలచి) గురువర్యా! రాజేంద్రా! బ్రాహ్మణసమాజముయొక్క యభిప్రాయములను విన్నవించెదను. ఆలకింపుఁడు

మొదటిది—పంచమవర్ణము శాస్త్రనిర్ణితముకాదు. ఇదితర్వాతికాల కల్పితమైనది.

రెండవది— జన్మచండాలుడు శూద్రవర్ణములో చేరి, అస్పృశ్యుడు కాడు.

మూడవది— శారదాదేవిగారు, అస్పృశ్యురాలుకాదు.

నాల్గవది— అస్పృశ్యత జ్ఞానోదయముచేత నశించును.

(అనికూర్చును)

భోగిచంద్ర:- బ్రాహ్మణోత్తములారా! శ్రీగురువుల వారుచేసిన అస్పృశ్య నిర్ణయమునకు నాధారంబుగ వారికియెట్టిశాస్త్రాధికారముకలదో మీరు తెలుసుకొనినారా!

సాంబ:- మాకుబాగుగ తెలుసును. శ్రీవారిది "స్వార్థకశాస్త్రము,

సదా:- మరియు "ఆశా శాస్త్రము"

బ్రాహ్మ:- ఇంక మరి "అనుకూల శాస్త్రము"

భోగి:- విప్రోత్తములారా! ఇట్టిపలుకులాడి, గురుద్రోహులు కాకుడు.

సాంబ:- మేముగురుద్రోహుల మగుదుమోకామె, తెలియదు కాని, యీగురువులమాటవిని, హిందూమత ద్రోహులము కాజాలము,

సదా:- మరియు రాజద్రోహులముకూడ కాజాలము

బ్రాహ్మ:- ఇంకా మరి దైవద్రోహులముకాజాలము.

గురువు:- (ఆగ్రహముగ) భోగిచంద్రా! నాయధికారవిషయము ప్రశ్నింపబడినందున, నేనుచెప్పెదను వినుము. నేను బ్రాహ్మణ సమాజమునకే గురువగుటచేత, వీరియభిప్రాయములను ఖండించుటకు నాకు సంపూర్ణాధికారముకలదు. కావున, శారద అస్పృశ్యురాలని నేను నిర్ణయించినది అట్లనేనిలచియున్నది. నాయభిప్రాయమే చెల్లతగియున్నది.

ప్రేమ:- గురువర్యా! బ్రాహ్మణసమాజమునకు అధికారులుగ మీరు మీయభిప్రాయము నిచ్చితిరి. బ్రాహ్మణులతోపాటు సకల ప్రజలకును అస్తగిరి భూదేవికిని, అధికారిగనుండునట్టి భోగిచంద్రరాజేంద్రుడు తనయభిప్రాయము నివ్వవచ్చునా లేదా? సెలవిండు

గురువు:- ఏమి? భోగిచంద్రుడు నన్నుకాదని వేరెయభిప్రాయము నిచ్చునా?

ప్రేమ:- గురువర్యా! రాజేంద్రుని మనస్సుననుండు మాటను నేను చెప్పుటకెట్లు సాధ్యమగును?

బ్రాహ్మణులందరు:- రాజేంద్రుని యభిప్రాయమును మేము వినవలయును.

గురువు:- భోగచంద్రునియభిప్రాయమును నేనును వినుటకు సిద్ధముగనున్నాడను.

ప్రేమ:- గురువర్యా! రాజేంద్రుడు తనయభిప్రాయమును తెలిపెనేని, యందులఫలమేమియో సెలవిండు.

గురువు:- భోగిచంద్రుడు నన్నుకాదని భిన్నాభిప్రాయము నిచ్చిన యెడల, మేమిద్దఱము నొప్పునట్టి మధ్యస్థునియొక్క తీర్మానమునకు మనమందఱమును బద్ధులుకావలయును.

ప్రేమ:- అట్లనేకానిండు. రాజేంద్రా! మీయభిప్రాయమును సెలవిండు.

భోగి:- సభాసదులారా! పండితులయొక్కయు యోగీంద్రుని యొక్కయు, వాదములను నేనుచక్కగ గమనించినాడను. బ్రాహ్మణ సమాజమువారు యేకవాక్యముగ వచించిన యభిప్రాయములు ధర్మసమ్మతములై యున్నవని వాటినే నేనామోదించుచున్నాడను. శారదాకుమారి పవిత్రరాజపుత్రికయగునేకాని యస్పృశ్యురాలుకాదు. శ్రీగురుదేవులు పొరవడియుండవచ్చును కావున వీరుసర్యాలోచన యొనరించి, నాతో నేకీభవింతురని నమ్ముచున్నాడను.

గురువు:- అదియెంతమాత్రమును కాజాలదు. ఈవిషయమును మధ్యస్థుండే పరిష్కరింపవలయును.

ప్రేమ:- గురువర్యా! మీరునియమింపఁగోరునట్టి మధ్యస్థుడెవ్వడగునో సెలవిండు.

గురు:- వేదగిరి మంత్రి విశారదుని నియమించుటకు నేనుకోరెదను.

ప్రేమ:- రాజేంద్రా! మీరేమందురు?

భోగి:- విశారదమంత్రి మధ్యస్థుడుగ నుండుటకు నేనును సమ్మతించెదను.

ప్రేమ:- రాజేంద్రా! విశారదున కంతటియోగ్యతకలదా?

గురువు:- ఇదియేమిప్రశ్న ప్రేమచంద్రా! మేమిదఱమునొప్పిన మధ్యస్థునివలదనుటకు నీకధికారములేదు. విశారదుడు మిగుల యోగ్యుడు. ఈవిషయము నతడే పరిష్కరింపవలయును.

ప్రేమ:- విశారదుడు పరిష్కరించియె యున్నాడుకద?

గురు:- ఏమని పరిష్కరించినాడు?

ప్రేమ:- శారదాదేవి అస్పృశ్యురాలు కాదని.

గురు:- ఎప్పుడు పరిష్కరించెను?

ప్రేమ:- ఇప్పుడే

గురు:- ఇంతవఱకు నీవు వెఱ్ఱివాదము చేసినందున నీకు పిచ్చితల కెక్కియున్నది. విశారదుఁడీసభకు రానేలేదే. అదెట్లు పరిష్కరింప గలదు?

ప్రేమ:- విశారదుఁడు వచ్చియున్నాఁడు.

గురు:- ఏఁడీ!

ప్రేమ:- (తఱాలున వేషము విప్పి), నేనే విశారదుఁడను.

గురు:- (నిర్విణ్ణుఁడై తలవంచుకొనును)

ప్రవేశము-మదనచంద్ర-శారద-వసంత-భారతీ-సత్యవతీ-మునిస్వామి.

మదన:- (మొదట ప్రేమచంద్రునకు-తర్వాత బ్రాహ్మణులకు-పిమ్మట భోగిచంద్రునకు, నమస్కరించును.)

ప్రేమ:- మదనచంద్రా! గురువులవారిని మఱచితివే.

మద:- ఆయస్పృశ్యుఁడు నావందనమున కర్హుఁడు కాఁడు.

గురు:- (లేచిపోవ యత్నింపఁగ)

మద:- సన్యాసీ! పోకుము. నిలువుము. భటులారా! ఈసన్యాసివలు గొత్తకుండ కాచియుండుఁడు.

భటులు:- (గురువుచుట్టు నిలచెదరు)

భోగి:- విశారదా! నీవు మహాత్ముఁడవు. అవతారపురుషుఁడవు. నీప్రభావము కడునద్భుతము. నారాష్ట్రము సనాతనులయొక్క కార్యముచేత, చిరకాలమునుండి బాధితులై యుండునట్టి మానవసంఘము నుద్ధరించితివి. నారాజ్యము నేరక్షించితివి. ఇకమీఁద నాకు రాజ్యభారము వలదు. నీశిష్యుఁడు మదనచంద్రుఁడే అస్తగిరిని యేలని. రెండుసంస్థానములకు నీవే రక్షకుఁడవై యుండవలెను. (అని మదనచంద్రుని శారదను సింహాసనముపైన కూర్చుండబెట్టును.)

మదన:- సభాసదులారా! ఈసన్యాసి రాజ్యాధికారమును తనచేతి యందుంచుకొని నాజనకుని బొమ్మవలె ఆడించునట్టి దుర్గుణ-దురాశలను పొంది దుష్కార్యముల నొనరించి కర్మచండాలుఁడై

యుండుటచేత నితడు మనరాష్ట్రమునకే అస్పృశ్యుడైయున్నా డు. కావున యితని నిప్పుడె నారాష్ట్రమునుండి బహిష్కృతుని చేసితిని. సన్యాసీ! నీవు నారాజ్యమందెచ్చటను నుండరాదు. వెడలిపొమ్ము.

గురువు:- (పోవును)

మదన:- వసంతసోమయాజులుగారు మీరు గురుమఠమును స్వాధీనము చేసుకొనుడు. (మునిస్వామితో) మునిస్వామీ! నీకు 'మునిచంద్రుడ' ను బిరుదునొసగి నారాజ్యమందు ముఖ్యసేనాధ్యక్షుని యుద్యోగము నొసంగితిని. (హరిజనులతో) హరిజనసోదరులారా! నిజముగు రాజభక్తియు, దైవభక్తియుకలవారు హరిజనులేయని భరతఖండమునందు ప్రకటితమాయెను. ఆసన్యాసిమాటలనుపాటించి, యిన్నిదినములు మిమ్ములను మేము బాధించినందునకు మీరుక్షమింపవలెనని, వేడుచున్నాడను.

సాంబ:- (లేచి) రాజేంద్రా! హరిజనులను బాధించినట్టి పాపభారమంతయు మాయందే యున్నది. మా పాపమునకు ప్రాయశ్చిత్తము యిదిగో చేయుచున్నాను (అనిసాష్టాంగదండమునిడును)

మదన:- ఈపురమునకిప్పటినుండి "అస్తగిరి" యనుపేరును తీసివేసి, "హరిజనపుర" మను పేరును పెట్టితిని. నారాజ్యమందు పంచముడని-చండాలుడని-అస్పృశ్యుడని యేమానవుడును పిలువబడరాదని ఆజ్ఞాపించుచున్నాను. ఇకమనమందరమును చేరి శ్రీహరిభజన సల్పుదము.

అందఱు:- (లేచి హరిభజనచేయుదురు.)

పాట అనుబంధము 20

మంగళము.

ప్రేమచంద్రయోగి లేక అస్పృశ్యవిజయము

అనుబంధములు

సూత్రధారుడు. 1 మోహన రూపకము.

శ్రీమనోహర! రామశ్రీకర! శ్యామసుందరా! అఘపరిహార॥
సామజారివిదార,శ్రీధర! రామగుణధామా! శుభనామా! వర,
ప్రేమాలయా!॥శ్రీ॥

1. వనజాసనసుత, పావన! వనజాలయభాగ్యసదన!
అనిశముమది, నినుగొలచెద-కనికరమున-ననుగావుము। శ్రీ॥

సాంబ 2 బలహరి (మాండ్) ఆది.

ద్రవ్యమే రెండక్షరముల-దివ్యమైనమంత్రము
ద్రవ్యపూజనరుఁడుసేయ-దనరుభవ్య మా ర్గము॥ ద్రవ్య॥

1. ధనముకల్గువాఁడెఘనుఁడు-ధనముకల్గువాఁడెబలుఁడు
ధనికుఁడెంతపాపియైన-ధర్మవంతుడనబడు॥ ద్రవ్య॥
2. ఎంతవిద్యయున్న నేమి? యెంతసత్యమున్న నేమి?
చెంతకాసులేనివాఁడు-చెనటిజీవుఁడేయగు॥ ద్రవ్య॥

మాలలు. 3 హిందూ-మిశ్ర-ఆది.

(జయ)రవికులభూషణ,శ్రీరామా! భవభయభంజన రఘురామా!

1. జానకిరమణా! శ్రీరామా-జయ దానవదమనా-రఘురామా॥జయ
2. వాసుకిశయనా,శ్రీరామా! జయ-వారిజనయనా,రఘురామ॥
జయరవి॥

సాంబ. 4 యమన్-ఆది.

భామాజననుత శ్రీకామా!-భాసురరతియుత, శ్రీకామా
కామితవరదా, శ్రీకామా కాంచనఫలదా శ్రీకామా॥భామా॥

1. కాముఁడెదేవుఁడు-కాముఁడెపూజ్యుఁడు
కామునిభజనమె-కామితము

శారద. 5 ధన్యాసి-ఆది.

నీపదధ్యానముసేతునుకృష్ణా నెనరునకావుమునన్॥కృష్ణా నెనరున॥

1. తాపసలోలనా-తాపమురయమున బాపవె, కరుణాసాగరకృష్ణా॥
నెనరున॥

2. వేదవినోదనా-వేదననాఱ్పుము-వేఁడెదకమలానాయకకృష్ణా॥
నెనరున॥

భారతి. 6 యమన్-ఆది.

(పల్లవి) శౌరీ! వారిధిశయనా! పరిపాలింపుము-పంకజనయనా॥ శౌరి॥

1. ననుకాపాడుము-ఘనగుణశీలా! వనమాలాంచిత-వాసవపాలా॥
శౌరి॥

2, ఖగవాహనకద్దు-కరుణముచూపుము
నిగమాత్మా! నా-వగనెడబాపుము॥ శౌరి॥

మదనచంద్రి. 7 నాటకురంజి-రూపక.

మీననేత్రయో-లేక-మించుతీగయో-కాన
మెఱ్ఱయుచునఁగెను-త్వరితమె॥ మీన॥

1. ఎందుజూడనైతినిట్టి యందమైనచికిలిమోము
చందురుండెభూమికిదిగి-విందొనర్చివెడలెనేమొ॥ మీన॥

2. కాంచి కాంచకున్నముందె-మించుమించివేగమరిగె
సంచలింపజేసెనుమదిక్-పంచశరుఁడుబాధయొసఁగె॥ మీన॥

శారద. 8 మాండ్-ఆది.

నీకులకాంతను నేగద్దరమణా! ఇంకేలనుమసలక॥ రమణా॥ పల్లవి
నేమనజాలను-నిర్దయవిడుమా నీత్రినిమ్మదినిడుమా॥ రమణా॥

జతి. అనుపల్లవి.

నీమీఁద్నప్రాణము, నుంచినదాననే
కామించివెంటనే, వచ్చినదాననే
వేమారునునిను, వేఁడెడుదాన్నను ఆమోదంబున-ప్రేమజూపుము॥
నీకుల॥

భారతి-మదనచంద్రి. 9 హిందూ-మిశ్రి-ఆది.

భారతి:- తొలఁగుము-దూరము కలుషవిచారా
కులసతినేనని తెలియవదేరా?
బలిమునుప్రాపల్కకునిగ్గనవేరా॥

మదన:- బాలరో, నాపైననింత చలమొందిననే తాళగనౌన?
ఏలుమునన్ దయతోచాన॥

భారతి:- జడమతినీవిటు చెడుగుతలంపున
కడుకొనినిల్పిన కడిదినిగాంతుర
దుడుకిదిచాలుగ తడయకపోరా॥
మదన:- వేడెదనే వెలదీ నిన్ను। జడజాక్షి రానే-నోడితినీకు
పోడిమిగా కనవే కాంత॥

మదనచంద్రి. 10 నాటకురంజి-రూపకము.

ఏలనే, యింత వైరము? చెలీ! యేలనే
లలనామణి, కరుణింపుము॥ యేలనే॥
1, సన్మదంబును, కనివడిరమ్ము। కమ్మనికౌగిలి నాకికనిమ్ము
కొమ్మా నీ కిది మేలా?। రమ్మాముద్దులబాలా॥ యేలనే॥
2 నామనోష్ట, భామినిరా। సా, మజేంద్ర, గామినిగా
ఆమోదంబిం పార। వామాక్షీ! నినుగోర॥ యేలనే॥

ముత్తు-గంగు. 11 జంజూటి-ఆది.
గోకుల బాలా గోపాలా। జయ గోవర్ధనధర గోపాలా॥జయ॥
1. నందకుమారా గోపాలా జయ, నవనీతచోరా గోపాలా॥ జయ॥
2. మురళిమనోహర గోపాలా జయ, పరమవిచారా! గోపాలా
।జయ॥
3. కామవిదారా, గోపాలా!జయ ప్రేమవిహారా! గోపాలా॥జయ॥

సాంబ. 12 నవరోజు-ఆది.
1. కాసులోనకానిపించు కాశికైలాసము
వాసుదేవుడుండునట్టి వైకుంఠము
మోసమెంతయున్నగాని దోసమెంతయున్నగాని
కాసులున్నచాలు, నంత మాసిపోవును ॥కాసులోన॥
2. చచ్చువానిలేవనిచ్చు నొచ్చువానినవ్వనిచ్చు
మెచ్చుమందుకాసుయెంత మేలైనది
అచ్చంపుజ్ఞానినైన అప్పఠశ్యుడనిపించు
ఇచ్ఛగించుకోర్కెలెల్ల నీడేర్చును॥ కాసులోన॥

బ్రాహ్మణులు. **13** హిందూ-యమన్ మిశ్ర-ఆది.

అందరు: కుక్షి నిండవబ్బె మూకు భక్షణంబులన్ని యిందు
కూలబడినలేవలేము కూతనోట వెళ్ళదు॥

1. బ్రా॥ మూకుపదులలడ్డులొక్క ముద్దచేసియుంచితి
కూడులేక చిక్కియున్న కుక్షిలోకిదించితి॥కుక్షి॥

2. బ్రా॥ చారుపప్పు పెరుగు పాలు సారమొందకలిపితి
ఊరుగాయ చప్పరించి ఊటలూటలూర్చితి॥కుక్షి॥

బ్రాహ్మణులు. **14** కన్నడ-ఆది.

2. బ్రా: తడపెట్టుయుబ్బరమెట్లు తగ్గునయ్యా?
3. బ్రా: కడుపులోనున్నదంత కక్కవయ్యా॥తడ॥
2. బ్రా: పుట్టెపుట్టెయబ్బబ్బబ్బ పొట్టపోటు
4. బ్రా: పొట్టలోనిలడ్డులన్ని బైటపెట్టు॥తడ॥

బేత్. 1. మందరోగముపుట్టెమనకు నెందుకన్న తింటిమో?
మందులిచ్చువారులేక యుందెచావు కందుమో?
ఏమో? ఎట్లనో? దైవమా॥తడ॥

2. ఇండ్లభార్యలచూచునాశ యింతటికిఁకతీరెనే?
పెండ్లిశ్రాద్ధభోజనాల తిండితప్పిపోయెనే?
ఏమో? యెట్లనో? దైవమా? ॥తడ॥

బ్రాహ్మణులు. **15** పల్లకిమోయుపాట.

ఓం ఓం ఓం—ఓం ఓం ఓం

1. అన్నమంత, అరిగిపోయె ఓంఓంఓం.
2. నెయ్యియంతకరిగిపోయె ,,
3. జందెమంతచినిగిపోయె ,,
4. జాతియంతమునిగిపోయె ,,
5. ధర్మమంతతఅగిపోయె ,,
6. కర్మమంత సాగిపోయె ,,

7. బట్టలన్ని తుంటలాయె ,,
8. పొట్టలన్ని మట్టమాయె|| ,,

శ్రీమచంద్రి, 16 హిందూ-మిశ్రి-ఆది

పోలుపారగానిక పూజించెదము పురుషోత్తమకృష్ణా॥పోలుపార॥
1. సుందరముఖజితసోమా!వరగుణమందిర! శ్రీకృష్ణా !
వందితసురుచిరపాదాంబుజ యదునందన! శ్రీకృష్ణా!
ముదమారవగపార నినుజేరువిధంబుజూపుము భక్తులగావుము
మధుసూదన! కృష్ణా ||పోలుపార॥

సత్య-శారద-భారతి. 17 యమక-రూపక.

నందబాల, పాపహారా! బృందలోలసౌఖ్యకర!
ఇందిరేశ. చక్రధరా! కృష్ణమంగళం॥
1. దానవమదహరణఘనా! మానితగుణజ్ఞానసదనా!
దీనపాలశేషశయన! ధీరమంగళం॥
2. వాసవాదిదేవవినుత! భాసురాంగభవ్యచరిత!
వాసుదేవ, సత్యకలిత! శ్రీశమంగళం||

మదన-సత్యవతి, 18 బిల్హరి-ఏక.

మద: మేలుకాదు, మగువ మిడిసి మిగుల, రగిలి, బిగియకే
సత్య: పోలదిట్టి చలము రిత్త కలవర, మిదికలుషుడా
మద: తెలివి గలిగి తెరలవే
సత్య: వలువ యువల తొలగరా
మద: తీఱుగాని తెఱగుమాని తెఱలు తెఱవ తెగడకే
సత్య: శూరుడైన చెఱనుబట్ట చేరరార చూచెదక
మద: చలము, వదలి తొలగు చెలువ సలుప, వలదు, జాగికే
సత్య: పలువ, చనుము మసలిననిను శమనుపురికిపనిచెదక
మద: కోమలాంగి క్రోధభంగి కూయువలదు వెడలిరా
సత్య: తామసుండ తార్పులాడ తాపమొంది చెడదురా||

సాంబ. **19** సావేరి-రూపక.

ప్రేమయే రెండక్షరముల రామనామమంత్రము
ప్రేమ యోగి సేయుభువికి క్షేమమైన కార్యము||

1. ప్రేమగల్గువాడె ఘనుడు ప్రేమగల్గువాడె బలుడు
ప్రేమసంధుడైన నరుడు రామచంద్రసామ్యుడు||

2. ప్రేమయే దైవమగును ప్రేమయే మోక్షమగును
ప్రేమశూన్యుడవనిపైన క్షామదేవసముడగును||

అందఱు. **20** బేహాగ్-ఆది.

మందరధర! సుర వందిత శుభకర! నందయశోదా, సుకుమారా
మానాథా!ఆ, నందప్రిచారా !దీనాధారా! దురితహారా||మందర||

1. గురుతరాఘమోచనా! హఱిశశాంకలోచనా!
ఘోర, దైత్య గర్వ, హరణ నీరజాక్ష, పావనా!
పరమణి, కౌస్తుభ, భూషణ బుధజనపాలన భావన శ్రీసదనా
కరుణాభరణా! విమలాచరణా కమలారమణా కరిభరణా|
మంగళం కృష ్ణ జయ మంగళం, రుక్మిణీశ, మంగళం
||మందర||

మంగళము.
